

CAPIT.- III.- MEANDRELE VIEȚII MIRCEA IORDACHE

III.1.- ARBORILELE GENEALOGIC

Cam așa arăta casa bunicilor, numai că avea
o grădină cu flori în față

A.- BUNICII ȘI RUDELE

1.- BUNICII DUPĂ TATĂ

TATA MARE

În ce privește perioada vieții lui tata mare, o pot delimita cu aproximație între anii 1863 – 1945.

Venea de prin partea comunei Cochirleanca, dar nici de asta nu sunt chiar sigur. Cred că a venit ca angajat de boierul Dârlea din Dâmbroca, în calitate de logofăt.

S-a căsătorit pe când avea cca 25 de ani cu Ecaterina (Catalina) Săftoiu, de la munte, din satul Joseni, comuna Berca, care era o fetiță de 16 ani.

Cât au fost de fericiți nu mi-am dat seama, dar au fost gospodari, și au avut trei copii, două fete și un băiat, născuți tot la 10 ani, unul după altul (Neaga – 1894, Fira – 1904 și Neculai – 1914)

Am auzit de la dumnealui că a participat la primul război mondial, dar eram prea mic să aflu amănunte

Și azi văd ochii triști ai bunicului și-mi dau seama de cauze, pe care le simțeam, chiar dacă eram copil de 6 anișori:

- Era trecut de 80 de ani, și vârsta aduce multă nostalgie, neputință și șubrezirea sănătății, dar starea de depresie ce-o avea era susținută de alte aspecte și evenimente din viața lui:

- neînțelegerile cu bunica,
- fiul prizonier în Rusia și nu știa nimic de el,
- fiica lui, Fira, i-a murit prin 1942, la vârsta de 38 de ani,
- peste tot domnea o stare de depresie și de lipsuri, de parcă Dumnezeu îl părăsise, de parcă se instalase Apocalipsa.

- Cu bunica, Catalina, divergențele poate că au venit din cauza diferenței de vârstă, bunica având cu vreo 9 ani mai puțini, dar și din cauza vremurilor în care se aflau. N-am auzit ceartă între ei, dar bătaie am văzut. Bunica, fiind mai tânără și mai vâncioasă îl domina pe bunicu. Am fost martor la o încăierare a bunicilor, care m-a tulburat foarte mult. Bunica, cu un făcăleț s-a opintit de l-a trântit pe pat și cu un făcăleț îl lovea, aruncând cuvinte de ocară: „Stai că-ți arăt eu ție, șu-ți aia și aia....., ș.a.m.d.” Bietul tata mare, cred că avea și sănătatea șubredă, nu știu cum, în acea precipitare a pus mâna pe ciur. Dar era cam neeficientă apărarea cu așa obiect ușor. Cu o voce stinsă o dojenea: „Stai nebună, ce ești, ău, ău, ău! Mă doare, vrei să mă omori?” Îmi venea să sar în ajutorul lui tata mare, dar mă simțeam ținut de uimire.

- De multe ori ieșea, cu întristarea lui și însingurat, la poarta casei, și întreba trecătorii dacă n-au auzit ceva despre prizonieri, și, cu speranța în Dumnezeu, se întorcea în casă și dormita în durerea lui, că fiul Neculai, plecat la oaste să apere țara de muscali, a fost înghițit de balaurul rusesc.

- Nu pot uita masa aceea rotundă și joasă, din tinda casei, cu buncii așezați pe două taburete scurte, pe masă o mămliguță aburindă, pe care o vedem ca pe icoana luminoasă a soarelui. În soarele acela înfundau două bucățele de caș de vacă, și cu migală curățau câte un ou fiert moale. Eu stăteam pe pragul tindei și, involuntar eram de partea lui bunicu, care mânca încet, fără zgomot, pe când bunica hălpăia zgomotos, parcă-i era teamă că-i ia cineva mâncarea de la gură. Poate că așa fi mâncat și eu ceva, dar ce? Eram conștient că nu le ajungea lor. Atunci mi s-a format, în suflet o diferențiere sufletească, încât pe tata mare îl apreciam mai mult și-l iubeam.

Soba din camera de dormit

- Între mine și bunicul era o mai mare apropiere. Simțeam asta din vorba-i dulce și alintătoare cu care mă apela. Când venea de la biserică, îmbrăcat în costumul lui de dimie (cu suman și ițari, cu obiele și opinci, cu o căciulă țuguiață – un adevărat model al bătrânului țăran român de pe

atunci), îmi aducea câte un covrig (poate sigurul căpătat) și-mi zicea: „Ia un covrig, Didi taică!” Îmi apărea ca un sfânt despre care nu-mi povestise nimeni.

Și mămica era în grațiile lui bunicu, dar pe bunica și pe fata lui cea mare, Neaga, nu prea-și dorea să le vadă.

Parcă-l văd întins pe patul din cămăruța în care dormeau, care le servea și ca bucătărie (inteligentă dotare, încât focul făcut pentru gătitul mâncării să asigure și încălzirea camerei). Soba era în stilul țăranesc al vremii. Focul în cameră se făcea numai iarna, prin pregătirea mâncării, căci vara se făcea focul pentru gătitul mâncării într-un cămin, aflat în tindă. Căminul avea vatra cam de 1,5 mp. Din acel cămin ducea deasupra casei un horn conic, care pe din afară se vedea ca un coș de fum obișnuit. Căminul avea și un cuptor, cu vatră din cărămidă arsă, în care se făceau copturile.

Pe patul acela stăteam și eu adeseori, căci avea pe el un macat frumos și puteam privi în grădina bunicilor, prin geamul dinspre apus și spre curtea interioară, prin geamul dinspre nord.

Grădina bunicilor se afla între bunici și familia lui nenea Ion Ion, (Ionel Cosoroabă). De acolo vedeam puțul cu cumpănă, care-mi apărea ca un om credincios, îngenunchiat, aflat în rugăciuni și mătănii. Mi-a mai atras atenția un prun, nu prea înalt, dar cu o coroană mare, care într-un an mă bucura cu prune grase, mari, vineții, iar anul următor mă dezamăgea că nu rodea și nu știam de ce. Credeam că m-a pedepsit pentru că m-am urcat în el, dar anul următor iar rodea și mă urcam pentru că-l iubeam. Și eu îl luam în brațe, dar nu puteam să-l ridic.

Curtea casei, văzută din fereastra dinspre nord îmi dădea posibilitatea să văd un agud mare, care-și întindea ramurile și pe acoperișul casei, agud care făcea fructe mari și de culoare negru-mov. Mă urcam în agud și mâncam cu multă poftă acele poame divine, care-mi astâmpărau și foamea. Cele mai coapte și mai frumoase erau cele de deasupra casei. M-am urcat acolo după ce

tata mare nu mai era, căci pe când trăia l-am văzut o dată cât era de supărat că fratele meu Ion (Oani, cum îi spuneam), aflându-se în agud, era ocărât de tata mare: „Dă-te jos ghiavole! Iaca îți dau io ție, acum!” Oani își vedea de treaba lui, ba și chicotea și se urca mai sus pe casă, să culeagă cele mai coapte agude de la vârfurile crengilor.

- Nu pot uita o noapte de o frumusețe copleșitoare, cu lună plină, când se vedea prin curte ca ziua. Nu știu de ce, dar mămica și cu mine, ne-am culcat afară, pe un pat improvizat. Era așa de plăcut afară și așa de fericit sufletul meu, în culcușul de către mămica, dar la un moment dat m-am trezit, și, ca prin vis îl văd pe bunicul, parcă era o fantomă, îmbrăcat în alb și se sprijinea de obiectele de prin curte. Simțeam că ceva rău se petrece și am întrebat-o pe mămica:

- Mămică, unde se duce tata mare?
- Se duce la closet, Gicuță, îl doare burta.

Apucă și dormi, că e târziu, maică!

Am adormit repede, dar cu o apăsare pe piept și un nod în gât, din teama că bunicul se simte rău în continuare.

Dimineața, m-am trezit cam târziu și am simțit ca o forfotă prin curte și apariția vecinilor și rudelor. La un moment dat, am fost chemat în casa bunicilor și l-am văzut pe bunicul întins pe pat. Cu o voce stinsă și cu ochii pironiți pe mine, mi-a zis:

- Didi, taică, du-te tu și trage-mi clopotul!

Eram tare îndurerat și serios, cum nu prea se întâmpla cu un copil de 6 anișori. Eram nedumerit că nu-i pot împlini rugămintea bunicului, pe care am realizat-o mai târziu că era spusă cu limbă de moarte. Oare de ce m-a rugat pe mine să-i trag clopotul? Cred că bunicul vedea în mine inocența unui copil cuminte, și că-mi simțea căldura sufletească.

De-o dată aflu că bunicul a murit și am auzit clopotul bisericii, cu un bangăt rar și apăsător. Fiecare bangăt venea ca o măciucă în capul meu. Am ieșit pe prispa din fața casei bunicilor, m-am sprijinit de galeria prispei, știind că se apropie vremea când vine fratele Oani, cu vaca de la păscut, și să-i dau vestea tristă. Când a apărut fratele i-am strigat: - Oani, a murit tata mare! Răspunsul lui golănesc m-a deprimat: - Las' să moară, tu-l în bot, c-a mâncat mălaiul tot!”

Nu întotdeauna istoria se repetă, poate că Dumnezeu a acceptat atunci vorba fratelui meu ca pe o inocență, ca nefiind spusă din suflet, ci doar așa ca pe o zicală populară și ca pe o

bravură față de fratele mai mic. Dovadă că istoria nu s-a repetat a fost aceea că Oani l-a iubit foarte mult pe nepotul lui, Alexandru și acesta și-a iubit până la divinizare bunicul. Am observat asta, când la moartea bunicului lui, Alexandru, la cei 14 ani ai săi, a stat la priveghe, împreună cu mine la moartea bunicului său și l-am simțit foarte afectat.

Cine știe cum o să mi se întâmple mie, căci recunosc, m-am cam lăsat dus de valurile tumultuoase ale vieții cu responsabilitățile de serviciu și numai sporadic le-am dovedit dragostea mea, cu toate că dragostea de nepoți mi-a fost ca un cip implantat în suflet. Mediul de trăire modern, anturajele nepoților și pretențiile lor nu prea mi-au căzut bine ca raționament, considerând că dacă le alimentez unele pofte îi îndepărtiez de un drum frumos pentru restul vieții. Am vrut să le fiu model, de cinste, corectitudine. Am vrut să fie mândri de mine prin ceea ce am lăsat în urmă pe parcursul vieții, dar astea poate le vor simți mai târziu când vor trece și ei prin furcile caudine ale problemelor vieții.

Pe când eram în preajma examenului de diplomă la Facultatea de Mecanică din Iași, l-am visat pe bunicul. A fost un vis frumos. Era întins pe pat, în camera în care și-a dat sfârșitul, Avea părul alb și chipul luminos. Cu o voce caldă mi-a spus că nu trebuie să dau examenul de absolvire a facultății, că urmează să mor. M-am trezit cu o stare de dubioșie, căci vedeam în acel vis chipul lui Dumnezeu care-mi decidea soarta. Aveam o suferință sufletească și o derută, încât nu știam ce am de făcut și cum să mă redresez.

A doua zi mergând de la căminul studentesc la facultate, la trecerea străzii, pe trecerea de pietoni eram extrem de prudent și aveam impresia că fiecare mașină sau tramvai are gânduri rele cu mine. Intrat în vâltoarea examenului de diplomă, în stresul în care am intrat mi s-a mai atenuat furtuna din creier, cauzată de visul pe care l-am avut c privitor la tata mare, dar ceva influențe nefaste am avut în calitatea prezentării lucrării.

Concluzii

Te-am iubit bunicule și te am și astăzi ca pe un model de dragoste între bunic și nepot!

Și mămica te aprecia foarte mult și era bucuroasă că după plecarea lui tăticu pe front, a avut cine să-i țină partea față de neînțelegerile cu soacra, cam inerente de obicei, prin tendința de dominare a soacrei asupra nurorii.

Azi am cam aceeași vârstă cu matală când ai plecat la cele veșnice și mă așteaptă și pe mine, curând, sfârșitul. Nu știu unde voi merge și dacă sufletul meu are ochi și urechi. Credința noastră creștină îmi spune că voi fi distribuit, după ce faptele-mi vor fi cântărite cu balanța cea dreaptă a lui Dumnezeu. Nu pot să-mi dau singur un verdict, dar presupun că va fi greu de cumpănit balanța, că am mai păcătuit cu vorba, cu gândul sau cu fapta, cu voie sau fără de voie. Intenția mi-a fost bună și mi-am supervizat totdeauna cinstea, însă de multe ori, socoteala de-acasă nu se potrivește cu cea de pe piața vieții. Oare te voi revedea vreodată, să-ți mărturisesc dragostea ce ți-am purtat și ce o mai port? Mi-e dor bunicule de matală!

MAMA MARE

Despre mama-mare pot spune mai mult, dar ceva mai searbăd, căci nu mi-a aprins acea lumină a sufletului ca tata mare. Poate că am fost influențat și de supărările mămicii, nemulțumită de comportarea bunicii față de dânsa.

Pe mama mare am cunoscut-o mai mult decât pe tata mare căci a trăit cam între anii 1872 – 1964, deci a murit când eu aveam ceva peste 25 de ani. După ce a murit tata mare, din cauza nesuportării reciproce a conviețuirii cu mămica s-a mutat la ginerele ei, Neculai Dedu, un om blând și primitiv, care nu cred că s-a contrat vreodată cu mama mare. A stat acolo până prin anul 1950, după ce s-a întors tatăcu din lagărul rusesc.

O vedeam pe bunica numai în vacanțe, căci de prin toamna anului 1950 am mers la Gimnaziu, la Scurtești, locuind la internat, apoi la Școala Medie Tehnică Sanitară din București ș.a.m.d.

Cred că era cam închisă în sufletul ei, cine știe ce gânduri sau vise o măcinau, dar cu anumite ticuri își alina stările sufletești, părând chiar veselă. Șuiera ușor și-și mișca permanent degetele de la picioare. Poate că și asta i-a prelungit viața până pe la 92 de ani.

După venirea pe lume a fratelui Nicușor, avea misiunea de a-l legăna, când trebuia culcat. M-am convins prin propria experiență că nu era o treabă ușoară, dar bunica avea rezistența și buna dispoziție. Poate că bunica vedea în pruncul Nicușor, pe băiatul ei Neculai, pe care-l legănase, cu multă dragoste, când era prunc, și pentru că i-a fost copilul care i-a adus multă bucurie pentru școala de cântăreți, absolvită cu succes și că devenise

cineva apreciat de sat în calitatea lui de cântăreț bisericesc și mai apoi, la întoarcerea din prizonierat, a devenit sanitarul satului (domn doctor, cum îl admira lumea satului)

Îmi poveste bunica, că într-o noapte, după ce a rămas singură, au vizitat-o hoții și s-a cam speriat, dar nu prea au avut ce lua și au plecat.

Un episod hazliu și nu prea, am avut cu bunica la culesul viei, care era situată lângă puțul lui Cosoroabă. Mama mare se muta de la un butuc la altul cu un taburet. La un moment dat când să se așeze i-am tras taburetul și a căzut. Nu s-a necăjit ci a râs zicând : „Îu, maică, căzui cu haida-n sus!” Ne-am amuzat toți, dar poate că gestul a fost necugetat, însă bunica s-a bucurat că e luată în seamă.

Cu înaintarea în vârstă a cam început să ridice niște pretenții stupide, deși vremurile se schimbaseră și pământul era preluat de Cooperativa Agricolă. Era nemulțumită că nu i se dă partea de recolte de pe pământul ei, că ea n-a mai băut vin de demult (le cam avea cu băutura, și își cam pierdea echilibrul) și-i tot dădea așa, cu toate explicațiile date de tăticu, încât s-a ajuns că și tăticu (fiul ei iubit) nu-i mai suporta mofturile și o certa.

Nu mai știa de puditate și în loc să meargă în cabina closetului, să se așeze pe scaun, mergea prin grădina mare și putea fi văzută din curtea casei cum își ridică poalele de la spate și își golea treaba mică și pe cea mare, fără a gândi că are spectatori pe descendenții ei, cuprinși de uimire, curiozitate, milă și repulsie.

S-au întetit tot mai mult cuvintele grele ale bunicii, care deveneau ca picăturile chinezești, scoțându-i din răbdări pe mămica și pe tăticu. Reproșurile bunicii erau cam așa: „Unde-i pământul ngheu? Eu n-am mai băut de mult un pahar de hin, n-am mai mâncat de mult.” Cuvintele astea le repeta de câte ori o vedea pe mămica.

Am întrebat-o pe mămica: „Mămică se vaită mama mare că nu a mâncat, că ar vrea să bea un pahar de vin, că n-a mai băut de mult.” Mămica mi-a spus: „I-am dat, maică, dar a devenit tare răutăcioasă și mă necăjește.”

Pe la vârsta de 91 de ani, mama mare, și-a rupt piciorul și problemele i-au fost tot mai mari. Și acum mă gândesc cu durere, cum i-a fost să o ducă o iarnă în bucătăria casei, pe un viscol, fără a se putea deplasa, în întunericul acela. Era un fel de moarte a minții.

În vacanța aceluia an am vizitat-o pe bunica în bucătărie și am rămas îndurerat de jalea în care se afla. Nu prea mai avea chef să stea de vorbă. Probabil că o durea tot corpul și mai ales acea fractură. Mă întrebam oare cum se dă din pat și se așază pe olița de noapte, într-un picior bătrân și într-un toiag prăpădit.

Mămica mi s-a destăinuit: „Măi Gicuță, mi-e tot mai greu cu mătă mare! Nu mai poate să umble dar are gură mare și nici nu-și mai dă seama ce face și face lucruri urâte, cu mare răutate. Într-o dimineață, i-am găsit cămașa de noapte, cu murdărie, căci făcuse pe ea, în ceaunul de mămăligă. Zice mereu că nu are ce mânca, dar pe sub perne are bucățele de pâine. De fapt o preocupă mai mult băutura. De un timp încoace îi dau și, mai mult doarme.”

Am acceptat motivația mămichii, dar reflectând acum, îi dau dreptate și mamei mari, care la acea vârstă și cu piciorul rupt, poate că durerile îi sfâșiau sufletul și mai era durerea însingurării în acea bucătărie.

În vara anului următor s-a stins mama mare în durerea ei și-n singurătatea apăsătoare.

Am fost impresionat neplăcut de ritualurile înmormântării. Se simțea ușurarea tuturor că au scăpat de o așa „pacoste”. La priveghe, era o voieșie neverosimilă pentru mine. Se bârfea se făceau glume pe seama mortului. Desigur că toată tevatura asta era udată cu tescovină¹. Fata ei cea mare, mama Neaga era în centrul distracției, făcând glume macabre. Îi lua mâna mamei ei și râdea: „Îu, s-a sculat mama!” „Halal fiică, monșer!, ar fi spus Caragiale.

Slujba de înmormântare s-a făcut acasă și de asemeni a fost un bluf. Mi se părea că toată lumea era radioasă, ușurată de o povară. La cântarea veșnicei pomeniri, parcă se dansa.

Doamne, cât de răi sunt oamenii, cu un bătrân, care chiar de a avut și unele greșeli stresante, a lăsat în urmă o avere pentru țară: un fecior, care urma să fie mană cerească pentru familie și pentru satul său, două fiice cu mulți nepoți bine văzuți de sat.

„Atunci când se naște un copil, se nasc și bunicele acestuia.” Judith Levy

¹ Țuică din boască de struguri

CONCLUZII

Cred că a fost o fată frumoasă, șatenă, cu ochii albaștri și o femeie harnică, dar vremurile tot mai grele și neputințele tot mai mari, au făcut-o să-și adapteze comportamentul doar spre autoconservare.

A avut probleme grele, dar a fost echilibrată, poate chiar că multe greutăți le-a considerat ca hărăzite de soartă: băiatul ei Neculai, prizonier la ruși, timp îndelungat; fata ei Fira, a murit de tetanos, la doar 38 de ani, vremurile grele....

Simt nevoia să-mi cer iertare dacă n-am fost mai apropiat de bunica. Poate mă aude Dumnezeu și mă iartă. Îl rog pe bunul Dumnezeu să o odihnească în pace.

2.- BUNICII DUPĂ MAMA

TATA MARE

Nu am apucat să-l cunosc. Am aflat de la mămica, doar că după ce a avut doi copii: pe unchiul Gheorghe Petrea (dar de fapt numele de familie îmi este neclar, căci am aflat și de numele de familie Grigore) și pe mămica Sanda.

În 1915, bunicul a plecat în primul război mondial și i s-a pierdut urma pe la Mărășești. Se poate considera că și-a vărsat sângele pentru pământul patriei ca mulți eroi ai vremurilor acelea. Mai marii țării i-au împrăștiat familia cu ceva pământ, dar nu s-a făcut atâta tam, tam, ca după așa zisa revoluție din 1989, după care au fost boierii mulți neisprăviți, care au ieșit de gură cască în stradă, sau nici n-au participat și, cu gura mare au intrat în găști, în care s-au susținut unul pe altul că au

participat. Doamne, ne-ai luat un jug greu, al comunismului, dar ce ne-ai dat în loc?

Oare ce-o fi fost în sufletului bunicului, când de foarte tânăr se afla în fața armatei germane, cu toții decși de a-și pierde viața. A murit ca în fața unui pluton de execuție, dar trupul lui a fost ca un baraj pentru alte vieți, încât țara a reușit să iasă victorioasă. Poate că a fost menționat ca erou la grămadă, dar nu e normal ca eu să nu aflu despre el, personal, nimic.

MAMA MARE

Nici pe mama mare n-am cunoscut-o, dar am o fotografie, care parcă vorbește, cu chipul încețoșat de amărăciunea care a măcinat-o de pe la 20-21 de ani, rămasă fără sufletul ei pereche, pierdut în război. A trebuit să crească singură cei doi copii, Gheorghe și Sanda și să le facă rost în viață. Pe chipul ei se poate citi dârzenia înfruntării destinului.

Mi-a spus mămica, despre greutățile acelor vremuri, despre zbaterea bunicii de a-și vedea copiii mari și la casele lor, despre casa părintească care a avut de suferit din cauza erodării de apa râului Buzău a malului, că trebuie să spun, casa era situată foarte aproape de râpa care dădea spre apa Buzăului și plutea în aer o catastrofă de a se surpa malul cu casă cu tot. A mai durat și după moartea bunicii, nu se surpase, și locuia în casă unchiul Gheorghe (zis Curcă).

Mi-a povestit mămica, despre paralizia bunicii, care și-a petrecut ultimii ani la pat, fiind îngrijită de mămica.

Îmi imaginez chinurile bunicii până și-a dat duhul la numai 38 de ani. Oare cine-i dă înapoi bunicii anii pe care ar mai fi putut să-i trăiască dacă bărbatul nu i-ar fi murit pe front și n-ar fi suportat atâtea greutăți și suferințe?

Oare mămica în ce situație se afla când îngrijea (de altfel cu dragoste și răspundere), de draga ei mamă și de trei copilași?

Ar trebui ca imnurile eroilor să-i cuprindă și pe cei rămași acasă să ducă greaua povară a creșterii copiilor și care au muncit de s-au spetit pentru cultivarea ogoarelor și păstrarea credinței în Dumnezeu.

N-am să vă uit bunicii mei,
Atâta cât v-am cunoscut,
Azi mi-apăreți ca niște zei,
Și, parcă vă cunosc mai mult!

N-o să vă uit cât mai trăiesc,
Voi continua și după moarte,
Chipul sfânt să vi-l slăvesc,
Prin astă, dragă mie, carte!

Mă rog la bunul Dumnezeu,
În pace să vă odihnească,
Și-atunci când voi sfârși și eu,
Să-mpărtășesc iubirea voastră!

3.- PĂRINȚII

TĂTICU

Cred că nu voi reuși să-mi găsesc cuvintele suficient de potrivite pentru a-i reda frumusețile chipului și sufletului. Peste tot ce voi spune aici, îi rog pe cititori să mai adauge din imaginație câte ceva la calitățile pozitive, reflectând la notorietatea de care s-a bucurat în satul natal. Cum să nu fiu marcat de lipsa din viața mea a lui tăticu? De unde mi-a venit oare seva de omenie și de inspirație poetică, dacă nu de la tăticu

Din povestirile lui am aflat de vremurile neprielnice din învățământul rural, de înălțarea în plan spiritual prin școlarizarea la Seminarul Teologic din Buzău, de bucuria formării unui cămin de la o vârstă fragedă de 18 ani, despre bucuria venirii pe lume a trei copii: Ion, Ioana și Mircea.

Apoi ce a urmat, a fost de multă durere, că a venit acel tsunami al celui de al doilea război mondial, și a devenit captiv în armata română, pentru instruire, pentru participare la război, și prizonierat. Cam 13 ani de zile a fost despărțit de familie, cu mici permisis în primii 6 ani. Cel mai greu i-a venit când a fost luat prizonier la ruși și ținut acolo 7 ani, fără să știe ceva de acasă

dacă ai lui mai trăiesc și cum. Doamne ce-o fi fost în sufletul lui tăticu, când de la 21 de ani până la 36, floarea vârstei i-a fost ofilită de canoane rar de imaginat.

S-a reinventat după 1949, de la 36 de ani, când și-a găsit familia în mare sărăcie și foarte repede i-a redat vigoarea, iar el a devenit tot mai activ, pasionat de ambele profesii ale lui (cea de cantor și cea de oficianț sanitar, aceasta din urmă fiind obținută în timpul serviciului militar). A performat în ambele. În calitate de cântăreț bisericesc cânta dumnezeiește, căci avea o deformare a laringelui care-i favoriza glasul. În calitate de oficianț sanitar a avut numai cuvinte de laudă de recunoștință și de mulțumire. Din relatările celor care l-au cunoscut am dedus înalta apreciere de bonomie, corectitudine, profesionalism, dăruire pentru vindecarea trupurilor și sufletelor pacienților, și alte multe elogiuri cu nominalizarea faptelor comise. Dacă aș glumi, eu fiind foarte mult despărțit de familie, aș putea spune că nici nu-mi dădeam seama că am avut un tată atât de valoros. Certitudinea valorii lui mi-a venit din faptul că în zonă era considerat domnul doctor Iordache și că era apreciată valoarea lui prin procedee numai de el știute, ținând cont și de obiceiurile străbune. Peste toate, notorietatea i se poate deduce și din faptul că strada pe care a locuit, lungă de cca 1,5 Km, a fost numită Str. Neculai Iordache.

În relațiile cu mine, pot spune că mi-a fost un bun model de cinste, dăruire, omenie și profesionalism. L-am privit cu ochii dilatați și chiar dacă mi-a dat în două rânduri corecție cu câte o palmuță și nu mi-a căzut bine (la mintea mea de atunci), am înțeles că a făcut-o din dorința pentru binele meu, să știu unde-mi sunt limitele.

Cât de ușor rețineam unele învățături!:

M-a învățat cum să identific lunile cu 31 de zile și pe cele care au 30 de zile, excluzând februarie care se știe că are 28 de zile și despre anii bisecți.

M-a învățat cântece rusești și multe cuvinte Rusești, tocmai când începusem să învăț limba rusă la școală,

Am de prins de la tăticu unele tehnici și leacuri, care mi-au fost utile în activitatea de asistent medical, și altele dintre care am reținut respectul pentru pacienți și pentru oameni, în general.

Aici am cuprins numai unele reflexii asupra tăticului meu, ca o completare la cartea mea autobiografică *VIAȚA MEA CA O FANTOMĂ*

Tăticule, dacă ai ști cât îmi e de dor,
Ai reveni ca duh al sufletului meu,
Să te visez mereu și, dacă mor
Să te revăd, când o vrea Dumnezeu!

Tăticu

Chiar cu ochii aceia de copil, care vedeau încă prin ceață, am fost impresionat de imaginea lui tăticu, atunci când l-am observat pentru prima dată, stând în picioare, în tinda casei bunicilor, lângă hambarul de făină, când bea un pahar cu lapte, cu covrigi. Cred că aveam atunci ceva peste 2 anișori.

Și până atunci, tăticu a existat în viața mea, dar eu nu aveam percepția de a-l vedea, iar după acea frumoasă imagine, mult timp mi-a rămas ca un vis, care s-a transformat în realitate abia pe când aveam aproape 10 ani, când a revenit acasă după un prizonierat în gulagul roșu, de cca 7 ani. Cred că multe s-au petrecut în sufletul lui tăticu pe perioada războiului și a prizonieratului, numai el și Dumnezeu cunosc lupta pentru supraviețuire și dorul de a se întoarce acasă la copii și la nevastă. Avea misiunea de la Dumnezeu să-i mai aducă fericire soției lui, s-o iubească așa cum a jurat în fața Sfântului Altar. A reușit să o protejeze împotriva suferințelor trupesti și sufletești, să-i preia multe responsabilități în asigurarea condițiilor de viață și în formarea copiilor, pentru a deveni oameni realizați în viață.

Sosirea lui tăticu o vedeam ca pe un dar de la Dumnezeu, în ziua de Crăciun a anului 1948. Astăzi gândesc că a existat o iubire cosmică, curată, între sufletele noastre. Prin ofurile mamei și prin rugăciunile ei, prin neajunsurile materiale ale copiilor și dorul lor de a avea tată, sufletul pereche al lui tăticu, condus de bunul Dumnezeu s-a întors acasă.

Starea de plâns în care ne aflam la sosirea lui tăticu, s-a transformat, în câțiva ani în stare de siguranță și de fericire.

Am fost și suntem mândri de realizările din viață ale lui tăticu:

- În calitatea de cântăreț bisericesc avea o voce divină,
 - În calitatea de soț, a știut să o facă fericită pe mămică, implicându-se în toate treburile vieții de familie, și în mod deosebit în formarea copiilor pentru a le asigura un viitor frumos,
 - În calitate de tată a însemnat pentru noi un model de părinte,
- dar și un prieten, cu suflet de copil,
- Ca oficiar sanitar și-a depășit mult statutul, ajungând să fie considerat doctorul satului. Prin felul în care a răspuns sătenilor, zi și noapte, și i-a lecut de boli, uneori prin metode proprii, a fost foarte apreciat de sat și de comună. Drept recunoștință, satul, prin reprezentantul ei, d-na Adina Bădescu, în calitatea de primar al comunei, până în 2012, a dat străzii pe care a locuit tăticu, numele de Str. Iordache Neculai.

Părinții oferă dragoste absolută pentru copii
Din asta deducem importanța lor pentru noi.
Pentru copiii lor, părinții totdeauna sunt vii,
Să-i formeze-n viață, să fie mai buni decât ei.

Și când copiii lor sunt cuprinși de slăbiciune,
Părinții îi învață să o transforme în putere,
Tații sunt vecini, iar mamele sunt prietene,
Familia formată e cea mai importantă avere. MI

„Un tată aspru va avea copii buni; o mamă îngăduitoare va avea copii răi; La părinții netoți, copiii sunt hoți; Cum îți cinstești părinții, așa te vor cinsti copiii; Mama iubește duios, iar tatăl cu înțelepciune; Un copil fără tata e pe jumătate orfan; Un copil fără mama e în întregime orfan.” – Sursa

MĂMICA

Se aud multe prin lume despre mame fără suflet care nu merită să li se spună mamă. Definiția de mamă și-o merită majoritatea femeilor, datorită unei gene de dragoste și sacrificiu, implantată de Dumnezeu.

Despre mămica pot spune că am simțit-o ca pe o icoană a sufletului meu. Sufletește am trăit multe din suferințele mămichii, rămasă o perioadă îndelungată fără bărbatul ei plecat pe front, la vârsta tinereții care ar fi trebuit să fie cea mai plină de trăire a iubirii încărcate de

hormoni. Nu-i pot uita plânsul și invocarea soțului ei să vină să ne salveze, când iarna grea dintre anii 1945 – 1946, aproape că ne acoperise casa, și foarte puțin se mai zărea prin partea de sus a ferestrei: „Neculae, Neculae, vino și ne vezi că murim aici și nu are cine să ne scape! Doamne fie-ți milă de copilașii mei, că eu pentru ei mă zbat să mai trăiesc!” Eu și Olica scânceam mai mult de plânsul mămichii, ne dădeam seama cât de tare suferă, dar nu ne dădeam seama cât de dramatică este situația noastră. Fratele Oani era protejat la Colegiul Militar de Orfani de la Târgoviște. După cum am spus și în cartea *VIAȚA MEA CA O FANTOMĂ*, am avut noroc cu bravul flăcău Ionică al lui Constantin Pușcoi. Nu știu cum ne-a scos din casă, căci eu am adormit adânc și m-am trezit la moș Constantin Pușcoi, și era cald că se făcea focul și pe plită fierbea mămăliga. Am mâncat o turtă coaptă pe plită, cea mai bună din câte am mâncat vreodată.

Cam prin vara anului 1946, era foamete și mămica se lupta să ne asigure mâncare la cei doi iezi rămași acasă, eu și surioara Olica. Mergea să lucreze, cu ziua, în gospodăria fostei învățătoare a dânsei, Tudorița Dumitrescu și aducea spre seară câte ceva de mâncare: o bucată de brânză, cam o jumătate de litru de lapte și un pic de pâine. Aș repeta vorbele mămichii de mii de ori, poate că pricep și nepoții mei, cât și alți copii, traiul greu al vremurilor trecute, strădaniile mamelor de a-și hrăni copiii și vorbele de duh, cu caracter educativ. Poate în felul ăsta își vor prețui mai mult părinții și vor vedea altfel, decât mulți copii ai acestui veac 21, să prețuiască munca, să prețuiască bunurile ce le au, să nu facă risipă și dezmăț.

Când mâncam ceea ce ne adusese mămica de la Doamna Dumitrescu, și ne pune lapte într-o strachină, mămica ne spunea: „Luați, mamă și mâncați, dar mâncați încet ca să vă saturați!” Și acum îmi vine să plâng la amintirea acelor vorbe.

Mămica mânca foarte puțin dar se vedea treaba că se sătura de bucuria că ne-a hrănit pe noi să putem dormi liniștiți.

Avea mămica vorbe de încurajare, dar și de educație, ca atunci când noi vom fi mari să avem grijă de ea. Ne recita niște versuri, despre o rândunică cu șase pui, despre care am aflat mai târziu că a fost scrisă de Vasile Militaru.

Avea perfectă dreptate poezia, avea perfectă dreptate și mămica. Noi, copiii ajunși în zborul vieții, ne-am lăsat unul pe altul, în privința grijii de părinți în clipele grele ale bătrâneților lor. Nu am reușit să le asigurăm o asistență medicală la timp, încât s-au dus, cum s-au dus, cu singurătatea lor și în chinuri.

Pentru mine mămica a avut, parcă, ceva special, întrucât îi semănam bine. Nu se ferea să spună față de toți despre mine: „Gigi e băiatul meu!” Iar când i-am spus că vreau să merg la facultate, a fost principalul meu susținător și se lăuda prin sat că „Gigi al meu este student și o să ajungă inginer!” Era fericită că cineva din casa noastră a mers atât de departe cu studiile, iar în vacanțe mă alinta cu mâncăruri care-mi cădeau la suflet: friptură de pui cu mămliguță și usturoi; tocăniță de pui cu mămliguță; ciorbă de fasole acrită cu corcodușe sau cu aguridă; pepeni verzi și pepeni galbeni; roșii cu caș de vacă, un caș care numai la Dâmbroca am întâlnit; scovergi – un fel de gogoși; brânzoaice și altele. Îmi povestea de toate necazurile ei, despre neamurile care se purtau urât, și alte cele.

Totdeauna, când soseam acasă, o luam prin surprindere și nu mai putea de bucurie, iar când plecam mă conducea cu privirea până la șosea (cam 700 de metri). Mai târziu, când a mai îmbătrânit ne simțea lipsa tot mai mult, iar când plecam mă întreba: „Gicuță, mamă, când mai vii?”, făcându-mă și pe mine să lăcrimez.

„Există trei feluri de iubiri firești față de părinți: cea mai înaltă este de a-i ajuta, a doua de a nu-i supăra și ultima de a-i suporta.” - Sursa

„Arta de a fi mamă, este acea artă cu ajutorul căreia îți poți învăța copilul să trăiască.” – Sursa

În 2008 la fosta casă părintească,
împreună cu fratele Nicușor

Strada Neculai Iordache

4.- PERCEPȚII DE COPIL

Când am început să văd în jurul meu, cam de pe la trei anișori, mă aflam în brațele mămicii, mă simțeam în mare siguranță. Acolo nu mă putea atinge nimeni, eram doar cu mămica, cu mânuța la sânul ei, cu toate că încetasem de mult să mai sug. Cred că percepțiile mi se deșteptau numai în anumite situații mai speciale. Așa mi s-a întâmplat și pe la 5 ani, când mă aflam pe pragul casei și am dat de o sticlă pe care am vărsat-o pe mine și am trecut printr-o comă, după care m-am trezit în brațele mămicii, îmbrăcat într-un costum de lână, albastru, și i-am văzut ochii speriați de mamă și cu un licăr de fericire că puiul ei a ieșit din ghearele morții. Curios mi-a fost și faptul că am avut o licărire de imaginație în care vedeam un om îmbrăcat în negru, care spunea ceva și mi-a dat cu o linguriță ceva care mi-a dat putere, pentru câteva clipe după care am căzut din nou în noaptea minții.

Mi s-a spus după câțiva ani că mă fripsesem cu acid fenic pe burtică. Șocul acela a reușit să mă trezească din inconștiență.

Oare ce-o fi simțit mămica în clipele acelea groaznice, când vedea că se stinge flacăra vieții puiului ei?

Doamne, cât mai suportă bietele mame pentru copiii lor! S-a dovedit că zodia de leoaică a mămicii a reușit să depășească mari greutăți. A întrebat pe la bătrânii satului, ce se poate face pentru arsura aia a mea, care-mi cuprinsese toată burtica, și cu ce mai știa și ea, a dat de leacul potrivit pentru vindecare. A cules de pe câmpul de la marginea satului (căruia i se spune După

Oboare), flori de cicoare și a preparat o alifie, cu care m-a uns și m-a vindecat încât s-a șters orice urmă de arsură.

Asta-i mai trebuia, pe lângă plecarea bărbatului ei pe front, și cu bolile hormonale care o măcinau. Nu mai știa nimic de bărbatul ei, dar avea speranța că Dumnezeu îl va ocroti, și se va reîntoarce la nevastă și la copiii lui, să-i apere de boli, de foamete și de iernile aspre, pe care ea, ca o sărmană femeie, nu avea puterea să le înfrunte de una singură pe toate. Plângea și se zbătea ca o leoaică să-și apere puii. Pe atunci din cei trei pui eram numai doi acasă, eu și surioara Olica. Fratele cel mare Ionel (Oani, așa cum îi spuneam eu), se afla la Colegiul Militar de Orfani de la Huși și mai apoi la Târgoviște.

Ce o fi fost în sufletul mămicii, în iarna aceea, când troienele de zăpadă au astupat toate ieșirile din casă, iar pe fereastră nămetele mai lăsase vederea afară doar de o palmă. Ce putea să facă? Plângea și se ruga: „Neculae, Neculae, întoarce-te la copiii tăi și salvează-ne că murim în casă!” „Doamne, Dumnezeule, Te rog să faci o minune să fim salvați din necazul ăsta, că nu am ce să le dau copiilor să mănânce, nu mai am lemne de pus pe foc. Nu ne lăsa Doamne să murim! Ce o să zică Neculai când o veni și o găsi casa pustie?” Noi, copiii, urcați pe plita sobei care era doar caldută, schelălăiam ca niște cățeluși lihniți de foame. Eram în ton cu mămica și, plângând, am adormit. M-am trezit la familia gospodarului Constantin Dumitru (Pușcoi). În căldura camerei, care ținea loc și de bucătărie de iarnă, m-am trezit încet, încet, într-un fel de paradis, că așa vedeam eu cu ochii copilului lihnit de foame. Mămăliga clocotea așa de frumos, avea o muzică a ei, creată de bolborosirea ei pe foc, de răbufnirile vulcanice și de stropii aruncați în sus. A fost cea mai frumoasă mămăligă pe care am văzut-o în viața mea. Și, până să fie gata mămăliga ne-a copt mătușa Zamfira, turte pe plită. Le-am savurat ca pe cele mai bune bucate din viața mea. A urmat tradiționala mămăliguță cu un fel de caș de vacă, care numai la Dâmbroca are perfecțiunea gustului. Bucăți de brânză erau înfipite în mămăliguță, așa cum văzusem și la bunicul.

Eroul salvării noastre a fost flăcăul Ionică al lui Constantin Pușcoi, căruia îi voi fi recunoscător toată viața. Toată viața lui a fost un om de ispravă și a plecat la Domnul, lăsând în urmă cuvinte de laudă și doi fii, care la rândul lor s-au străduit să ducă mai departe steagul omeniei.

Un alt șoc am avut tot pe la 5 ani, când în mintea mea de copil, am primit îndemnul de la surioara Olica să bea o căniță de țuică îndulcită. Atunci am deslușit-o și pe surioara mea, cum stăteam amândoi la fereastră cu câte o ceșcuță de țuică îndulcită, și priveam în curtea interioară, către grajd.

Nu aveam vreo atracție pentru țuică, dar aceea era dulce și aș putea spune că surioara mea m-a dus cu zăhărelul. Dar ce, mintea ei de copil, la cei opt anișori știa ce face? A băut și ea, dar numai o ceșcuță, pe când eu am rugat-o să-mi aducă o tragă (o țevișoară, făcută din stuful de pe grajd. Butoiul cu țuică se afla în veranda dinspre drum. M-am urcat pe butoi și am tras câteva guri, după care am căzut de pe butoi și am devenit tot mai tulbure. Am mers la drum și m-am așezat lângă gard. Trecea lume pe drum și eu vedeam dublu și tot mai încetșat. Încercam să-mi ridic pleoapele cu mâna, dar nici mâna nu mă mai asculta. Apoi n-am mai știut de mine, până seara, când m-am trezit pe pat, învelit cu șalul pufos al mămicii. Am aflat de la mămica ce-am mai făcut după ce n-am mai știut de mine. Am mers în grajd unde era vaca și vițelul. Tata Vasile Luntraru, vecinul nostru, crescut de tata mare, m-a văzut în grajd și i-a spus mămicii: „Fă, Sando, ce are băiatul ăsta, că prea umblă împleticit prin grajd și i-o da vaca vreo copită!” Mămica a aflat de la Olica ce se întâmplase și i-a dat o smotoceala corespunzătoare, că doar ea m-a îmbiat să bea. Mi-a stors mămica balegă de cal pe nas și m-a lăsat pe patul din odaie, într-un somn adânc (cred că a fost o comă alcoolică). Se zice că tot răul este spre bine. De rușine față de mămica și înțelegând că țuica face rău, n-am mai pus băutură în gură până pe la 19 ani. Și astăzi am reținere împotriva băuturii și, dacă bea un păhăruț de vin la masă e mult, iar câte un păhăruț, cel mult două, de țuică bea numai la chefuri.

Vârsta de 5 ani mi-a fost plină de

Prin toamna anului 1948, ne-a bântuit o secetă cumplită, și stăteam foarte rău cu mâncarea. Mergea biata mămică, ca slugă la fosta învățătoare a ei, Tudorița Dumitrescu, care avea o bună stare materială. Se întorcea mămica seara cu o jumătate de franzelă, cu vreo jumătate de litru de lapte, cu puțină brânză și era triumfătoare că în seara aia reușise să ne aducă ceva de mâncare, să nu adormim nemâncați. Ne așezam la masă, ne dădea cu porția, mie și surioarei mele. Într-o strachină punea laptele, ne mai dădea și câte o bucătică de brânză și ne spunea: „Mâncați încet mamă, că așa o să vă săturați!” Oare știu copiii de azi ce înseamnă o foame atât de severă? Azi, cu toată sărăcia,

sar în ajutor vecinii, sau unii sunt nevoiți să cerșească, dar lumea este milostivă și le dă. Lumea de azi nu știe să facă economie, dar la risipă se pricepe foarte bine.

Tăticu

Pe tăticul abia după 3 anișori l-am observat, dar nu aveam aceeași atracție magnetică, ce-o aveam față de mămica. Îl admiram, că-mi apărea ca ceva divin, frumos, cu chipul cald. Eram fascinat de acea viziune, încât simțeam că plutesc, în aerul încăperii. Ce păcat că a plecat de lângă noi, la război și s-a întors abia pe când aveam aproape 10 ani.

Mi-a povestit mămica despre cum se juca tăticu, de-a v-ați ascunselea cu noi, pe când aveam vreo trei anișori, că fiind concentrat în armată pentru războiul de recucerire a Basarabiei, a primit câteva permisiile înainte de plecarea pe front din iulie 1942. De fapt numai eu eram cel ascuns de tăticu, iar Oani și Olica trebuiau să mă caute. Era prea simplu pentru fratele și sora mea, că eu strigam: „Iote-mă aici Oani! Iote-mă aici Olica!” Amuzamentul era acela că eu singur mă deconspiram. Tăticu, cu înjurătura lui, folosită față de cei dragi, îmi zicea: „Taci, tu-ți Noru mă-ti, nu mai spune unde ești!”

Pe tăticu l-am revăzut de-abia în decembrie 1948, chiar în ziua de Crăciun. A fost cel mai frumos dar, din viața mea, pe care Moș Crăciun l-a oferit familiei noastre.

Era mare secetă, dar de Crăciun, tot românul reușea să aibă ceva mâncăruri cu de ale porcului. Numai mămica știe cum a făcut rost de ceva carne și ceva mălai. Cred că tot de la fosta ei învățătoare, Tudorița Dumitrescu.

A fost una dintre cele mai fericite zile din viața mea. Eu și cu Olica, stăteam pe lângă plită și admiram cu mirosul și cu auzul, sarmalele cum clocoteau, aproape de terminarea fierberii și, nu cred că altcineva știa să facă sarmale mai gustoase ca mămica.

Fratele Oani, trăgea vaca s-o ducă la puț, pentru adăpat. Vaca noastră, Țiganca, era tare încăpățânată și se poticnea împotriva mersului. |Probabil că, nici Oani nu avea harul de a o îmbia cu blândețe, ci îi smucea lanțul și, biata vacă deși avea rosături sub coarne, se speria și smucea să scape de infractorul de Oani. Dar, Țiganca i-a dat lui Oani o lecție de bună purtare, de putea să-l termine. În anul următor, Oani avea misiunea să meargă cu vaca. El purta vaca pe lângă lanurile de porumb și o lăsa să mai muște câte un știulete. Dintr-o năstrușnicie și

nechibzuință și-a legat lanțul vacii pe după mijloc. Așa ceva putea să-i fie fatal, că vaca s-a speriat de la vreo smucitură a lui și a luat-o la goană prin porumb, târându-l pe Oani și numai o minune a făcut-o să se oprească.

Deodată, a intrat pe poartă și a venit lângă ușa din spate nenea Vasile Ciucea, cu bicicleta (raritate la vremea aceea). El era prieten cu tată. Am ieșit cu toții în prag, iar Oani a rămas să caște gura, să vadă despre ce-i vorba.

Nenea Vasile Ciucea îi zice mămicii: „Sando, cât îmi dai să-ți dau o veste?” „Hai, spune, nu mă chinui!” i-a zis mămica. „Sando, vine Neculai, este la Buzău!”

De la treptele casei noastre se putea vedea la treptele vecinilor și acolo mama Veta, o numeam noi, asista la ce spunea nenea Vasile Ciucea.

„Țată Veto, țăță Veto, auzi că a venit Neculai!”, iar ne-a Vasile Ciucea completează ceea ce avea de spus: „Dar ia uită-te în fundul grădinii!”

Am tresărit cu toți ai casei, dar am rămas ca muți de emoție. Eu, eram mai reținut, că-l știam ca dintr-o poveste, dar mămica cred că era să leșine de fericire. I s-a întors bărbatul din lagărul rusesc și de-acum grija creșterii copiilor nu mai stă doar pe umerii ei și, tot atât de important era și faptul că i-a venit iubirea vieții ei și că dragostea își va relua cursul că doar avea numai 35 de ani.

Printre clucile ciocanilor de porumb, din grădina mare, am văzut că apare un bărbat chipeș, îmbrăcat într-un costum de pufoaică. Eram zăpăcit din cauza emoțiilor și nu mai vedeam nimic, parcă mi-a adormit mintea. Abia în casă mi-a revenit imaginea și, parcă-l văd pe tată cum m-a luat în brațe și nu mă mai cunoștea, că doar nu mă văzuse, decât la 3 anișori și, între timp, m-am schimbat mult. Pe Oani și pe Olica i-a recunoscut mai repede. Oani era deja un flăcăiandru de 15 ani, iar Olica, o domnișorică de 13 ani.

Nu știu de unde avea tată vreo câțiva lei, că a mers cu noi să ne ia bomboane de la cooperativa satului. Cred că până atunci n-am mai mâncat bomboane și-mi părea ceva de nemaipomenit.

Pentru o perioadă scurtă, tată și-a reluat funcția de dascăl și avea o voce minunată, domina strana și, cânta mai bine chiar și decât părintele Ghenciu, nașul meu cu tăierea moțului (un smoc de păr). Cel mai mult m-a impresionat slujba Învierii Domnului, din primăvara anului 1949. Din punctul de vedere al

regimului comunist, aflat la putere (și așa avea să fie ceva mai mult de 50 de ani), noi elevii nu aveam voie să mergem la biserică, dar regulile nu erau chiar așa de stricte. Am mers mai mulți copii să cântăm la Prohod.

Noi, copiii, am fost urcați în balconul bisericii și așezați la 3 sau 4 mese, câte 4 la masă, stând în picioare, iar la strană se aflau câțiva dascăli, printre care și tăticu. Slujba a fost fascinantă, înălțătoare. Fiecare grup de câte 4 copii, cântam o strofă din prohod, apoi intra în rol strana, apoi altă grupă și se continua până la încheierea Prohodului.

Peste toți domina vocea lui tăticu și eu eram foarte mândru de asta.

După sosirea acasă a lui tăticu, am început să cunosc câte ceva din tainele creștinismului. M-a învățat să cânt solfegiul grecesc cu notele respective și 1-2 cântece pe notele grecești. Notele erau cu tonalitățile solfegiului românesc (do re mi fa sol la si do), pe când solfegiul grecesc avea notele: che di ga vu pa ni zo che. (do re mi fa sol la si do)

Unul dintre cântecele pe note grecești suna cam așa:
Che di ga di ga di che di ni ni zo che? Ni zo ni pa ni zo che di ga vu pa, ș.a.m.d.

M-a învățat tăticu și cântece rusești, spre exemplu: „Mama ia na șofera liubliu”: Mama ia na șofera liubliu / mama ia na șofera paidu / sofertelu cuzlămaiu, / ia pegoro dugădaiu / mama ia na șofera liubliu.....

Alt cântec era: Șiraca strana maia radnaia (Nesfârșită-i țara mea iubită).

Tăticu și-a statuat profesia de oficiant sanitar, printr-un examen teoretic susținut la București. A fost repartizat undeva pe la munte, în comuna Urlători și de acolo ne trimitea fructe. Eram fascinat de gustul prunelor și perelor, încât, într-un acces de naivitate, deși nu aveam decât vreo 11 ani, i-am zis mămicii: „Mămică, eu cu o munteancă am să mă însor!”

Apoi, tăticu s-a mutat cu serviciul la Scurtești, unde a trebuit să mergem și noi, copiii (eu și Olica), la gimnaziu. Se înființase internat la școala din Scurtești, și am primit, eu și Olica, locuri la acel internat. Nu erau condiții bune, dar nouă copiilor ne plăcea să locuim la internat. Condițiile alea proaste așa cum erau, tot depășeau cu mult situația din perioada foametei.

Drumul de la Dâmbroca până la Scurtești ni se părea cam lung, dar veneam acasă Sâmbăta. În vreme de iarnă era foarte

greu pentru doi copilași fragili. Tăticu făcea zilnic acel drum pentru a merge la serviciu.

Într-o zi de iarnă, luna, a trebuit să mergem la școală, împreună cu tăticu. De fapt nici nu am fi putut să mergem singuri, că era un polei, ca un adevărat patinoar și un vânt care ne spulbera, cu direcția spre râul Buzău. Nu știu de unde a învățat tăticu protecția împotriva patinării că ne-a bătut un fel de ținte pe tălpile ghetelor.

Cu toate țintele, vântul vuia năprasnic și aproape că ne lua pe sus, având și norocul că ne mai propteam în stâlpii de telefoane. Mergeam foarte aplecat să pot face față rafalelor de vânt. Nu voi uita nicidecum acea bătălie cu vântul și cu poleiul.

La Scurtești, tăticu se descurca foarte bine în calitatea de oficianț sanitar și era apreciat de toată lumea, pentru ingeniozitatea lui de a diagnostica multe boli și de a le găsi leacuri. Era foarte apreciat și de medicul de circumscripție.

Nu prea ne vizita la internat, dar simțeam că avem o susținere morală.

Pe când aveam vreo 12 ani, vara, în vacanță mergeam pe la vecinul nostru nenea Ion Ion (poreclit Cosoroabă), care avea crâșmă în curte și veneau mulți săteni să se cinstească la el. Eu, copilul de 12 ani, puneam ochii pe câte o bicicletă din aia cu cadrul jos, ca pentru dame și mă tot chinuiam să învăț a merge, dar cam fără să mă așez în șa, că eram prea mic. Posesorii bicicletelor, deși nu le ceream voie, mă lăsau să le plimb bicicletele, din respect pentru tăticu.

Tăticu și-a cumpărat o bicicletă Harkov, foarte frumoasă și ținea la ea ca la ochii din cap, dar tot ca la ochii din cap ținea și la mine și într-o zi a ieșit pe uliță cu bicicleta și m-a chemat și pe mine, că voia să mă învețe să merg pe ea. M-a urcat pe șa și nu ajungeam la pedale, pentru care mă împingea de la spate, cerându-mi să-mi țin echilibrul. Eram cam uluit și emoționat, încât după câțiva metri am căzut, iar tăticu a căzut peste mine, lovindu-se la coaste în ghidonul bicicletei. A fost dezamăgitor pentru mine că l-am dezamăgit pe tăticu.

Au fost și alte evenimente din viața mea legate de scumpul meu tată, dar cele menționate mai sus mi-au marcat copilăria, întărindu-mi caracterul, având un foarte bun model în tatăl meu

Eroii mei au fost și vor rămâne părinții mei,
Nu există prietenie sau dragoste mai mare
Ca dragostea unui părinte pentru copiii săi,
Iubirea pentru copiii lor e fără asemănare. MI

5.- FRAȚII ȘI SORA

Ion IORDACHE

11.aug.1934 – 13.nov.1997

Frumosul meu frate, pe ce meleaguri cerești umblă sufletul tău? Știu că ai avut păcate omenești, legate de poftele inimii și de reacțiile de apărare pentru a-ți arăta intențiile bune, pe care nu întotdeauna puteai să le înfăptuiești, dar Dumnezeu e bun și poate te așază în grădina dreptilor, într-o fericire veșnică.

Îmi aduc aminte de perioada copilăriei mele, când îmi erai idol și știai să-mi povestești frumos despre aventurile tale. Îmi dădeam seama că printre adevăruri îmi strecurai și minciunile dar îmi plăceau că mă făceau să visez adevărate romane de viață.

De-a lungul vieții mi-am dat seama că ai avut un suflet mare, plin de iubire pe toate planurile.

Te asemuiai cu eroii mei din filmele copilăriei, Jan Marais și Gérard Philippe. Sufletul meu te vedea chiar mai frumos.

La nunta ta cu Gina Popescu, am fost trist că mi te-ai îndepărtat, impresionându-mă și vocea ta tristă care intona un cântec de dezamăgire că deși iubeai o altă fată, Gina parcă ți-a făcut vrăji și ta legat de destinul ei. Cântecul acela a fost ca o premoniție, că nu ai făcut prea mulți purici cu ea. Aveai în casă două scorpii, nevasta și soacra, care duceau lipsă de bunul simț, de ce înseamnă o gospodărie, de ce înseamnă îngrijirea unui soț. Ai avut noroc atunci de mămica, că a venit la Dumitrești și a văzut ceea ce tu nu vedeai. Te purtai tare neîngrijit, cu hainele rupte și murdare și, ceea ce a speriat-o pe mămica a fost că gazda ținea cloșca, cu puii în comoda din camera în care dormeai.

Te-a implorat mămica: „Hai Ionele acasă, ai să găsești tu altă fată, că asta nu-i femeie de casă. Este și proastă și fudulă, și amară și murdară!”

M-am bucurat mult când am aflat că te-ai întors acasă. Nu ți-a fost ușor să-ți cauți iar post, dar tăticu știa unde să umble și cum să te ajute.

Peste vreo doi ani, pe când lucram ca felcer la Cojanu și locuiam în clădirea dispensarului, mă trezesc că ai venit cu tăticu și erai plin de veselie, că mergeați în pețire în localitatea Brăești,

la Eugenia Mihai, care era verișoară cu Melania Mihai, prima și cea mai mare iubire a ta.

A urmat că ai avut o fiică frumoasă, Mariana, care cânta foarte frumos imitând-o pe Marghita. La rândul ei ți-a dăruit un nepot foarte frumos, inteligent, descurcăreț și bun la toate. Tu n-ai apucat să vezi toată ascensiunea lui, dar cred că ai văzut de acolo de unde te afli și ești încântat.

El a însemnat pentru tine ce ți-a fost cel mai drag în viață, iar el a simțit asta și te-a iubit cum rar iubește un nepot pe bunicul lui.

Ai avut anumite tensiuni și supărări cu părinții, dar nu ai purtat ranchiună. Nu știu ce s-a întâmplat că tăticu s-a supărat atât de tare pe tine și nu a vrut să te mai vadă. Poate că a avut și tăticu dreptate că tu i-ai fost ca lumina ochilor și l-ai dezamăgit cu ceva anume. Poate că a așteptat altceva de la noi după ce a trecut prin iadul lagărului rusesc și s-a întors cu dragoste la noi, nu s-a lăsat amăgit de lingușelile unor rusoaice de a se căsători cu ele sau de alte amăgeli la revenirea în țară de la o văduvă de război.

Tu ai încercat să-ți ceri iertare și poate că Dumnezeu te-a iertat, dar tăticu n-a făcut-o la timp, că plecaseși deja pe calea veșniciei și de-abia atunci, trecând cu tăticu pe lângă poarta ta, a oftat profund și, în noaptea aceea și-a. dat sfârșitul.

Scrisoarea aceea pe care ai făcut-o pe patul de moarte, prin care implorai iertarea lui tăticu, am reușit s-o citesc de la Andi și mi-a frânt inima. Aș fi vrut să o cuprind în cartea *VIAȚA MEA CA O FANTOMĂ*, dar n-am reușit s-o mai obțin de la Andi.

Tu n-ai putut veni pe la mine, la Suceava, dar eu când veneam, mă ademeneai cu bunătățile tale, dintre care cel mai mult am fost impresionat de gutuile, frumoase, ca niște sori mici. Să știi că două din ele i le-am dat campioanei mondiale de atletism Mihaela Melinte, cu care am călătorit în compartimentul de tren la întoarcerea mea acasă la Suceava. A fost încântată.

Îmi amintesc când, cu o săptămână înainte de a-ți da duhul, am venit la tine și te-am găsit la pat trist pentru plecarea dintre cei dragi și că puteai să mai faci ceva în viață. M-ai îmbiat să mănânc ceva și eu ți-am zis că dacă mănânci și tu. Am mâncat amândoi câte o cană de iaurt și Jana era tare bucuroasă că ai mâncat ceva și că te-ai mai înviorat. M-ai rugat cu limbă de moarte să-i fiu aproape familiei tale („Gigi, ai tu grijă de ai mei, că nu mai au pe nimeni!”) și am încercat să-ți împlinesc rugămintea.

Peste o săptămână am fost înștiințat de plecarea ta la cele veșnice. Dureroasă, pentru mine, ca și pentru ai tăi, despărțirea. Am stat, atunci, o noapte de priveghe la capul tău, alături de nepotul tău iubit, care avea abia 14 ani, și m-a impresionat maturitatea lui de gândire, și i-am simțit suferința pierderii tale.

După plecarea ta la cele veșnice, a urmat „potopul”, la care soția ta Jana nu a mai știut să țină cârma vieții și a plecat după tine. Fiica ta Mariana, a încercat să-și refacă viața, găsind adăpost la sufletul unui austriac, dar n-a reușit bine să se mărite cu acte în regulă, că ciroza i-a pus capăt zilelor la o vârstă când putea să-și mai ducă viața vreo 30 de ani. A fost jale mare în familia ta, resimțită profund de nepotul tău. În sufletul lui s-a creat un vid mare și a încercat să și-l umple formându-și familia lui, dar nu prea a avut noroc de femei care să împărtășească idealurile și corectitudinea lui. A divorțat de 2 ori, dar a rămas cu un mare câștig, un fiu care-i poartă numele. Am uitat să-ți spun că Andi a renunțat la numele tatălui biologic, și a luat numele de Iordache, în memoria ta. Să fii fericit, acolo unde te afli, că nepotul tău e foarte descurcăreț, a păstrat casa bunicilor și mai mult decât atât a transformat-o într-o vilă minunată. E drept, că nu se știe dacă revine în țară vreodată, că are o slujbă importantă și bine retribuită în Germania.

Fratele Nelu
Iordache

Cumnata
Jana

Nepoata
Mariana

Strănepotul
Andi și fiul lui

„A avea un frate înseamnă un suflet în două trupuri.”
Aristotel

„Eu și cu fratele meu eram ca două ace ale aceluiași ceas:
el era acul cel mare și eu cel mic, dar amândoi arătam aceeași
oră. Xavier de Maistre

Ioana NICA (IORDACHE)

N. 1. mart. 1936 – d. 21 iulie.2020

Surioara mea dragă, am copilărit mult împreună, eu fiind prichindelul care se ținea după rochița ta și probabil că te supăra prea marea mea insistență de a te urma oriunde. Am suportat împreună toate greutățile acelor vremuri: plecarea lui tăticu pe front, când aveam cea mai mare nevoie de sprijinul și dragostea lui. Am făcut foamea împreună, am împărtășit suferințele mămichii, care tânără fiind nu avea sprijinul

fizic și sufletesc al soțului ei și se zbătea singură din răspuțeri să ne hrănească

Am participat alături de tine la activitățile legate de tradițiile acelor vremuri: caloianul și paparuda, am mers împreună cu neațalașul², cu plugușorul și altele.

Am fost colegi de clasă la școala primară din sat, la gimnaziul de la Scurtești, la Școala Medie Tehnică Sanitară din București, și amândoi am făcut față cu brio.

Apoi drumurile noastre s-au despărțit, intrând în servicii. Am urmărit tot timpul drumul tău prin viață și când ne-am revăzut eram nebun de fericire.

Ții minte de atunci când ne-am întâlnit la părinți și eu m-am îmbătat? De fapt nu eram chiar beat, ci mai degrabă beat de fericire că te-am revăzut și am bravat că-s bărbat.

Pe când eram militar, la Constanța, numai Dumnezeu știe cum ne-a aranjat o întâlnire. Ieșisem într-o plimbare prin Mamaia, ceea ce mi se întâmpla foarte rar. Deodată, la o vitrină. am văzut pe cineva care semăna cu tine. Dintr-un instinct nespecific mie de obicei, am bătut-o pe umăr și am întrebat: „Nu cumva sunteți sora mea?” Și sora mea era. Te-ai întors și amândoi, plini de uimire și bucurie ne-am îmbrățișat. . .

Eram tineri și frumoși, cu frumos viitor în față, și ne-am petrecut câteva ceasuri împreună în valurile mării.

Am trăit atunci cele mai fermecătoare clipe alături de tine, surioara mea, că după aceea valurile vremurilor ne-au dus pe căi diferite.

² Ajunul Crăciunului

Pe când eram militar te-am vizitat acasă, acolo unde locuiai împreună cu socrii. De bărbatul tău, mi-am dat seama de la început că e un om deosebit și că te iubește. Era el un pic cam sugubă, să nu zic zeflemist, dar nu o făcea din răutate. Am cunoscut-o atunci, pentru prima dată pe prințesa ta, Liliana. Doamne, ce frumușică era, o adevărată bijuterie, și-mi accepta prietenia.

Cu timpul ne-am îndepărtat tot mai mult și părinții au ajuns de au îmbătrânit. Ei aveau nevoie de afecțiunea noastră, iar noi ne-am lăsat duși de problemele serviciilor noastre și de necazurile familiilor proprii. Au murit părinții, așa cum au murit, fără a-și simți bătrânețile alinate de apropierea noastră,

Apoi....s-a așezat uitarea peste mintea ta, durerile de coloană te-au măcinat și ai dormitat în durerea ta. Nu am mai putut discuta normal cu tine, și asta m-a durut îngrozitor.

Apoi a sosit apocalipsa asta a covidului și nu știu dacă ea ți-a pus sfârșitul la cale, sau slăbiciunea organismului, dar pe 21 iulie 2020, am rămas mai sărac, de sufletul tău drag.

Mă rog la bunul Dumnezeu să te odihnească în grădina dreptilor!

Îți spun, acum, adio scumpa mea surioară

S-a mai dus o parte din sufletul meu,
Prin plecarea pe veci a surioarei Olica,
Pentru ea înalt rugăciune la Dumnezeu
Să-i primească sufletul în grădina Sa.

Încotro ai plecat scumpa mea surioară?
Oare știi c-ai lăsat acasă dureri și nevoi?
Ți-ai lăsat soțul care-și dorește să moară,
Lăsat-ai fetița, nepoțelul și pe frățiorii tăi.

Cred că Domnul, de mult rău te-a scutit,
Căci aici, la noi se întrevade apocalipsa,
Nu știu dacă ai auzit de pedeapsa Covid,
Dar cât vom mai trăi, îți vom simți lipsa!

Soțul tău, Nicolae, te-a sprijinit mereu,
Cu dragoste, cu hărnicie și cu respect,
Ți-a fost sprijinul vieții la bine și la greu,
Și ți-a fost devotat, drăgăstos, înțelept.

Când liliacul primăverii vieții îți înflorește,
Ai divinizat ziua și ai botezat-o Liliana,
Mai târziu iubirea, ți-a dat și înălțarea,
Nepotul Adrian, luminatu-ți-a icoana.

Venit-au zile mai grele, pline de dureri,
Când oasele tale se simțeau foarte rău,
Și apoi au venit uitări, slăbiri de puteri,
Așa scris-a Domnul în horoscopul tău.

Azi soțul, nu-și poate stăpâni plânsul,
A zis: „Cumnate mai bine muream eu,
Că-s mai bătrân!” Se gândea la dânsul,
Că rămâne singur, bătut de Dumnezeu.

Fiica Liliana, crescută-n stres ardent,
Pe serpentinele vieții s-a concentrat,
Cu multă credință și cu înalt intelect,
Să-și poarte crucea așa cum i s-a dat.

Nepotul Adrian, iubit de-a sa bunică,
Și el, la rândul-i, chiar în subconștient,
A găsit în bunică, iubirea cea unică,
Și a vizat în viață un stil independent.

Noi, cei doi frățiori, Nicușor și Mircea,
De la Dumnezeu lăsați să-ți fim frați,
Vedeam în tine iubirea care strălucea,
În ultimul timp am fost cam rezervați.

În ziua asta tristă, cu nori ca de plumb,
Vedem cum sufletul tău, Olică, s-a dus,
Și lacrimi amare ne-ai lăsat în schimb,
Rugându-ne la Domnul și la fiu-I Iisus.

Familia, îndurerată, va uda mormântul,
Cu lacrimi de dor, de mare recunoștință,
Implorând cerul să-ți primească sufletul,
Ca pe o sfântă, binecuvântată sentință.

Te rog Doamne să-i ierți toate păcatele,
Că a fost femeie, soție, mamă, bunică,
A semănat semințe și a cules roadele,
Familia i-a fost în lume o bună predică!

Familiei îndurerate îi adresez condoleanțe,
Și să i se împlinească tot ce-i doresc eu,
Să-și treacă cu bine aceste grele sentințe,
Stăpânul morții noastre e numai Dumnezeu!

Surioară, ți-am făcut acest mic necrolog,
Că nu știu de ce viața mi-e tot mai amară,
Că mă paște și pe mine al morții microb,
Îți spun acum adio, scumpa mea surioară!

Nicușor IORDACHE

N. 13 mart.1951

Dragă frățiorul meu, ai fost și vei fi mereu, ceea ce mi-am dorit eu, să am un frate mai mic, tot ce gândesc să îi zic. De-a fost bine de-a fost greu, ai rămas fratele meu. Ai crescut sub ochii mei, și te-am admirat cu ei, pentru multe câte-ai vrut, cât de frumos ai crescut, pentru lipiciul din grai, pentru șarmul care-l ai. În frunte ai vrut să crești, ai vrut să mă depășești, nu mă supăram de fel, simțeam că îți sunt

model, și mă bucuram nespus, c-aveam în tine răspuns, la dragostea ce-ți purtam. Cât de fericit eram!

Anii au trecut și știi, s-a dus joaca de copii, viața ne-a fost mai albastră, ne vedeam de casa noastră, fiecare-n casa lui, cum fu voia Domnului.

Avem soții iubitoare, și casele primitoare, și după câte constat, ți-ai făcut casă-palat, ești un mare gospodar, și pentru un așa har, te-admiră sufletul meu, cum te-a admirat mereu. Eu nu prea m-am pricopsit, casă nu mi-am construit, nu am avut așa vrere să îmi fac casă „durere”, sufletul mi-am pus zălog, să-mi fac din iubire drog, să pun în versuri și-n proză, să pot prinde ca-ntr-o poză, că n-am trăit-o de formă, viața mea ca o fantomă.

Să mulțumim Domnului, c-am avut din mila lui, aproape tot ce-am dorit, cu copii ne-a miluit, copii ce-au crescut cu spor, ajunși la casele lor. Avem copii fericiți, nepoți nemaipomeniți, și de-acuma ce mai vrem, ne ajunge cât avem, avem de iubire parte, ne trebuie sănătate, nu mai suntem așa bravi, și suntem tot mai bolnavi.

Să ne spovedim la sfinți, gândul zboară spre părinți, care-n trista lor poveste, n-au murit prea creștinește, chiar dacă nu ne convine, recunoaștem n-a fost bine, de-ajuns nu ne-am implicat, și ei nu ne-au reproșat, mai vrând doar atât din viață, să vadă moartea la față. Geaba ne-am cam supărat și între frați ne-am certat, părinții s-au dus la cer și nimic nu ne mai cer, trebuie să-i venerăm și-ntre noi să ne-mpăcăm.

A fost mare supărare și cu fratele cel mare, că a fost pus în pământ fără să-i fiu la mormânt, și-a rămas neîmpăcat că tata nu l-a iertat, că nu știu ce a făcut, dar știu cât a suferit, sufletul i-a fost rănit și-n durere a murit.

Iar surioara Olica, de vorbim ne-apucă frica, a dus-o tot în durere, și nu mai putea să spere, că-i va fi cândva mai bine, că mintea o va mai ține și-a plecat fără să știe pe drumul spre veșnicie.

Pe ai noștri, ce-au plecat, să-i slăvim cu gând curat, mereu să îi pomenim, prin icoane să-i privim, și s-aprindem ca atare, mereu câte-o lumânare!

Din dragoste pentru ei, din dragostea dintre noi, să uităm contrele toate! Să mă ierți iubite frate, de vrute-nevrute fapte, de scrieri necizelate! Mă simt tare nesătul că nu ne-am iubit destul, cu ambiții fără minte, preschimbate în cuvinte.

Haide să ne împăcăm, timpul să-l recuperăm, zicala este dibace, „sângele apa n-o face”!

Sănătăți-i ducem lipsa, ne paște apocalipsa, și atât cât mai trăim, ca doi frați să ne iubim.

Ce mai pot spune aicea?

Te pupă fratele Mircea!

„În iubirea de frate, la fel ca și în dragoste, adesea te fac mai fericit lucrurile știute, decât cele pe care nu le cunoști.” la Rochefoucault

6.- VERI ȘI VERIȘOARE

ENACHE DEDU

Născut: 2.Oct. 1936,
În satul Dâmbroca, comuna Scurtești,
Județul Buzău
Din părinții: Neculai și Zamfira Dedu,
Soția: Maria, născută în 1940. -
decedată
Copii: 3 fete, Eugenia n. 1964;
Mariana n. 1967;
și cea mică, n. 1969
Studii: 8 clase
Profesia: excavatorist
Ocupația actuală: pensionar

Tu ești vărul meu cel mai bun. Îmi pare nespus de rău că nu te-am cunoscut mai demult. De când te-am descoperit ca văr adevărat, de prin 2011, am putut să-mi dau seama de sufletul tău bun, de cumpătarea ta, de respectul ce ți-l poartă lumea satului, de frumoasa conviețuire în familie. Le-am cunoscut pe cele două fete mai mari, cu care te mândrești și care sunt foarte atașate de familie. Am cunoscut-o pe nana Mărioara, cu frumusețea caracterului, dar și cu suferințele ei cu picioarele și cu oful ei legat de fata cea mică. Tare dragă mi-a fost nana Mărioara, care era un fel de enciclopedie a satului și o povestitoare foarte plăcută. Dumnezeu să o ierte și s-o odihnească în pace!

M-ai răsfățat vere cu ospitalitatea ta și cu acceptarea acelor filmări legate de revolta sătenilor după colectivizare.

Până cu câțiva ani în urmă (2016 – 2017), am avut ocazia să văd cât de mare gospodar ai fost toată viața, cât de harnic ai fost. Curtea și grădina ta erau pline de probe ale hărniciei (căruță cu cal, vacă, tăuraș, câte trei porci, păsări multe, unelte agricole și ustensile pentru pregătirea hranei animalelor, ustensile pentru procesarea vinului și câte altele), și de toate astea tu singur te îngrijeai.

Calmul și înțelepciunea ta te-au salvat de la moarte până acum. Ai privit ca ceva normal, dat de la Dumnezeu: fata cea mică, cu problemele ei, nana Mărioara cu suferințele și cu

plecarea la cele veșnice, unele semne de boală, legate de oboseala inimii tale mari. Ai fost înțelept și că te-ai oprit la timp, la 80 de ani, reducându-ți sfera de activitate și te-ai dedicat în principal îngrijirii fetei tale mici (De fapt are 55 de ani)

Parte din familia Enache Dedu: Enache, nepoata, fata cea mare, fata cea mijlocie, și nana Măria

De vreun an de zile, nana Marioara a plecat la Domnul. Dumnezeu să o odihnească în pace!

Verii de la unchiul Gheorghe Grigore (zis Curcă)

Verișoara Paula
Toma

Soțul Paulei

Fiica Paulei

Verișoara Safta
Zăbavă

„Am venit spre neamurile mele pentru că mă chemau amintiri.” Citat din filmul Neamul Șoimăreștilor (1965)

Verișoarele mele dragi,

Regret că nu v-am cunoscut mai mult, din motivele știute, legate de plecarea mea prea mult de pe acasă cu școala și cu serviciul. Când v-am revăzut mi-am dat seama că în voi îmi găsesc glasul sângelui.

I-am cunoscut mai bine pe: fratele vostru cel mare, Nicu, un om blând și bun, harnic gospodăru, dar cel mai mult l-am cunoscut pe Milică, pe care de multe ori l-am întâlnit la loturile de pământ din zona așa zisă Pădure. Am petrecut multe zile cu el, ne luam la trântă, coceam porumb, cam câte 12 știuleți, și aia era mâncarea noastră de pâine când ajungeam seara acasă.

Uneori erau arșițe de peste 40 de grade și mergeam la puțul de peste drum, scoteam găleți de apă și ni le turnam în cap de ne răcoream. Când v-am regăsit pe voi, cu vreo 7 ani în urmă, am aflat că frații voștri mai mari nu mai sunt, și tare mi-e dor de ei.

Pe unchiul Gheorghe, l-am întâlnit pentru ultima dată pe când eram student și parcă ne-am privit cu drag, dar și cu o prevestire de adio. Pe mama voastră inimoasă, țăța Dița, am văzut-o ultima dată la moartea mamei în 1997. Cine știe dacă mă mai văd și cu voi, dar sunt bucuros că v-am cunoscut.

„Țara în care nu găsește cineva, cinstire, bucurie sau rude, nici nu dobândește vreo învățătură, trebuie părăsită.”
citat din Chanakya

„Un prieten face de multe ori cât o mie de rude. citat celebru din Euripide

„Într-un oraș unde nu ai rude, dreapta cugetare îți va fi rudă.” proverbe egiptene

„Prietenii și rudele au privilegiul de a fi mai nesuferiți decât ceilalți oameni.” Jerome K. Jerome

„Fii apropiat de rude și prieteni, dar nu face afaceri cu ei.”
citat din Victor Duță

„Legătura de rudenie și prietenia sunt forța supremă.”
citat din Eschil

„Ce tupeu pe paparudă: se crede rudă cu papa!”
calambur aforistic de Constantin Ardeleanu

B.- FAMILIA MEA

1.- SOȚIA - RODICA IORDACHE (CRĂCIUN)

N. 19 aug.1945

Loc. – Podu Turcului – Bacău

Părinții: Dumitra și Ghe. Crăciun

Studii: Fac. Ind. Ușoară – Iași,

Profesie: Inginer textilist,

Loc de muncă: Fabrica de Tricot. Suceava

Data căsătoriei civile: 19.12.1968

Căsătoria religioasă: 04.05.1969

Scumpa mea soțioară,

Ai ieșit în calea mea, la momentul potrivit, căci mă simțeam ca frunza-n vânt la vârsta de aproape 30 de ani, vârstă la care se spune că dacă un tânăr nu-și găsește sufletul pereche până la atunci, va fi însurat de babe. O, Doamne, să-mi aleagă babele perechea potrivită, după gustul lor? M-am precipitat atunci, în suflet și-n rațiune. Dumnezeu mi te-a scos în cale, chiar dacă, poate, nu te-am meritat. Tu aveai 23 de ani, și te vedeam așa frumoasă, cum n-am visat.

Dumnezeu a aranjat totul:

- Să locuiești în apartamentul de la A11, vis a vis de apartamentul la care locuiam eu;

- Să vii prin octombrie a aceluia an 1968, de acasă, de la părinți și aveai nevoie de ajutor la căratul bagajelor și eu abia așteptam să te pot ajuta, dar nu îndrăzneam să am gânduri, avansate, pentru o relație cu tine.

Știm că frumusețea este subiectivă,
Și o putem găsi-n natură, în suflete,
În chipurile dragi și în viața activă,
În oameni prinși de sincere zâmbete.

Frumusețea și iubirea stau la un loc,
Fac sufletul mai înălțător, mai duios,
Inima le aplaudă cu un fel de tic-toc,
Frumusețea e chipul lui Iisus Hristos. MI

- Într-o zi ne-am întâlnit pe strada Mărășești și mi-a venit un curaj, la care nu mă așteptam. Ți-am zis: „Nu vrei să mergem la un film?” Ai acceptat fără echivoc. Am mers împreună la un film (Cred că Podhale în Flăcări). Nu prea am observat derularea filmului, observam niște flăcări și mi le însușeam ca fiind flăcările inimii mele.

Când am ieșit de la film, ploua și aveam o singură umbrelă. Nu ne păsa că era lume prin apropiere și eu mi-am dat drumul fericirii prin cântecul adaptat aceluia moment, Ploaia și noi, al Doinei Badea. Mi-ai ținut isonul și pluteam pe aripi de vis.

- Eram amândoi în același gând. Ni se întâmpla chiar că rosteam

instantaneu aceleași cuvinte. Aveam aceleași aspirații, credințe și ținute morale.

- De atunci, am început să ne dorim cât mai multe clipe împreună,

și într-o zi, cam pe la începutul lunii noiembrie, din același an, am îndrăznit să-ți spun: „Vrei să fii soția mea?” Clipa de așteptare a răspunsului tău mi-a apărut infinită, dar ai spus destul de repede: „Da, dar promiți că nu mă bați?” Nu m-am așteptat la o așa condiție, întrucât nu-mi stătea în caracter. Ți-am răspuns: „Atunci când îți voi da o palmă, să știi că mi-am semnat divorțul!”

- Cât de frumoase clipe am trăit împreună în acea perioadă: Veneam la fabrica ta, când era abia în construcție și tu erai ca ofițer de serviciu pe fabrică. La etajul 1 al clădirii birourilor, zidul de cărămidă nu era executat, erau doar stâlpii și cine grija noastră o avea, noi dansam după aparatul de radio, cu o patimă pe care numai comunicarea sufletelor noastre, o putea percepe.

- Ai transmis părinților despre apariția mea în viața ta și de stabilirea unirii destinelor. În câteva zile, a venit la Suceava, sufletista ta mamă, Dumitra Crăciun, să vadă personal despre ce-i vorba și cum arată acel ales al fiicei. Am mers împreună la un restaurant și am avut plăcuta ocazie să conversăm, încercând să arătăm că suntem convinși că alegerea este bună. Mama ta, grijulie cum era, ți-a spus: „Măi, mamă, numai să nu fie încurcat și cu alta, și să plătească vreo pensie alimentară, doar are 30 de ani!” Buna ta mamă și-a dat acordul și am fost bucuroși amândoi, că s-a convins că va fi bine și a plecat mulțumită acasă.

- Pe 6 decembrie 1968, am descins împreună la părinții mei,

în satul Dâmbroca, comuna Săgeata, județul Buzău. Era ziua onomastică a tatălui meu. Părinții mei au fost încântați că te-au cunoscut.

- Ne-am hotărât să ne legăm destinele prin jurământ și prin semnarea certificatului de căsătorie, la Starea Civilă. Pe data de 19 decembrie am mers în fața ofițerului stării civile și am devenit soți cu acte în regulă.

- Primul an de căsnicie, l-am trecut în camera aceea buclucașă, de pe strada Mărășești, la blocul A11, scara C, apt. 11, în paturi ca de cazarmă și cu necazul că intimitatea ne era deranjată. Țin minte că acel apartament avea 4 camere, în care locuiau numai holtei, cu apucături urâte, afemeiați și bețivi (Acroitoriței, Sabin, Mitică Popescu și Wagner Isidor), Am constata că fratele lui Sabin, pe atunci elev, ne supraveghea pe gaura cheii.

- Eram săraci, mâncam mai mult cartofi prăjiți cu ochiuri și într-o zi am constatat că ultimii 10 lei, înainte de salariu, ne-au fost furați și bănuiam cine era hoțul.

Am mers la fratele mai mare al elevului Sabin și i-am relata dispariția banilor. El și-a suduit fratele, care a recunoscut incursiunea în camera noastră și a returnat banii.

Am precizat toate cele de mai sus, pentru a sublinia că deși aveam probleme, încă din startul căsniciei, eram fericiți. Te iubeam la nebunie.

Mai apoi ne-am mutat la blocul M de pe strada Samuil Isopescu, la un apartament cu 4 camere, locuind în comun cu familia Pandele, un maestru mecanic de la Secția de Turnătorie a Uzinei Piese de Schimb. Familia lui era subnutrită moral, cu apucături din cele mai urâte (soțul era bețiv notoriu, iar soția era cam tot pe acolo), El venea noaptea târziu acasă și bătea în ușă, trebuind să mă scol să-i dau drumul și tot el era cu coada pe sus, fiind pus pe hartă și înjurând, că de ce nu i-am dat drumul mai repede.

- Ne îmbiau și pe noi să bem, dar cum refuzam, soția lui spunea că nu e bărbat ăla care nu bea tărie.

Într-o zi m-ai sunat la fabrică. Erai foarte speriată că Pandele, cu un prieten al lui de pahar, au intrat beți în apartament și ți-au adresat cuvinte vulgare, făcându-ți propuneri indecente. Te-ai încuiat în cameră și ai prins un moment când măgarii nu erau atenți și te-ai strecurat afară din apartament iar

de acolo ai mers la o familie, de unde mi-ai dat telefon speriată

Băiatul lui, Dorin (!), avea și el educație „aleasă”.

Deși avea numai vreo 4-5 ani, din sufragerie (care le aparținea), trecea pe balcon, care avea comunicare cu fereastra de la o cameră a noastră, pe care o lăsam deschisă pentru aerisire. Sărea peste pervaz și cotrobăia prin cameră, făcând să ne dispară unele obiecte. Spunându-i lui Pandele de cele constatate de noi, ne-a chemat și ne-a cerut să fim de față când își cercetează fiul. A fost un simulacru de cercetare, pentru a ne demonstra cât de mare detectiv este el, dar rezultatul a fost zero.

Colac peste pupăză, dovedea o nesimțire ieșită din comun, parcă din dorința de a ne face să părăsim apartamentul. Cel mai greu ne-a venit într-o zi, când au lăsat în bucătărie mațele de la un pui și au plecat la țară pentru câteva zile. Ăștia și când nu erau acasă ne pregăteau surprize neplăcute. Mațele acelea au făcut viermi și puteau îngrozitor. Când am văzut ce-i acolo, cum colcăiau viermii îmi venea să vomit. A trebuit să curăț acea mizerie și nici nu le-am spus ceva, că de fapt nu prea aveam cui.

- De felul meu am fost respectuos și umil în fața

șefilor, dar asta m-a costat mult, fiind de multe ori umilit de directorul Lucaci și de inginerul șef Nemțisor. Se făcuse la Uzină o listă de priorități pentru repartiția de apartamente și eram și eu trecut pe listă, dar nu-mi venea rândul că mereu erau priorități față de alții, înaintea mea. M-am sfătuit cu tine și mi-ai spus că și tu ești trecută pe listă la fabrica ta. Am vrut să mă adresez directorului Lucaci, să-mi spună dacă am speranță să primesc curând apartament, că de nu se poate de la fabrica noastră voi aștepta să primească soția de la Fabrica de Tricotaje. Așteptând răspunsul de la director, m-am ținut după el să aflu răspunsul. A tăcut un timp și când era sigur că-l aud doar eu mi-a zis: „Ce te ții măi ca un câine după mine?!” Am așteptat un timp și până la urmă am primit, dar la ultimul etaj al blocului A12. Ne-am bucurat totuși, că puteam să ne amenajăm cuibușorul nostru.

Unele concepții ale mele despre viață le-am cuprins în poeziile de mai jos

"A-ți iubi sotia înseamnă a pune pemperșii la copil, a spăla vasele, wc-urile, inclusiv dacă ești popă, că nu îți cade nicio mână. Popa-i popă de la ușă încolo. În casă e părintele copiilor săi și soțul soției sale, deci trebuie să știe măcar să spele vasele din când în când." Părintele Constantin Necula

RODICA ȘI MIRCEA IORDACHE, AMINTIRI LA 52 DE ANI DE CONVIEȚUIRE (Mircea Iordache)

Ne-am cunoscut, ne-am plăcut și ne-am jurat credință pe viață. Mulțumesc soției mele Rodica Iordache că ne-am putut suporta reciproc, atât de mult timp.

Timpul a trecut cu repeziciune și, la cca două luni și jumătate, de când ne-am împrietenit, am plecat la părinții mei, la Dâmbroca, comuna Săgeata, județul Buzău, chiar în ziua de 6 decembrie 1968, adică în ziua de onomastică a lui tăticu, Sfântul Nicolae. La gara din Suceava, în așteptarea trenului am cântat, împreună, melodia lui Florin Bogardo, „Să nu uităm!”. Redau versurile care creau și jurământul nostru: „Să nu uităm nicicând / Să iubim trandafirii, / Ei sunt pe-acest pământ/ Un simbol al iubirii / Și totuși de-om uita / Să iubim trandafirii, / Ei nu ne vor ierta / Clipele rătăcirii / Și pentru asta nu, / Destinul nu e vinovat; / De vină suntem numai noi, / Noi amândoi / Cei care am trădat, / Jurământul iubirii / Și-o clipă am uitat / Să iubim trandafirii, / Nu este adevărat / Că sunt flori trecătoare, / Surâsul lor curat / Niciodată nu moare”.

O altă melodie foarte plăcută nouă era „Iubirea cea mare”, tot de Florin Bogardo:

„S-alunge iubirea cea mare / Orice boare, ar putea, / De-ajuns s-o găsească obosită / Plictisită, în clipa grea! //(Refren) Iubirea se cere păzită, de oarba ispită, / Păzită cu zel, cu săbii de-oțel / Și de ea, și de el, la fel! //Prea multe dovezi de virtute / Vrute și-avute, într-o singură zi, / Adesea în loc să convingă, / Pot lesne să stingă, văpaia inimii! // Refren //”

Pe 19 decembrie, 1968, am obținut căsătoria civilă, eveniment care mi-a rămas ca un balsam de suflet. Atâta lumină, atâtea speranțe de viitor, atâta dragoste! Un fior neîntâlnit mă cuprindea și fruntea îmi palpita prin toate vasele ei de sânge!
SĂRUT MÂINILE SCUMPA MEA SOȚIE! ”

Dragostea nu-i un foc de ținut în mână,
Este o mare curiozitate, este nostalgie.
Voi, care meritați ca dragostea să vină,
Trebuie să o vedeți ca pentru veșnicie!

Să nu uitați de credința în Cel de Sus,
Dragostea este al imaginației succes!

MI

Rodica, scumpa mea, între imaginație și realitate, în general, este mare diferență, după cum spune și înțelepciunea populară: „socoteala de-acasă nu se potrivește cu cea din târg.” După începuturile pasionale, vin greutăți care se materializează prin neînțelegeri și conflicte, se pornește o luptă pentru impunerea punctelor de vedere, apar tulburări sufletești, supărări și reproșuri, depresii. Să recunoaștem că și în căsnicia noastră au fost asemenea trăiri pasagere, grele pentru conviețuire. Mă consider în mare parte vinovat pentru momentele dificile din familia noastră și nu te condamn cu nimic legat de participarea ta la tensiunile respective.

Multe din greutățile avute au fost legate de copii și de dedicarea mea cu trup și suflet, profesiilor și funcțiilor.

Am vrut binele, dar valul vremurilor și calitățile mele nu au fost conform cu aspirațiile tale și am simțit că uneori te-am pierdut, dar puterea rațiunii și voia lui Dumnezeu au condus viața noastră pe calea păstrării jurământului căsniciei.

Am fost fericiți la venirea pe lume a copiilor, dar adesea nefericiți în creșterea lor. Condițiile materiale, în perioada creșterii lor, nu au fost suficient de prielnice pentru a le oferi tot ce și-ar fi dorit, dar într-un anumit sens, poate că le-a ajutat să cunoască anumite greutăți, că din greutăți iese mai bună formare a caracterelor.

Poate că au avut o frustrare, că n-am fost mai mult cu ei, când erau mici, să ne putem mai mult lega sufletește. Serviciile noastre nu ne permiteau. A trebuit să angajăm îngrijitoare: pe Steriana, care era analfabetă, dar harnică și cu suflet bun; pe femeia ceea îmbrăcată în negru, care era ruptă de realitate, nu prea mânca și nu a putut tolera comportamentul copiilor; pe femeia aia care visa cocoșul alb și umbla aiurea prin târg să-l găsească, și dacă încropea vreo mâncare făcea mare risipă.

Totuși le-am asigurat copiilor multe condiții favorabile dezvoltării lor:

- Stăteam la cozi de cu noaptea, pentru a le oferi Hrană specifică vârstei de creștere. Așa se obțineau laptele, ouăle, brânza, carnea, dulciurile.
- Le asiguram vitaminele necesare stimulării creșterii: vitaminele A și D2. Grija asta ți-a aparținut mai mult ție, pentru care îți mulțumesc
- Am mers cu ei la mare, sau i-am trimis pe ei, în

toată perioada de creștere a lor, vreo 15 ani, pentru a se dezvolta armonios, iar astăzi noi privim în sus la ei și ne mândrim.

Copiii noștri, s-au încadrat bine în muncă și au crescut continuu în știința rezolvării problemelor în joburile lor și suntem bucuroși că au reușit în viață.

De nepoți avem oarecare grijă că nu se implică mai mult pentru a fi de elită în școlile lor și că le place să cheltuiască prea ușor banii.

Nici nu știm când ne-a trecut floarea vârstei și ni s-a zdruncinat sănătatea.

- Tu ai făcut cea osteoporoză și greșeala de a merge peste țări și mări, din dragoste pentru fiul tău aflat pe partea cealaltă a globului, de unde ai venit cu sănătatea foarte zdruncinată și cu emoțiile că ar fi ceva mult mai grav. Cu ambiția care-ți este caracteristică, ai reușit să-ți fortifici organismul prin: impunerea cu rigoare a alimentației și tratamentelor necesare; prin chinoterapie și gimnastică specifică.

- Eu, în ultimii ani de serviciu, din prea multă implicare în împlinirea responsabilităților, am fost „decorat” cu diabet și cu hipertensiune. La astea au contribuit și plecările la cele veșnice a scumpilor mei părinți și a fratelui cel mare în 1997.

- În anul 2004, a trebuit să mă internez la Fundeni, în București pentru un icter mecanic, fiind suspect de cancer la pancreas și, mi se declanșau niște rugăciuni profunde, iar Dumnezeu m-a miluit, am trecut cu bine acel obstacol, dar am înțeles că Domnul mi-a dat o încercare să realizez mai bine că

- M-am simțit fericit că după ieșirea la pensie mi-am descoperit o pasiune, pe care am pus-o în practică, și care mi-a adus multe satisfacții literare. Din prea multă dăruire pasiunii scriitoricești, în anul 2019, mi-am neglijat atât de mult sănătatea încât a ajuns în stare gravă la spital cu septicemie „Nihil sine Deo³”

Ai fost alături de mine în clipele grele, cum și eu ți-am fost alături.

Una peste alta trebuie să mulțumim Domnului că ne-a ținut împreună, și-ți mulțumesc.

³ Nimic fără Dumnezeu

2.- TROFEELE VIETII NOASTRE

Dănuț Iordache

Anducu Iordache

Dan Cristian IORDACHE (fiul cel mare)

La 45 ani

La 22 ani

La 5 ani

N. 19 aprilie 1970

Studii: Facultatea de Construcții Drumuri și Poduri București.

Căsătorit: sept. 1997, cu Anca Iordache (Juravle), Profesoară de Drept la Colegiul Economic Dimitrie Cantemir Suceava

Copii: Sabin, n. 5 dec. 1998 Student Fac. De Construcții Cluj;

Luca: n. 5 iunie 2007, elev.

„Atunci când, în sfârșit, revii la casa părintească, descoperi că, de fapt, nu îți era dor de casa veche, ci de copilăria ta.” Sam Ewing

Dane, iubirea ne-a fost dată de Dumnezeu!

Ai venit pe lume prin plin comunism,
Ca o oază de suflet, de patimă și dor,
Mi-ai redat atunci plăcutul realism,
Rostul de-a trăi, îmi erai sfânt odor.

Eram fericit să te pot vedea răsând,
Eram îngrijorat când te îmbolnăveai,
Vedeam în tine lumina-mi luminând,
Inima mi se rupea dacă tu plângeai.

Bebeluș erai și mai plângeai noaptea,
Eu, te purtam în brațe și te legănam,
Și, am avut o noapte ceva mai grea,
Cu reșoul aprins călcat-am în lighean.

Dar, eram fericit, îți legănam somnul,
Crezul mi-era că sunt binecuvântat,
Și tot mă rugam să îmi dea Domnul,
Zile să te pot vedea că ajungi bărbat.

Din lipsă de calciu unghiile-ți rodeai,
Și sfat rău aplicat-am ca să te dezvăț,
Cu ardei te-am uns și tare plângeai,
Și, parcă mi-am dat în suflet c-un băț.

La un moment dat aveai îngrijitoare,
Pe una, Steriana, și i-am zis Dadaia,
Femeie de la țară și cam neștiutoare,
Dar era harnică, și ce-i ziceam făcea.

Iar într-o zi aflat-am c-o luase razna,
Și când o supărai cu băta-i te oprea,
Iar noi nu puteam să acceptăm cazna,
Și-am concediat-o, cum i se cuvenea.

Ai avut și 2 îngrijitoare, ca „vai ne noi”,
Una era nătângă, moartea în vacanță,
Alta visa cocoșul alb, își făcea felul ei,
Pe diavol îl avea, cu a lui prestanță.

Le-am dat și lor adio, fără de scuze,
Și când se născu Andu, din nevoie,
Am readus pe Dadaia, din varii cauze,
Curând plecă și ea plină de nevoie.

Căminul devenise de strictă trebuință
Și-ai mers un timp, dar te-ai bolnăvit,
De pojar și, internarea deveni sentință,
Și în spital, atunci, mama te-a însoțit.

Mai ții minte iarna aia, ca din povești?
Am ieșit împreună, în parc lângă poștă,
Ne jucam și eu vedeam ce frumos crești,
Făceam om de zăpadă și râdeai cu poftă.

Plimbându-ne pe stradă, după o ploaie,
Tu ți-ai deschis noianul întrebărilor:
„Tată, râma are creier?” și alte o droaie.
Eram tare uimit de nivelul curiozităților.

Oare ce-ai avut în cap, cu o întrebare?:
-Dintre bou și vacă, care-i mai deștept?
-Tu cine crezi că e?, ți s-a zis ca atare.
-Eu cred că boul că-i tată! Gând înțelept!

Nu mă voi referi-n amănunt la celelalte,
Că fosta-i un pic mai mare, le ții minte,
Ci doar unele concluzii, mai importante,
Dar, în general, ai fost copil cuminte.

Școala ai parcurs-o fără să ai probleme,
Doar când și când ți-am pus meditator,
Și n-ai avut anturaje și vreunele scheme,
Încât să te-ndrepti pe drum de infractor.

M-am bucurat că la liceu aveai ca amic,
Pe colegul de bancă, silitor la învățătură
Pe Dan Grumăzescu, tip sportiv, voinic,
Din o așa prietenie ai crescut ca statură.

Totuși o dată ați avut ieșire necontrolată,
V-ați solidarizat la rău și mi s-a pus ceața,
Ți-am dat o palmă, pentru prima dată,
Bine c-am dat-o eu, să nu ți-o dea viața!

Ți-am dat învățături, ferindu-te de multe,
Și atunci gândul îți zbura a maturitate,
Vroiam să-ți formăm mintea, să te-ajute,
Să-ți poți crea rost, să-i aduci vieții roade.

Și când erai buimac, neștiind unde mergi,
Și nu voiai s-ajungi un prăpădit de inginer,
N-ai avut cum să alegi și n-ai cum să negi,
Facultatea de construcții ai luat-o reper.

Și-ai parcurs-o cu brio, ai grijă, nu uita
De doamna Simescu, o doamnă distinsă,
Care te-a găzduit, și mult, te îmbărbăta,
Absolvit-ai așa, cum soarta îți fu scrisă.

Stagiul militar ți-a botezat maturitatea,
Dar erai deprimat și am venit pe la tine,
Să te consolez că-ți e necesară armata,
Scriori ți-am trimis să te învăț de bine.

Am venit atunci și c-ai spus că te doare
Ceva, pentru care trebuie să te operezi,
Am venit să văd și nu mai aveam stare,
De grijă-ți purtam, aș dori să mă crezi.

Când te-ai operat, mama a fost cu tine,
Cu caracteru-i tare, te-a sfătuit să crezi,
Că Domnul este mare și o să-ți fie bine,
Că ai viața în față, merită s-o păstrezi.

Și venit-a timpul de relansare în viață,
Rămas în capitală, nu mai știam de tine,
C-ai ajuns în India, m-am pălit la față,
Poate că ai sperat, că așa-ți va fi bine.

Apoi de-atâta zbucium și din o răceală
Făcut-ai meningită si-ai fost spitalizat,

Și câtă suferință, ți-a adus acea boală,
Am simțit-o și eu, ca-nsoțitor, lângă pat.

Aveai pornire și spre sfânta mânăstire
Și-ai citit cărți multe de mare credință,
Ai rămas credincios și plin de iubire,
Dar să nu uiți, credința să-ți fie-n ființă!

Atunci te-ai lămurit că, nicăieri, în lume,
Nu-ți este așa bine ca unde te-ai născut,
Și-ai revenit acasă, ca să îți faci renume,
Și-n profesia-ți dragă mereu ai crescut.

Și luând-ți de soată pe Anca de la Straja,
În sânge cu iubire, cu tact , cuget sever,
O fată ordonată, vrând a-și respecta casa,
Ți-ai ridicat fiule drapelul sus, spre cer.

Te-ai așezat la casa ta și treptat ai învins,
Ți-ai făcut casă mare, și 2 copii frumoși,
Soția-i cârma casei, sunteți în toate prinși,
Să vă dea Domnul bine și să fiți sănătoși!

Copiii ți-au crescut, și le-ai dăruit multe,
Să le oferi plăceri de care n-avuși parte,
Dar trebuie învățați că toate-s prețuite,
Și combinate mai bine cu bune rezultate.

Că ne-am mai contrazis, uneori cam tare,
Să ne iertăm că viața e plină de schimbări,
Căci dragă Dănuț, iubirea ne e mai mare,
Merită s-o susținem, cu multe renunțări.

Nu mă erijez ca mare moralist al familiei,
Dar din experiențe îți dau sfaturi de bine,
Cât mai trăiesc să nu te lași pradă furiei,
Știm, doar, același sânge ne curge în vine!

Îți mulțumesc că mi-ai fost alături la greu,
Mi-ai întins o mână când m-am poticnit,

Aș dori să nu fii zeflemitor cuvântului meu,
Când vorbesc serios, că-s de soartă lovit!

Știu că-ți este felul de-a contrazice lumea,
Că ai pagina ta de trăire cu bune și rele,
Dar m-ar bucura dacă ți-ai găsi identitatea,
În aceleași barcă, cu sentimentelor mele.

Sau măcar să nu mă tracasezi cu părerile,
Sunt convins, ești doxat, dar te rog ascultă,
Am multă experiență și am părerile mele,
Trebuie să ni le respectăm, cu atenție multă!

Ar fi multe de spus, bune și mai puțin bune,
Sufăr poate, uneori, că vorbesc cam singur,
Când deschid gura, despre atenție pot spune,
Nu mi-este acordată și-atunci mă însingur.

Încerc aici să închei scrisoarea, dar tu știi,
Că multe petrecute rămân în suspensie,
Că e bine ca părerile să-mi țin și să ți le ții!
Că rufele de-s murdare se spală-n familie.

Aș dori să rămâi cu tot ce-i mai important,
Să privim totul cu sufletul, cu spiritul cult,
Ca și cum sunt tatăl tău, ești băiatul meu!
Dane, iubirea ne-a fost dată de Dumnezeu!

Mama, tata și Dan în 1971

Viața-i iubire de joi până joi

Ți-am citit azi gândurile,
Și mi-au înmuiat zborurile,
Apăsate de întrebările
Vieții ce-si trage staturile.

Interesant ce spui fiule!
Zicerile tale îmi provoacă
Meditația că trec zilele,
Trec și trec, și ce dacă?

Devin generația covidului,
Covid am avut la război,
Văzut cu ochiul copilului
Și, astăzi, covidul e-n noi.

Privesc prin gândurile tale
Dorul de noi și de bine,
Azi genunchiul mi-e moale
Și nu mă mai poate susține.

Covid mi-a fost copilăria,
Prin foame, viscol și dor,
Dar nu m-a înfrânt urgia,
Ci m-a format pentru zbor.

Când tânăr eram și școlit,
Pluteam, speranță și vis,
Nu știam ce e ăla covid,
În genunchi eram paradis

Aveam în brațe lumina,
Pe genunchi câte o rază,
În suflet licoarea divină.
Doamne, ce viață frumoasă!

Văd azi gându-ți cuminte,
Reflexie-n tot ce-ai trăit,
Și-un dor răscolit, fierbinte
Mă-nvață ce-nseamnă iubit.

Concluzia nu e prea tristă,
De cum și de cât am trăit,
Și, viața din noi cât există
E în rodul a tot ce-am iubit.

Mă rog la Domnul, acum,
Să scoată covidul din noi,
Și să ne iubim ca și cum,
Viața-i iubire de joi până joi.

Fericită masă festivă cu întreaga familie, la vila lui Dan:
eu, soția, copiii, nurorile și nepoții.

Pe valul înțelepciunii, plutind

Dragostea e mare când iubești
Ceea ce este mai greu de iubit,
Doar așa ajungi să o privești
Scăpărându-ți al virtuții chibrit.

Și dacă a ta fericire depinde
De ceea ce va face altcineva,
Verific-o atent și te vei prinde,
Că asta este doar problema ta.

Răspândește-ți mereu lumina,
Întunericul va pieri de la sine,
Și în două cuvinte vei estima
Dacă viața îți curge spre bine.

Cei doi mari inamici ai fericirii
Sunt durerea și plictiseala.
Cea mai valoroasă lege a firii,
Zilei de azi, să-i dai socoteala.

Nu-ți convine ceva, schimbă
Acel lucru, sau schimbă modul
În care gândul îți stă pe limbă,
Modifică-i scopul, cât și codul.

Nimeni nu poate trăi fără amici,
Chiar de-i mare stăpân în lume,
În acte de caritate să te implici,
Chiar dacă nu vei primi renume!

O faptă bună este ca un clopot,
Ce cheamă oamenii la închinare.
Când iubești îți spui: „Da pot,
Să-i zic iubitei tot ce mă doare!”

Descoperi o nebănuită bogăție
De dăruire, tandrețe și duioșie,
Și nici nu-ți vine-a crede că ție,
Să-ți fie dragostea atât de vie.

Nu-mi ridică nimeni monument,
Iar numele-mi va fi curând uitat,
Dar am iubit din suflet, ardent,
Și asta mi-a ajuns, m-a alintat.

Îți dai seama că te-ai îndrăgostit
Când nu mai dorești să adormi,
Că realitatea e mai bună, însutit,
Decât visele tulburate de hormoni.

Dacă privești astfel a ta oglindă,
Și-ți vei controla și suflet și gând,
De la Domnul primi-vei izbândă,
Pe valul înțelepciunii, plutind!

O SCRISOARE CĂTRE DAN

(Ca un remember la relația tată -fiu)

Dragul nostru Dănuț,

Ai venit pe lume pe vremea comunismului, pe când viața era tare aglomerată cu propaganda comunistă și eram într-o stare de depresie, din cauza cultului personalității și din cauza promovării pe funcții a fanaticilor aplaudaci, iar cultura era dirijată spre slăvirea conducătorului „iubit”.

Ai sosit la timp să ne aduci preocuparea de suflet a creșterii tale, și a început o frumoasă perioadă în viața noastră. Eram fericiți să te vedem râzând și sănătos, eram îngrijorați când te îmbolnăveai și când plângeai.

Pe când erai bebeluș, te trezeai des noaptea și plângeai de mi se rupea inima. Te luam în brațe și mă plimbam prin cameră, legănându-te. Nu prea aveam căldură suficientă de la calorifer și foloseam un reșou pe care țineam un lighean cu apă, pentru umidificarea atmosferei. Într-o noapte, nu știu cum am făcut că am călcat în ligheanul cu apă fierbinte. Frigerea de la picior mă chinuia, dar responsabilitatea față de tine mă făcea să o minimalizez, considerând că mă luptam pentru o cauză nobilă, de a nu te mai auzi plângând.

Când ai făcut un anișor am fost nevoiți să-ți angajăm îngrijitoare, pe timpul când mergeam la lucru. Cred că o mai ții minte pe Steriana (Dadaia, cum îi spuneai tu). Era o femeie la vreo 55 de ani, necăsătorită, de pe la țară, analfabetă, cam beteagă de un picior și care se sprijinea într-un băț. Femeia aceea

a avut grijă de tine mulți ani. Era o femeie curățică și devotată. Când ai ajuns la vreo 3 anișori, cam puteai fugi și ea nu te putea prinde, să te poată feri de ceva rău și ne-a spus o vecină că te cam lovea cu bățul ăla în care se sprijinea. Treaba asta ne-a cam supărat și am dat-o afară. Am fost nevoiți să te dăm la un cămin cu program săptămânal, dar ai stat puțin acolo că te-ai îmbolnăvit de pojar și ai făcut bronhopneumonie. A stat mamă-ta cu tine, în spital, vreo 10 zile. Am angajat o altă femeie, de prin zona Gura Humorului. Vai de sufletul nostru ce am pățit cu aia. Cred că era handicapată psihic. Nu mânca mai nimic și nu te putea suferi, crezând că trebuia să te porți ca un om mare. Ne-a părăsit repede și bine a făcut, dar, vorba aia, scapi de dracu și dai de tătâne-su. Am angajat o altă femeie, care la prima vedere ne-a părut de ispravă, dar n-a fost așa. Pe tine te-am înscris la grădiniță cu program prelungit și tot timpul cât rămânea singură umbla fleaura⁴ prin oraș și visa cocoșul alb, cu toate că avea aproape 60 de ani. Dacă făcea câte o mâncare, apoi ține-te Pârleo, făcea mare risipă de tot ce se putea pune în ea și în mod deosebit de grăsime.

Prin luna noiembrie, înainte de a avea tu 4 ani, noi am plecat la târgul din București și ai rămas acasă în grija acelei femei. S-a întâmplat că în lipsa noastră a venit tăticu de la Buzău. Femeia aia, avea patul în dormitor lângă pătuțul tău, dar în noaptea aceea l-a culcat pe tăticu în patul ei, iar ea s-a culcat în patul nostru, din sufragerie, cu plapuma noastră, și tăticu tremura în acel pat numai cu o pătură pe el. Mi-a spus tăticu, că în acea seară, el a deschis ușa la sufragerie să o întrebe ceva, iar ea a pus mâna la ochi ca o mironosiță, parcă așteptând să i se întâmple ceva. Am dedus că probabil credea că i-a venit cocoșul alb, despre care îmi povestise cu vreo 2 săptămâni înainte, că l-a visat. Eu și Rodica ne-am întors cam pe la 11 noaptea și când am văzut cum stau lucrurile, eram foarte revoltați și i-am dat papucii acelei femei pofticioase, leneșe și păcătoase.

Controlând pătuțul tău, mi-am dat seama cât de mult (!) te îngrijea. Ploșnițele colcăiau în pătuțul tău și ne-au dat mult de furcă până le-am stârpit.

Tu, încă de pe când erai de vreo doi ani, îți rodeai unghiile de la mâini și chiar și de la picioare. Noi părinții am fost sfătuiți că te putem dezbara de așa nărav, ungându-ți degetele cu ardei. Îmi venea să leșin când te-am văzut cu câtă jale plângeai, și

⁴ Umbla fără rost.

buzele-ți erau roșii din cauza ardeului. Cu chiu cu vai ai scăpat de acea usturime și tot nu te-ai dezbărat de mâncatul unghiilor. Pofta asta cu mâncatul unghiilor, și cu mâncatul varului de pe perete (că și asta ai mai făcut), se zice că vine din lipsa de calciu), dar eu am rămas cu o rană în suflet și-n minte privind plânsul acela sfâșiator de copil mic.

Chiar și pe când erai adolescent îți rodeai unghiile, ceea ce mă îngrijora, dar am încercat să mă adaptez situației, sperând că nu vei continua și când te vei maturiza. La un moment dat am observat că și unghiile de la picioare arătau ca mâncate. Ți-am zis: „Ia să vedem mâi cum faci!”, și tu mi-ai arătat cum duceai picioarele la gură, lăsându-mă perplex.

Prin 1974, după nașterea lui Andu, am fost nevoiți din nou să angajăm o femeie, și am reangajat-o pe Dadaia. Am mers așa cu ea o perioadă, dar a început să se îmbolnăvească și ne era teamă că, trebuie să avem grijă și de ea, poate pentru toată viața ei și nu am fi putut să ne descurcăm, așa că am trimis-o acasă.

Ți-am spus toate cele de mai sus, pentru a te pune la curent cu perioada ta de viață, de care nu cred că-ți aduci aminte întrucât erai prea mic.

În continuare voi puncta numai anumite aspecte care ne-au apropiat sau care ne-au depărtat.

Trebuie să-mi exprim recunoștința că pe perioada școlii ai fost destul de conștiincios, ai învățat binișor și ai fost cuminte. Puțin a fost nevoie să te ajutăm prin consultații cu unii profesori. Ajungând la Liceul Ștefan cel Mare, am avut norocul și ți-a fost benefică prietenia cu Dan Grumăzescu. Eram foarte încântat că nu-ți faci prieteni care să dăuneze comportării tale. Totuși, o dată mi-ai înșelat așteptările, că ai fugit de la o oră de instruire practică (așa după cum am aflat de la acel maestru instructor, Lăcătușu).

Când ai venit acasă te-am întrebat legat de acea absență și m-ai mințit, ceea ce m-a iritat foarte tare și ți-am dat o palmă. Cred că palma aia nu te-a durut prea tare, dar a făcut să mă doară pe mine sufletul foarte tare.

Tot când erai prin clasa a XII-a te-ai împrietenit cu un om căruia-i mergea vestea că ar avea unele deviații comportamentale. Știa să lingusească, dar avea gânduri ascunse. Noi, părinții, am fost tare supărați atunci, noroc că după un timp ți-ai dat singur seama că noi aveam dreptate.

După cum învățai la Liceul Ștefan cel Mare, cred că puteai ajunge un doctor bun, sau un economist competent. Cu toate că aveai oarecare părere nu prea plăcută despre ingineri, dezavuând problemele mele de serviciu, de pe când lucram la Uzina de Piese de Schimb, spunând chiar că nu vrei să te faci un prăpădit de inginer ca tata, ai ales Facultatea de Construcții Drumuri și Poduri din București. Ne-am bucurat mult pentru alegerea ta și te-ai descurcat foarte frumos.

Ca părinți ni se părea că nu te adaptezi în relațiile intercolegiale și prin câteva scrisori te-am încurajat. Am și venit odată la tine, în armată din dorința de a-ți da curaj să fii mai indiferent față de problemele care te frământau.

Un pas important în viața ta a fost stagiul militar, care ți-a creat diferite situații, din care ieșeau cam deprimat și mi se părea că suferi.

Către sfârșitul stagiului militar am aflat că aveai varicocel și mult am suferit problematizând asupra complexității bolii.

După liberare ai mers la Spitalul Militar din București și te-ai operat. A venit și mamă-ta la spital pentru a-ți susține moralul.

După absolvirea facultății, pentru o perioadă scurtă de timp ai lucrat prin București, și mi-am dat seama că nu prea ți-a plăcut. Erai visător, credincios și dornic să cunoști lumea. Așa s-a făcut că ai făcut o incursiune prin India și destul de repede ți-ai dat seama că nu era ceea ce ți-ai dorit și ai apelat la ambasadă, iar ambasada ne-a contactat și ne-a cerut să-ți plătim drumul de întoarcere. Cred că a fost o experiență plăcută și instructivă, care ți-a deschis noi orizonturi de percepție a vieții.

Ai venit mai apoi la Suceava și...treptat, treptat ai început să te încadrezi în societate, din ce în ce mai bine. Ai încercat diverse joburi, până când ai devenit ceea ce ești astăzi, un inginer constructor cu bună experiență în drumuri și aerodromuri.

În concluzie apreciez că ai dus o viață în cinste și dreptate dar cu mici deviații. Te felicit din tot sufletul de părinte și te rog să mă ierți dacă, dacă, consideri că te-am nedreptățit cu ceva. Nimic nu am făcut din răutate ci din dorința de a te stimula în viață pe drumul corectitudinii și implicării în viața de familie.

Dacă eu am greșit, astăzi poți vedea și tu cum e să fii tată. Îți mulțumesc mult că atunci când am „căzut”, mai ajutat să mă ridic și asta mai ales în ultimii doi ani.

Sandu – Mircea IORDACHE

La 38 ani

La 13 ani

La 4 ani

N. 24.03.1974 - Suceava

Studii: - Facultatea de Biblioteconomie

- Facultatea De Psiho-Sociologie, - Masterat și doctorat -Auckland

Căsătorit – Curălaru Camelia, n. 02.02.1975 - Suceava

Esteticiană și Chinetoterapeut.

Copii: Toma, n. 14.03.2005, Auckland – NZ. Studii - Elev

Andu – ești iubirea noastră de departe

Dragă fiule, când ne-ai venit pe lume,
Te vedeam ca pe o preasfântă minune,
Erai sfios, prea curios să-ți vezi mama,
Căutai sprijin să-ți poți înfrânge teama.

Și cât micuț erai, eu te suiam în slavă,
Arătam Domnului că ai privirea suavă.
Văd și acum, cum cu pumni-ți mă vizai,
Erai mai sus decât mine și te bucurai.

Mama își amintește, și ea, cum râdeai,
Când te alăpta, și cât de bucuros erai!
Bunica, în alăptare ți-a găsit ca o hibă,
Dar ca un bun leac, ți-a tăiat sub limbă.

Parcă te văd, cum doreai să stai hopa,
Te revăd acum cum te-a botezat popa.

Dadaia te susținea să te vadă copăcel,
Și tu creșteai, precum un firav ghiocel.

Dar după o vreme Steriana a plecat,
Și din nevoie la creșă te-am dat,
Doream să crești, frumos, cu bonton⁵,
Însă într-o zi te-ai căpătat cu oreon.

Când te-am dat la creșă, cam nu voiai,
Și-mi sfâșiai sufletul cu cât mă rugai:
„Tată, nu mă duce, nu mă duce, te rog!”
Iar eu, de durere, nu găseam apolog⁶.

Acolo la creșă, nu aveai chef de dormit,
Într-o zi ai lut-o razna, erai de negăsit.
Cu multe zbateri te-am găsit la Albina,
Că la niște muncitori ți-ai găsit cantina.

Când făcuși 3 ani te-am dat la un cămin,
Și-acolo ți-a plăcut, nu mai erai anonim,
Doamna educatoare Pavâlcu ne felicita,
Și ce mult te iubea, pentru istețimea ta!

Și la început de școală erai un premiant,
D-na învățătoare Bondar, ne-a garantat,
Că se fălea cu tine, fiind cuminte, isteț,
Eram fericiți, ne erai ca o marcă de preț.

Dar timpul trecea, și-ai crescut, știi bine,
Și gustând viața, nu știu ce a fost cu tine,
Erai ca o brânză bună în burduf de câine,
Pus pe năzdrăvănii, nu contai pe ce vine.

Pașii adolescenței, în străchini ți-au călcat,
Burta-ți potoleai cu păpică și bani pe blat
Și-ți plăceau „gogoșile” că erau minciunile,
Și cu niciun chip nu te puteai lipsi de ele.

⁵ Cod de maniere elegante al înaltei societăți.

⁶ Istorieară cu cuprins moral și instructiv.

Făcuși unele năzdrăvănii mai neortodoxe,
Care mi-au fost sufletului sufocante noxe,
Și tare m-au iritat, încât nu mă struneam,
Că lovind în tine, de fapt în mine loveam.

Iar când în piept ai tras parfum necurat,
Ții minte cât am plâns și m-am zbuciumat?
Tu mi-ai spus: „Tată, mai bine mă băteai!”
Aș fi vrut să-ți spun: „mai bine mă iubeai!”

Pe la liceu aveai gașcă, și vedeai cai verzi,
Și făceai la năzbâtii, azi nu-ți vine să crezi.
În clasa a XII - a domnii Lungu și Costan,
Te-au făcut ca bacul să-l dai peste-un an.

Ai fost un pic debusolat, cu moralul scăzut,
Și-n petreceri să-ți petreci timpul ai început,
Te certam că întârzii, și grija ne cuprindea,
Într-o noapte n-ai venit și ce mult ne durea!

Au venit vremurile, când te-ai mai liniștit,
Ai căutat o facultate, să-ți faci rostul cinstit,
Ai ales biblioteconomia, cu mare naivitate,
Crezând că acolo vei putea citi multă carte.

Te-ai convins ce-ți spuneam, nu era bine,
Carte este oriunde, doar s-o chemi la tine.
Și n-ai mai avut plăcere, ci numai durere,
Ai absolvit totuși, dar vizai alte repere.

Ai venit pe acasă și ne-ai mărturisit, spășit,
Că pentru altă facultate pasiune ți-ai găsit,
Ai promis atunci că vei munci să faci banii,
Necesari studiilor. Doamne, cum trec anii!

Ne-ai impresionat cu îndrăznețele gânduri,
Și te-am asigurat că te susțineri cu fonduri,
Și ți-am apelat sufletul să nu calce strâmb,
Să folosească prilejul de a-și crea un nimb.

Mutarea asta ca de șah a fost câștigătoare,
Ți-ai sfințit facultatea ca pe o sărbătoare,
Și tot atunci ți-ai găsit sufletului pereche,
Care-ți ocroti gândul, să-l scape de streche⁷.

Soția ta, Camelia, ți-a devenit medicament,
Pentru ea căpătat-am profund sentiment,
Și o nuntă sfântă v-a pecetluit legământul,
Că pentru noi a fost ce n-a văzut pământul.

Apoi a urmat, că la capătul lumii ați plecat,
Și acolo v-ați așezat, în cadru binecuvântat,
Iar ca o împlinire a dragostei ce vă lumina,
V-a dăruit Dumnezeu, cu fiul iubit, Toma.

Fiule, calea ta a devenit luminată de stele,
Ți-ai extins mult antenele minții către ele,
Dintre cele mai frumoase joburi ți-ai luat,
Masterul și doctoratul cu succese le-ai dat.

M-ai uimit că jocul Hungerball l-ai inventat,
Sunt impresionat cât de mult te-ai schimbat,
Că dai lecții de logică și sfaturi psihologice,
Poate că experiențele ți-au fost pedagogice.

Camelia și Toma, dau arealul fericirii tale,
V-am citit astea în priviri și în comportare,
Dar și tu ești liantul care aduce confortul,
Că prin tot ce faci ești pentru casă suportul.

Sunteți departe, și vremurile ne despart,
Și, deși ne-ați vizitat, peste ce am sperat,
Și ne vedem pe sticlă mereu, săptămânal,
Dar a venit covidul, cu apetitu-i infernal.

Și dacă suferim că înstrăinarea ne tot vine,
Mă tot încurajez: „Lasă, să le fie lor bine!”,
Nutresc o credință ce-o prind în astă carte:
„Andu – ești iubirea noastră de departe!”

⁷ A fi plin de neastâmpăr.

3.- NEPOȚII

Nepoții mei dragi: Sabin, Toma și Luca

Dragii și scumpii mei nepoți

Dragilor și scumpilor nepoți,
Jur că vă iubim, la fel, pe toți!
Fiind frumoși în felul vostru,
Bineveniți, pentru viitorul nostru.

Ne-ați fost dăruiți de Dumnezeu,
Să vă sprijin la bine și la greu,
Să ne fiți lumina curată în viitor,
Să avem împliniri de iubire și dor.

Se cuvine să-ncepem după „etate”
Deci să-i dăm lui Sabin întâietate,
Așa că voi începe cu el să vorbesc,
Să-i amintesc de el, să-l sfătuiesc.

"Un nepot este ca o bijuterie frumoasă, așezată într-un inel vechi." Anne Lamott

"Nepoții sunt punctele care conectează liniile de la generație la generație". Lois Wyse

"Posteritatea este numele patriotic al nepoților". Art Linkletter

"Mama a spus, nu vă faceți griji despre ceea ce cred oamenii acum. Gândiți-vă dacă copiii și nepoții dumneavoastră vor crede că ați făcut bine." Lordul Mountbatten

Sabin IORDACHE

La 21 ani

La 12 ani

La 7 ani

Născut: 05.12.1998, în Suceava

Studii: - Școala generală Nr. 3 – Suceava,
- Colegiul „Ștefan cel Mare” Suceava,
- Facultatea de Construcții – Cluj Napoca

Situația actuală: Student

Dragă Sabin mi-ai luminat viața,

Dragă Sabin mi-ai luminat viața,
Vieții tale i-am admirat dimineța,
Ești primul nepot, asta spune tot,
Cu ai tăi gânduri, și câte-un chiot.

Că ți-am vegheat și pașii uneori,
De picai te ridicam de subsuori,
Chiar îmi plăcea cu tine să mă joc.
Mulțumesc Doamne, pentru noroc!

Ții minte când jucam de-a roaba,
Și-ți plăcea mult de-a baba oarba?
Ne jucam de-a pitita și mă făceam
Că nu te găsesc, deși te vedeam.

Jucam un fel de box, tu învingeai,
Ne amuzam, și cât de fericit erai!
Eu și bunica, mereu te mângâiam,
Și rar se-ntâmpla că ne supăram.

Ai avut mult noroc cu părinții tăi,
Că ți-au oferit, ce nu au avut ei,

Jucării și jucării, și te-au răsfățat,
Și-n excursii educative te-au luat.

Anii au trecut, la școală ai ajuns,
Și, din câte știu, ți-a mers ca uns,
A trebuit uneori să îți fiu cârmaci,
Îndrumându-te, temele să-ți faci.

Adu-ți aminte de o vreme alizee,
Am mers împreună la Marea Egee.
Ce frumos erai și-n valuri zburdai!
Eu te păzeam, când te aventurai.

M-a încântat când ai ajuns mare,
La bunul Colegiu Ștefan cel Mare,
Ai învățat bine, cu statură senină,
Și ai reușit cu succes la Medicină.

Primul an la medicină te-a obosit,
Aveai și-o amică, la ea te-ai gândit,
Că studia la Cluj și-ți plăcea fata,
Și ai gândit: „da, fac ce-a făcut tata!”

La Institutul de Construcții ai mers,
Și-n practică la tata ai pus interes,
Iartă-mă că totuși ti-aș da un sfat:
Fă-mă fericit și lasă-te de fumat!

Mă bucură mersul la sala de forță,
Dar, gândește-te la a timpului torță,
Ai grijă ca acolo să nu te dai fante,
Cu unele droguri, zise energizante!

Și, nu mi-o lua ca pe un bobârnac,
Te iubesc mult, rău nu voi să-ți fac,
Că sufletul meu îmi spune doar așa:
Dragă Sabin, mi-ai luminat viața.

Când erai mic, copil la grădiniță,
Te mângâiam și-ți ziceam Ioviță,

Voi reda aici astă sfântă amintire,
Ca semn de iubire și de prețuire

Sunt Sabin, deci, sunt deștept.

Sunt deștept și când adorm
Și când mă trezesc din somn.
Toată ziua sunt deștept
Și vă spun, cu mult respect,

E firesc să fie-așa,
Că semăn cu mama mea,
Dar și tata e deștept,
Pot să spun, chiar, înțelept

Și tare mă bucur eu
Că mi i-a dat Dumnezeu.
Pe bunici îi iubesc tare,
Că au cu mine răbdare,

Mă mângâie, mă sărută
Și la jocuri mă ajută.
De-a ascunsa când mă joc,
Ei nu mă găsesc deloc.

Bunicul e Baba - Oarba,
Iar eu merg în mâini de-a roaba.
La box și la lupte, singur,
Îl bat pe bunicul, sigur !

Mă mai cheamă și Ioviță,
Sunt student la grădiniță,
Un artist în strănutat
Și-n poezii la recitat!

Dacă-s șmecher, ce vă pasă?
Sunt cel mai deștept din casă!
Am atâtea jucării,
Parcă-aș fi „zece copii”!

În concluzie, pe drept,
Sunt Sabin, deci sunt deștept!

Toma IORDACHE

La 15 ani

La 9 ani

La 3 ani

N- 14 martie 2005 – Auckland Noua Zeelandă - elev

Vino nepoate de peste mări și țări!

Tomiță, deși ne-m văzut prea puțin,
Mi-ai fost ca un înger venit din senin,
Ți-am cunoscut gânguritul și gingășia,
Să-ți fie bine rugatu-L-am pe Mesia.

Când ai venit la bunici, într-o iarnă,
Erai tare mic, dulce ca o bomboană,
Te țineam în brațe ca pe un bibelou,
Și-mi dăruiai câte-un zâmbet cadou.

Când nu erai în țară, ades te vedeam,
Pe sticla calculatorului și mă uimeam
Cât de frumos și cât de repede crești,
Și cât de dragăstos părinții îți iubești

La doi sau la trei ani la bunici ai venit,
Și ți-am fost de multe ori cal de călărit
Mult îți plăcea să fii tot mai sus înălțat,
Îmi plăcea să te văd cum arăți alintat.

Și te suiam în podul casei de la țară,
Priveam la tine, ca la o minune rară,
Din balconul podului culegeai struguri,
Și mă priveai galeș, căzut pe gânduri.

Am mers cândva la aer, prin pădure,
Și în ochii tăi vedeam trăirile-ți pure,
Gâze și păsărele ne țineau companie,
Copacii și florile... frumoasă armonie!

Și, din pădure ți-am pregătit un toiag,
Și te amuzai mergând ca un moșneag.
Din aerul pădurii, un vis m-a cuprins,
Și păstrez în mine un dor de neînvins.

Iar într-o vară, cam pe o săptămână
Părinții în excursie, fu o ocazie bună,
Am rămas împreună, și te-am alintat,
Ca să-ți fiu pe plac, ne-am și distrat.

Mă bucur că îți probezi competența,
Ai grijă să nu te vicieze adolescența,
Că părinții te iubesc mult, și știi bine,
Ești al lor vlăstar, te au doar pe tine.

Am dorit să poți socializa cu verii tăi,
Dar puțin ați reușit, ambițioșii de voi,
Poate, mai târziu, veți fi mai aproape,
Și vă veți căuta peste noianul de ape.

Vine, iar, Crăciunul, vom fi la geam,
Și vin colindătorii, va veni noul an,
Și vei auzi chemarea din depărtări:
Vino nepoate de peste mări și țări!

"Elefanții și nepoții nu uită niciodată". Andy Rooney

"Singurii oameni interesați să audă despre nepoții tăi sunt alți bunici care vor să-ți spună despre a lor." Bryna Nelson Paston

"Soția mea, fiicele mele, chiar și nepoții mei sunt amuzanți. Trebuie să păstrezi un simț al umorului pentru că mânia te distruge". Michael Caine,

Luca IORDACHE

La 13 ani

La 9 ani

La 4 ani

N – 8 iunie 2007 – Suceava,
Situția actuală – elev, Școala Generală Nr 3 Suceava.

Luca ești năstrușnic, dar vei fi cineva.

Ai deschis ochii, și-ai observat în jur,
Miracolul vieții, că nu te aflai singur.
Ca într-un vis frumos, apărea mama,
Privindu-te cu drag, erai minunea sa.

Tata se fălea, în piele nu-și încăpea,
Ca bulgăr de viață - de aur te vedea.
Atât de firav, erai imensa-i mângâiere,
În suflet îi dădeai nemăsurată putere.

Ai mai crescut un pic și ai căpătat grai
Știai să ceri prin plâns și, mult te rugai,
Nu încetai până ce scopul nu-l reușeai,
Iar părinții, bunicii, ți-au dat ce doreai.

Iar de făceai vreo poznă, nu era bine,
Și de la minciunile nu te puteai abține.
Bunicii, adeseori, te îngrijeau cu drag,
Și creștea fericit, drăgălaș și dulceag,

Păpica ai preferat-o, cu mersul vârstei,
Ouțul cu brânzică și ursulețul Barney,
Și de la o vreme-ncoace, ai altă modă,
Fast Food-ul și Piza, îți stau în agendă,

Dar și distracția. Pe loc, cel mai de sus,
Îți stă internetul, iar sportu-i în minus.
Astăzi, ceri mai puțin, c-ai mai crescut,
Și sigur vei mai crește, devii renăscut.

Dragă nepoate, te iubesc așa cum ești,
Sigur te vei realiza pe măsură ce crești
Este o lege a firii, care depinde de ceva,
Iar felu-ți de a fi își dorea a te răsfăța.

Iubește-ți viața, de vrei frumos s-ajungi,
Și ia-ți de model fratele, învață a munci!
Să știi să prețuiești, toate poftele inimii,
Învață să muncești și să știi prețul pâinii!

Prețuiește-ți viața, spre a crește frumos,
Iubirea pentru oameni să-ți fie de folos,
Ca încheiere, cu drag, am să-ți spun așa:
Luca ești năstrușnic, dar vei fi cineva!

Nepoate

Ia de la mine ce-ți ofer – o seamă de cuvinte,
Să le transformi în giuvaer de fapte împlinite!
Pornind în lumea ta de om, să fii mereu cu minte,
Că fericirea nu-i negoț de gânduri pătimite!

Cu un elan nemaivăzut, să urci pe scara vieții,
Spre un liman nemărginit, destinul frumuseții
Și să culegi, de pe liman, doar crini de fericire,
Perpetuării – talisman, ofrandă de iubire!

Vlăstare- rod, încrengătura, cinstirea să ți-o umple,
Bogată fie-ți bătătura, bogată-n rod de tample!
Și patria s-o ai în sânge, la teamă sau curaj,
Nici când nu încerca a plânge, ia seama la viraj!

C.- ALBUM DE FAMILIE**PĂRINȚII**

Tabloul Familiei Neculai Iordache

Mămica Sanda Iordache

Părinții și fiul lor Nicușor

Tăticu Neculai Iordache

„Legătura esențială dintr-o familie autentică nu este cea a sângelui, ci a respectului și bucuriei pentru viața fiecărui membru al ei. – Richard Bach Familia trebuie să treacă înaintea oricui.” – Victor Eftimiu

„Cele mai importante lucruri din lume sunt familia și dragostea. – John Wooden Cea mai mare binecuvântare a unui om este familia sa.” – Marius Torok

„Familia este locul în care mințile vin în contact una cu cealaltă.” – Buddha

Neculai Iordache și frații Glineschi
(Paul și Traian)

Tăticu, mămică, fratele Ion, cumnata
Jana, cuscra de la Brăiești, Nicușor și
micuțul nepot al cuscrei.

Casa părintească, cu tăticu în prag, parcă mă așteaptă, dar tăticu e dus de mult,
iar casa e înstrăinată tot de atunci

Mămica Sanda, cu
nepoata Liliana

Mămica Sanda și fiul
Nicușor

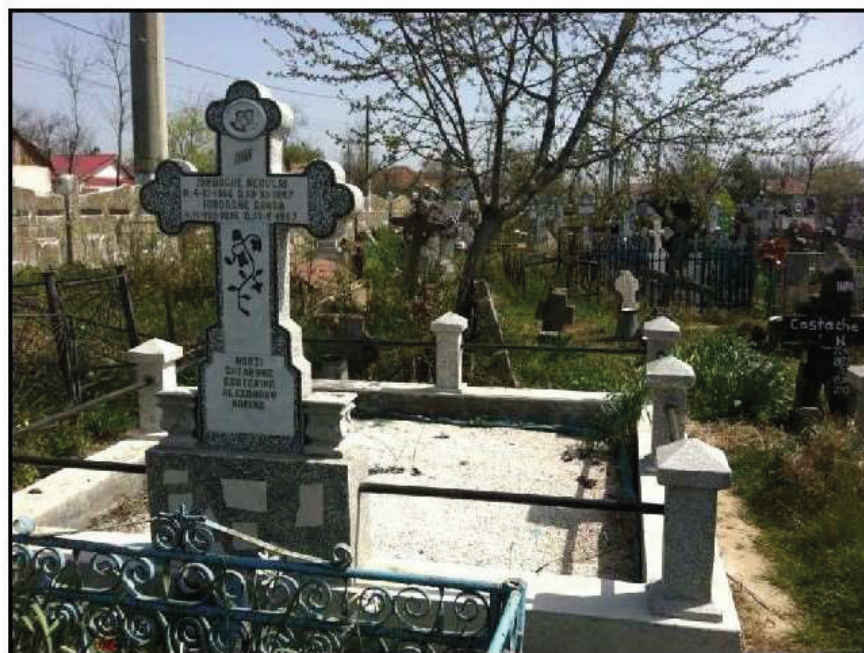
Mămica Sanda și tăticu
Neculai, cu nepoata
Liliana

Mămica Sanda (cu pulovăr cu dungi), fratele Ion Iordache (lângă mămica),
cumnata Jana (cu bebelușa Mariana în brațe), tanti Măndița Saris (pe scaun
lângă Jana), nenea Fanachi Saris (primul de la stânga, în picioare) și fratele
Nicușor (cu sortul de elev)

Împreună cu fratele Nicușor, în vizită la fosta casă părintească, în anul 2011

Mormântul bunicilor și părinților mei, reamenajat în 2014, împreună cu fratele Nicușor, cu sora Olica și cu nepotul Alexandru

FRATELE CEL MARE - ION IORDACHE

Jana Iordache

Nunta familiei

Ion Iordache

Casa familiei Ion Iordache

Copila Mariana

Eleva Mariana

Mama Mariana

Părinții Eugenia și Ion Iordache, împreună cu fiica Mariana

„Frații nu sunt de înlocuit, nu se vând și nu se schimbă, să privești la ei în suflet, e precum te vezi în oglindă.” – Sursa

„Nu faceți niciodată un tovarăș egal cu un frate.” - Eziod

Nepotul Alexandru Iordache

Strănepotul

Recăsătorirea fiicei Mariana, cu un austriac

Casa familiei Ion Iordache transformată de nepotul Alexandru

Mormântul familiei Ion Iordache

SORA – IOANA NICA (IORDACHE)

În picioare: Ilie, Ioana Nica, Domnica, Nicolae Nica,
Pe scaun: Liliana Nica

Ioana Nica

Nicolae Nica

Liliana Guran
Nica

Adrian Guran

Ioana Nica

Nicolae nica

Familia Ioana și Nica Nicolae

Liliana cu fiul Adrian

Liliana Guran Nica (în relaș)

Adrian Guran (în relaș)

Adrian Guran (fiul)

Liliana Guran Nica (mama)

Liliana cu unchiul și cu mătușa Domnica

Militar fiind, în 1960, m-am întâlnit cu surioara Olica, la Mamaia

FAMILIA NICULAI IORDACHE

Fratele Nicușor și soția lui maria Iordache

Fratele Nicușor, Cumnata Mia și nepoatele Nicoleta și Diana

„Un frate este un dar pentru inimă, un prieten pentru spirit.” - Necunoscut

„Nu există altă dragoste ca dragostea pentru un frate. Nu există altă dragoste ca dragostea de la un frate.” - Necunoscut

Mama cumnatei Mia, Cumnata, Nicoleta,
Diana, Nicușor și bijuteria de Andreea

Nepoata Nicoleta cu soțul ei, Pr. Nicolae Mușat și cu frumusețea lor, Andreea

Costin Ghinea, soția lui Diana și simpaticul lor fiu, Rareș

În fața casei lor, fratele Nicușor și hărnicuța cumnată Mia

Când nu mai am putere, închid ochii ș--mi apare aieva
Fratele meu. El îmi alină sufletul, și îmi redă energia.
Ne-am născut în aceeași stea, 2 ace ale aceluiași ceas
Și, frate dragă, din steaua noastră numai noi am rămas!

Doamne, dă-i fratelui meu sănătate, ani mulți, cu bine,
Cu fericire, alături de familie și, multă credință în Tine!

FAMILIA MEA – MIRCEA IORDACHE

Rodica Crăciun

Familia Rodica și Mircea Iordache

Mircea Iordache

Mircea Iordache

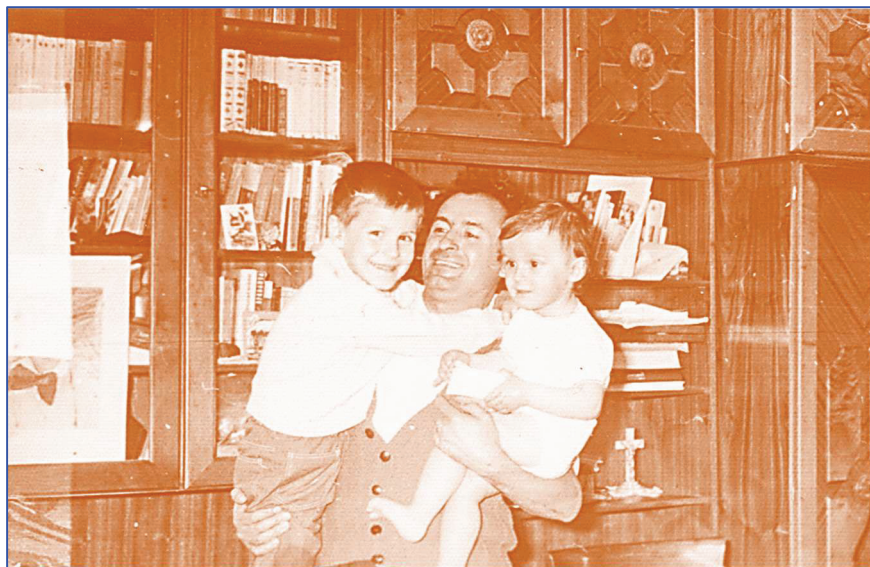
Soții Iordache dansând

Rodica Iordache

Familia e o elementară formă de organizare,
E prima comunitate ce aduce omului atașare,
Cât și prima autoritate, care-l învață dozare,
Ea stabilește ale societății valori fundamentale.

Azi când scriu astă carte, am parcurs lung drum,
De căsnicie, peste jumate de veac și, pot să spun,
Că am o familie frumoasă, drumul fu bun și greu,
Pentru ce-am realizat Îi mulțumim lui Dumnezeu!

Tăticu Mircea cu plăcutele greutate Dan și Andu

Familia Rodica și Mircea Iordache, în vizită, de Crăciun la Tg. Ocna,
la cumnata Mariana

"Într-o familie, doar necazurile, încercările dau măsură
înțelegerii, a coeziunii sufletești, a dragostei." Părintele Iustin
Pârvu 1919 - 2013

De Crăciun, au venit cei trei nepoți (Luca, Toma și Sabin) cu uratul la bunici

Casa de vacanță a familiei (bojdeuca), de la Dragomirna

FAMILIA SOCRULUI GHEORGHE CRĂCIUN

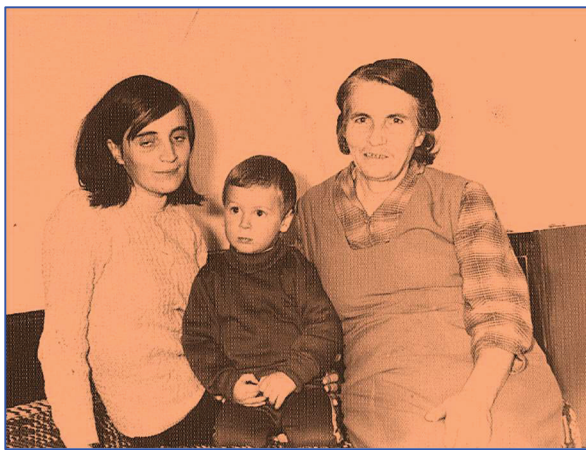
Bunicul Constantin Crăciun și bunica Sofia, părinții lui Gheorghe Crăciun

Părinții Dumitra și Gheorghe Crăciun, împreună cu nepotul lor, Dan

Rodica și Mariana Crăciun

Rodica, mama Dumitra Crăciun și Dan

„Bunicii ne cuprind micuțele mâini doar o vreme, dar inimile pentru o veșnicie.” Anonim

„O bunică este puțin dintr-un părinte, puțin dintr-un profesor, și puțin din cel mai bun prieten.” Anonim

„Mi-ar plăcea să fac lucruri drăguțe pentru nepoții mei, cum ar fi să le cumpăr acele jucării pe care eu nu le-am avut niciodată.” Gene Perret

FIUL DAN-CRISTIAN IORDACHE

Dan Iordache și Anca Iordache (Juravle) la cununia civilă

Fiii – Luca și Sabin Iordache

Familia: fiul Sabin, tatăl Dan,
mama Anca și fiul Luca

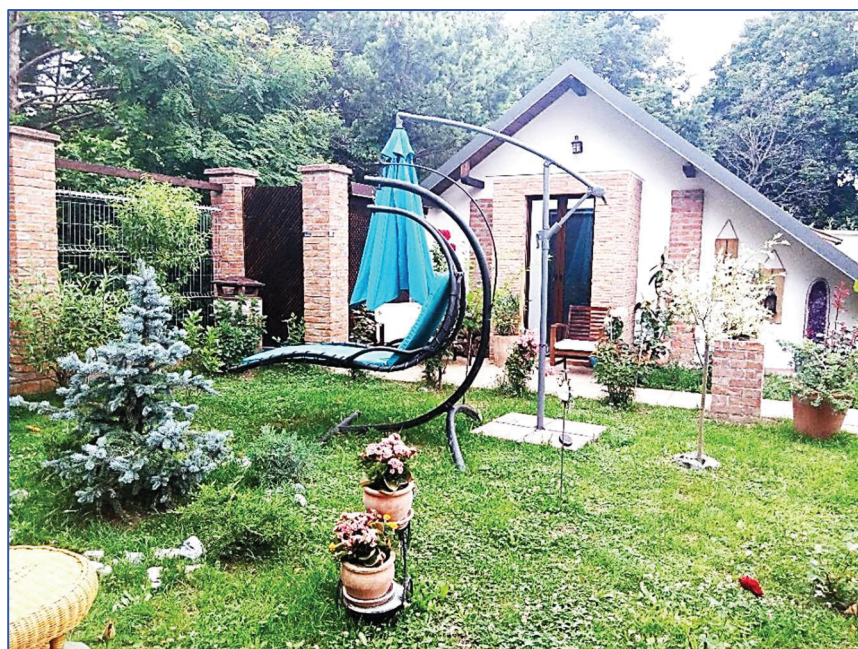
"Nu trageți prea tare la juguri îndepărtate. Bucurați-vă mai mult unul de altul, grăbiți-vă, rugându-L pe Dumnezeu să vă binecuvânteze cu naștere de prunci, dați-i vieții ceea ce este al ei și lui Dumnezeu ceea ce este al Lui." Părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa 1925 - 2006

În curtea casei

Amenajare grădină de vară

Bisericuța lui Dan

Casa de vacanță a familiei

Într-o seară de Crăciun în Piața Unirii - Suceava

"Căsătoria cere multe motive ca să fie Taină. Când familia nu va mai fi întemeiată pe Taină, oamenii vor fi o turmă de fiare sălbatice, destrăbălate." Părintele Arsenie Boca 1910 - 1989

Cu toate că orice familie constituie un colectiv,
Ai cărei membri au drepturi egale, cum se știe,
Părinții conduc familia, și au mare rol educativ,
Iar, copiii sunt beneficiarii educației în familie.

MI

FIUL – ANDU IORDACHE

Andu Iordache

Camelia Iordache (Curălaru)

Familia Camelia și Andu Iordache, cu fiul Toma

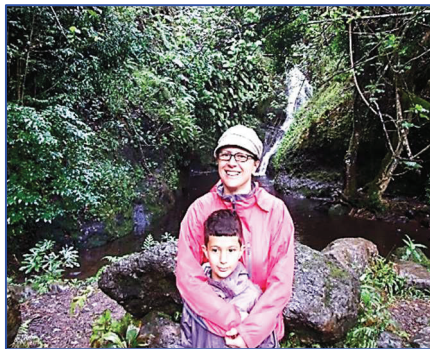
La Dragomirna, bunica Rodica, nepoțelul Toma și 2 cățeluși dragălași

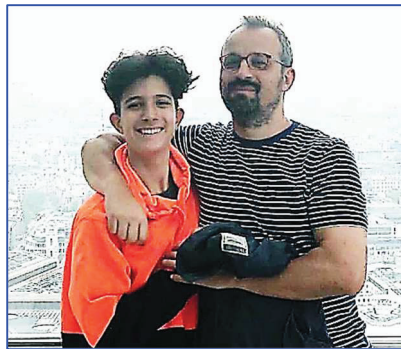
La Dragomirna - Bunicul Mircea (calul) și nepoțelul Toma (călărețul)

Andu și Cami - Fericirea li se citește pe chipuri

Camelia și fiul Toma, în excursie

Tata Andu cu fiul Toma, având în spate panorama orașului

"Femeia înseamnă 'împărăteasă dăruitoare'. Femeia, dacă zici că-i slabă, totuși, din momentul în care te-ai angajat să te numești soț, nu te poți numi soț, decât lângă o soție. Trebuie să o pui pe tron, cu orice chip! Să nu se mai vadă în femeie numai un scop meschin sau un lucru de caznă. Femeia este extraordinară în creația lui Dumnezeu! Dați-vă seama că destinul întregii omeniri depinde de cuvântul Fecioarei Maria, libere: Fie mie după cuvântul Tău (Luca 1, 15)." Părintele Arsenie Papacioc 1914 - 201

"Dumnezeu nu face nici o deosebire între monahi și mireni, și, în calendarul nostru, sunt mai mulți sfinți mireni decât călugări, mult mai mulți. Adică soț, soție, copii în familie. Or, rugăciunea de care vorbește Dumnezeu, asta în duh și-n adevăr, se poate face chiar mai bine pe ascuns, în familie, decât în public, în mănăstire." Părintele Adrian Făgețeanu - 1912 - 2011

"În catacombele politicii internaționale, care este, în esența ei, anticristică, se elaborează savant distrugerea Bisericii, a neamurilor, relativizarea adevărului, parazitismul guvernamental, izolarea individului și controlarea lui până la desființare prin toate mijloacele de propagandă, spulberarea familiei; persoana trebuie să devină tot mai mult o proprietate a guvernului; instalarea unui totalitarism lent care, în cele din urmă, să ducă la subordonarea întregii lumi unui guvern internațional uns de cineva din adâncuri." Părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa - 1925 - 2006

III.II.-FORMAREA CA OM

A.- SUFLET DE COPIL

1.- MINTE DE COPIL

Sufletul comunică cu sine însuși,
Folosindu-se mereu de gândire.
Anumite gânduri sunt rugăciuni,
Altele vin din a sufletului trăire.

MI

Percepții de copil

Mămica

- Când am deschis ochii, pentru prima dată vedeam ceva, un fel de univers, care mă înconjura. Un duh parcă-mi spunea că centrul universului meu era mămica. Ochii creierului meu nu mi se deschiseseră încă, căci aveam un nod gordian⁸ care mă făcea să nu deslușesc realitatea. Oare cine îmi dădea o atracție magnetică și-mi ghida instinctele de a găsi sânul mamei, de a suge, de a zâmbi atunci când eram mângâiat și mi se zâmbea. Cum de știam să țin mâna pe sânul mamei și să o plimb, ca într-o plăcere și recunoștință? Știam să plâng când mi-era foame, sau când făceam pe mine, sau când mă durea burtica, ca un fel de clopoțel care s-o atenționeze pe mămica că sunt în pericol. Oare cum de-mi formam un caracter în funcție de cum îmi răspundea mămica la plânsul meu? Și asta am deslușit mai târziu, observând comportările bebelușilor. Dacă mămicile lor îi leagă să-i adoarmă, bebelușii capătă obișnuință, și dependență de acel obicei, care se transformă în viciu. Sunt multe aspecte ale relației între bebeluș și mămica lui, care se generalizează și cu alte persoane apropiate, aspecte care duc la formarea caracterului copilului încă din stadiul de bebeluș.

Mi-am dat seama abia când gândul a început să-mi funcționeze și când curiozitatea m-a făcut să urmăresc instinctele animalelor de a se acomoda rapid cu viața care li se deschidea în față: - căutarea țâțelor mamei lor; - instinctul de a se feri de pericole; - instinctul de a-și recunoaște mamele. Oare de ce și-n somn bebelușii simulează suptul și zâmbesc? Înseamnă că subconștientul funcționează și visele sunt culisele minții.

⁸ Dificultate extrem de mare, greu sau imposibil de rezolvat.

SUFLET DE COPIL

Pe când am deschis ochii am observat,
Ca pe-o minune, lumina ochilor mamei
Cât și dulcile alintări care m-au alăptat,
Și azi păstrez în suflet imaginea icoanei.

Treptat ochii minții mi-au privit viața,
În timp și-n spațiu, sfios, mă regăseam
La sânul mamei, și-i sorbeam prezența,
Și un sentiment straniu de iubire aveam.

Într-o zi cu ochii dilatați vedeam ceva,
Dar nu înțelegeam ce, eram cam uimit,
Mai târziu am priceput minunea aceea,
Era tatăcului meu, apoi mult mi-a lipsit.

Când am mai crescut, mi-a zis mămica,
Data nașterii și când am fost declarat,
Cinci făurar/optsprezece mărtișor, zicea,
Credea că-s pieritură și a cam amânat.

Mi-a zis mămica, că la doi ani ne jucam,
Tăticu mă ascundea, și mă apuca frica,
Că eu nu pricepeam și de-acolo strigam,
„Iote-mă aici Oani, iote-mă aici Olica!”

Despre sănătate, nu știam ce înseamnă,
De mă durea burtica, de aveam limbrici,
Și desculț prin zăpadă, fără de teamă,
Viața-mi era frumoasă, totu-mi era brici.

Pe la cinci ani, împreună cu sora Olica,
La fereastră-n odaie, cu o țuică dulce,
M-am aghesmuit, nu mai știam nimica,
Și uneori greșeala, altă greșeală aduce.

I-am cerut surioarei o tragă să-mi facă,
Din stuful de pe grajd, și sus pe butoi,
M-am cățărat și am tot sorbit din doagă,
Pân-am putut să cad, cu trupul greoi.

Nici nu mai știu cum am ajuns la drum
Dar nu mai vedeam, și eram anapoda,
Imaginea se dubla, nu știu ce să spun,
N-am știut nimic, pașii mi-o luau razna.

M-am trezit abia seara, înfășurat pe pat.
Mi-a povestit mămica ce s-a întâmplat,
Cum că, împleticit, prin grajd am intrat,
Și vecinul, Tata Vasile, mămicii i-a strigat:

„Ia vezi, fă, Sando, ce e cu băiatul tău,
Că umblă amețit prin grajd, la animale?”
Mămica a sărit, rugându-se la Dumnezeu,
Ca băiețelul ei, să nu aibă vrii mentale.

Mi-a stors pe nas balegă de cal, ca leac,
Apoi a „ciufulit-o” pe Olica, ca vinovată.
Rușinea ce-am căpătat-o nu a fost fleac,
Că m-a vindecat de-a mai bea vreodată.

Cam atunci m-a mai căutat moartea,
Căci m-am fript pe burtă cu acid fenic,
Aflat într-o sticlă, ca pentru o măsea,
Și acea friptură mi-a dat fiorul „veșnic”

Și-o candelă ardea și „dormeam” adânc,
Venit-a popa Ghenciu și m-a împărtășit,
Și ca prin vis de astea aminte îmi aduc,
În brațe la mămica din vis am tresărit.

*

Iarna aceea a lui '45, ne putea fi fatală,
Un viscol așa ca prin filmele de groază,
Troianul acoperea casa, cu tentă letală,
Prin susul ferestrei, abia putea să vadă.

Plângând, mămica pe tăticu îl implora:
„Neculae, Neculae, știi că de noi îți pasă,
Troienele ne-au acoperit casa, băătura
Copiii ne mor de foame și de frig în casă!”

Neculai nu aude, se-aude numai vântu',
Că-n lagărul rusesc îi e-n cumpănă viața,
Noroc cu Ionică al lui Pușcoi, că răzbătu
Să ne scoată din moarte, să învârtă roata.

Cum, necum, am trecut și de acea iarnă,
Soarele ne încălzea din ce în ce mai tare,
Și a venit și vara, cu a câmpului famfară,
Mă țineam ca scaiul după sora mai mare.

Mergeam la câmp, și la gârlă, mergeam,
Eram fascinat de Caloian și de Paparudă.
Și visam cu ochii deschiși, îmi imaginam
Că luna este aproape, că-i rece și e nudă.

Iar pământul e plat, și-i numai cât îl văd,
Și câte năzbâtii îmi mai treceau prin cap,
Încât îmi vine astăzi de râs să mă prăpăd,
Și cred că aiurelile mi le-a tratat Esculap.⁹

„Sufletul din care nu se înalță spre Cer glas de rugăciune
este asemenea unei case pustii, plină de păienjeniș, locuită
numai de păsările întunericului.” IPS Justinian Chira - 1921 -
2016

⁹ Fiul lui Apollon, zeul medicinei;

Tăticu

Chiar cu ochii aceia de copil, care vedeau încă prin ceață, am fost impresionat de imaginea lui tăticu, atunci când l-am observat pentru prima dată, stând în picioare, în tinda casei bunicilor, lângă hambarul de făină, când mânca lapte cu covrigi. Cred că aveam atunci ceva peste 2 anișori.

Și până atunci, tăticu a existat în viața mea, dar eu nu aveam percepția de a-l vedea, iar după acea frumoasă imagine, mult timp mi-a rămas ca un vis, care s-a transformat în realitate abia pe când aveam aproape 10 ani, când a revenit acasă după un prizonierat în gulagul roșu, de cca 7 ani. Cred că multe s-au petrecut în sufletul lui tăticu pe perioada războiului și a prizonieratului, numai el și Dumnezeu cunosc lupta pentru supraviețuire și dorul de a se întoarce acasă la copii și la nevastă. Avea misiunea de la Dumnezeu să-i mai aducă fericire soției lui, s-o iubească așa cum a jurat în fața Sfântului Altar. A reușit să o protejeze împotriva suferințelor trupești și sufletești, să-i preia multe responsabilități în asigurarea condițiilor de viață și în formarea copiilor, pentru a deveni oameni realizați în viață.

Sosirea lui tăticu o vedeam ca pe un dar de la Dumnezeu, în ziua de Crăciun a anului 1948. Astăzi gândesc că a existat o iubire cosmică, curată, între sufletele noastre. Prin ofurile mamei și prin rugăciunile ei, prin neajunsurile materiale ale copiilor și dorul lor de a avea tată, sufletul pereche al lui tăticu, condus de bunul Dumnezeu s-a întors acasă.

Starea de plâns în care ne aflam la sosirea lui tăticu, s-a transformat, în câțiva ani în stare de siguranță și de fericire:

- În calitatea de cântăreț bisericesc avea o voce divină,
- În calitatea de soț, a știut să o facă fericită pe mămica, implicându-se în toate treburile vieții de familie, și în mod deosebit în formarea copiilor pentru a le asigura un viitor frumos,
- În calitate de tată a însemnat pentru noi un model de părinte, dar și un prieten, cu suflet de copil,
- Ca oficiant sanitar și-a depășit mult statutul, ajungând să fie considerat doctorul satului. Prin felul în care a răspuns sătenilor, zi și noapte, și i-a lecuit de boli, uneori prin metode proprii, a fost foarte apreciat de sat și de comună. Drept recunoștință, satul, prin reprezentantul ei, d-na Adina Bădescu, în calitatea de primar al comunei, până în 2012, a dat străzii pe care a locuit tăticu, numele de Str. Iordache Neculai.

2.- COLEGIUL MILITAR

Tăticu era prizonier în mârșavul gulag
Fratele Oani a fost dat copil de trupă,
Mămica se căina: „Doamne ce mă fac?
Mai am doi copii, inima o să-mi rupă,

Nu am cu ce-i ține, e foamete, război,
Eu, bolnavă, Doamne e vai și vai de noi,
Mă-nvață ce să fac, să ieșim din nevoi
Și, mai miruiește-mă, să mă pot ogoi¹⁰!”

Și în miez de noapte, se sfătui mămica:
„Gata, și pe Gigi am să-l dau la colegiu,
Și-o voi reține acasă numai pe Olica,
O scot de la școală, lângă mine s-o știu,

Ca ajutor în casă, în grădină, la câmp,
Doamne îmi e greu, în două să mă rup!”
Și pe la babe, doctori, mers-a mult timp,
Fiind foarte bolnavă la suflet și la trup.

Și-și zicea mămica: „Va veni și vremea,
Să te pot da și pe tine la școală, Olică,
Să-ți faci rost, maică, să nu fii nimenea!”
Și și-a cerut iertare cu suflet de mămică.

¹⁰ liniști

Într-o zi de toamnă, m-a luat de mână,
Și, la capăt de țară m-a dus la armată,
Cu inima frântă, lua-ta astfel de sentință,
Și m-a lăsat acolo, așa-mi scria-n soartă.

În clasa a I-a, nu prea știu cum învățam,
Dar știu c-am făcut o gălmă cu spitalizare
La Timișoara și ce mi se-ntâmpla nu știam,
Și totuși eram frunțaș, ca titlu de valoare.

Baze se puneau cu citirea și aritmetica
Copiii care nu învățau, erau puși la colț.
Să înveți, când un caporal ne împiedeca,
Cu bravade și cu amenințări cu un băț?!

Minorul caporal, din clasa a III-a, cerea:
„Elevi, mâinile la spate, privirea în tavan,
Să se-audă musca!” și tot timpul bâzâia,
Și ne pedepsea cu bățul și când tușeam.

Nu știu cu ce l-am supărat, că la culcare
M-a așezat culcat pe două paturi, râzând,
La fundul gol, cu centura, m-a bătut tare,
Ajutat de unii colegi, cozi de topor bolând¹¹.

¹¹ Nebun, smintit, nerod, prost.

Țipetele mele de durere le făceau plăcere,
Iar peste noapte am avut un mare coșmar,
Pierzându-mi simțurile, făcui toate cele,
Dimineața am avut cel mai mare calvar.

Plutonierul Zeamă, zbir cam de „5 stele”
Găsind pe culoar răhăței, murdărie „curată”
Mi-a donat o „labă”, de nouăzeci de chile,
De-am căzut trăsnit, făcând pe jos baltă.

Avea Majurul, nostru, o statură de zbir,
Avea și-un câine mare lup care-i semăna.
Majurul ne da înviorarea, ceva cam dur,
Chiar iarna, desculți, pe zăpadă ne alinia.

Și ne dădea adunări și ruperi de rânduri,
Înapoi fuga marș până la gardul din spate,
Și iar adunarea, javra-i râdea cu mârâituri,
Apoi, fuga-n dormitor la treburile celelalte.

Dar au fost și evenimente mai frumoase,
Spre exemplu de Crăciunul clasei întâi,
Cu o scenă plină de ornamente fastuoase
Și sala plină cu asistență militară de soi.

Eu am spus o poezie cu un soldat voinic
Am gesticulat mult și cred că am plăcut:
„Eu sunt un soldat voinic,
nu mi-e frică de nimic...!”
Apoi, fruntaș furier-șeful clasei fui făcut.

Și am primit jucării cum nici nu gândeam,
La masă la maiorul preot am fost invitat,
Fetița lui cu nasul pe sus, fetiță de neam,
Cânta la pian, eram umil, nu ne-am jucat.

Eram milităros și ce pas de front băteam,
În oraș când mergeam și-ntâlneam ofițeri,
„Clasă pentru onor la stânga!” și salutăm,
Clasa-n pas de front, avea totale supuneri.

În clasa a II-a m-am uimit de învățătoare,
Doamna Firan Larisa, de o mare bunătate,
Căsătorită c-un ofițer, o stimam foarte tare,
Că într-o zi m-a culcușit pentru sănătate.

Poate că eram copil bun, mă cam proteja,
La clasă eram atent, numai ochi și urechi,
Îmi era foarte dragă, doamna Firan Larisa,
Astă amintire nicicând nu mi se va învechi.

Existența mea când eram copil de trupă,
A trecut cu atenție sporită la învățătoare
Și la învățătură, cu umilință în orice clipă,
Dar observam și pe unii colegi mai atare.

De Paști, mămica a venit cu dor de mamă,
Era mândră că doctorul școlii m-a lăudat,
Ca isteț, cuminte, și-s bun de pus în ramă,
Și, poate că, din milă la dânsul m-a invitat.

Și, avea o fetiță frumoasă dar și alintată,
Care mă privea de sus, cam ca o prințesă,
Pentru ea eram un năpârstoc, din armată,
Geaba tatăl ei îi cerea să fie mai gingașă.

Finalul clasei a II-a mi-a fost cu locul doi,
Și s-a ținut o serbare, cu famfara militară,
Și coronița-mi era ca un trifoil cu patru foi,
Pentru ea mi s-a cântat imnul la famfară.

Dar cum rușii au pus stăpânire peste noi,
Bravul patriot Antonescu a fost împușcat,
Arestat de regele Mihai, la sfârșit de război,
Și din '48 colegiul militar s-a desființat.

Atunci a venit mămica și acasă m-a luat,
Și visu-mi de-a deveni căpitan l-am ratat,
„Lasă, te voi da la școala primară din sat!”
„Mămică, nu mă fac primar!” am reproșat.

3.- ȘCOALA PRIMARĂ

Chiar așa arăta școala din Dâmbroca la începutul anilor 50'

Când am mers la școala primară din sat,
Atunci că nu mă fac primar, am observat.
În una din cele 2 săli de clasă am învățat,
Și domnul Suditu, cu respect ne-a tratat.

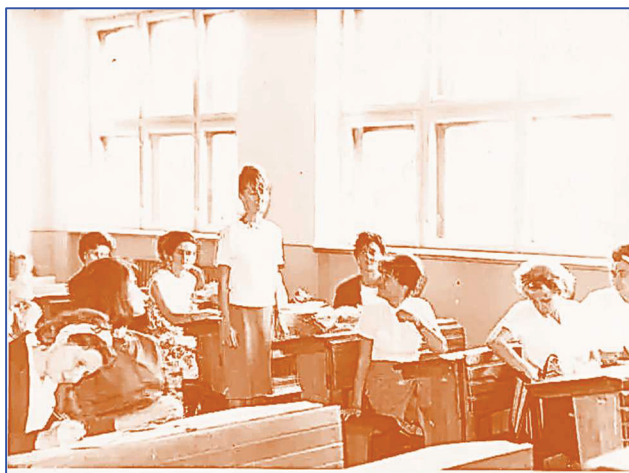
Domnul nostru avea locuință de serviciu,
Și o parte din curte o folosea pentru casă,
Avea păsări, porc și vacă dar și un viciu,
Ca prieten cu Bachus, dar era bun la clasă.

Sala de clasă era cam rece și întunecoasă,
Băncile, model vechi, erau pe trei rânduri,
Podeaua, din scândură înnegrită, groasă,
O curățam cu motorină, și avea „scorburi”.

Iarna, era încălzită cu un godin, pe lemne,
Era metalic, deasupra cu un strat de nisip,
Avea și un burlan care încălzea, pesemne,
Care ducea-n podul școlii, un naiv prototip.

Eu stăteam în prima bancă de pe mijloc,
Iar sora Olica, pe rândul trei, banca întâia
Întrecerea la învățătură ne era ca un joc,
Și eram ochi și urechi la ce domnul zicea.

Nu știu de vreun orar, cred că la plezneală
Se insista pe cetire, aritmetică și caligrafie,
Mutam cartea din mână, după o rânduială,
Și apoi de la capăt să ne intre-n scăfârlie.

Așa arătau sălile de clasă și băncile

Aritmetica o făceam cu domnul, fără greșeli,
Cele patru operații erau la baza cunoașterii,
Dar și-n teme de-acasă primeam socoteli,
Exersam mult și caligrafia, ca bază a scrierii.

Făceam și un pic de desen, mângăleli curate,
Iar lucrul manual era diferit între băieți și fete,
Fetele se speteau cu diverse lucrări brodate,
Băieții, ștergătoare de picioare și coșulețe.

Broderiile erau pregătite de-acasă de mame,
Băieții aveau foi de porumb pentru lucrul lor,
Și uite-așa ne formam deprinderi străbune,
Și caractere tari, bun simț, cu dragoste și dor.

Colegii de clasă erau cuminți, silitori și vioi
Pe-atunci mă aflam la loc de cinste în clasă,
Starea de „bine” a satului era ca după război,
Lipsuri, păduchi și, nu era ce pune pe masă.

Primeam „firimituri” de la poporul american,
Niște pesmeți, nimicuri, haine second hand,
Mergeam doar cu grăunțe coapte-n ghiozdan,
Cu maculatoare ce defineau sărăcia standard.

Caietele de caligrafie și ele din hârtii proaste,
Sugeau cerneala, dându-ne mult chin la scris,
Cerneala și penița care zăgrăia ne jucau feste,
Dar cu toate acestea, nimic nu ne-au învins.

Serviciul pe clasă se făcea cu rândul stabilit,
Pentru curățenie și pentru făcut focul, iarna,
Cu surioara Olica și cu Jenica, am cam pornit
Cu noaptea în cap, îl făceam din toată inima.

Dintre colegi l-am remarcat pe Ion Zaharia,
Poreclit Guran, cred că pentru gura lui mare
Scria frumos dar cam repetase clasa a treia,
Tare șoticar și zeflemist, un mucalit ca atare.

Stancu, era băiat bun, dar și slăbuț la carte
Și într-o zi Guran i-a scris în glumă o temă,
Repetând pe o pagină de caiet vorbe șocante:
„Tutili, multili, Stancu prostu”. Oare-i glumă?

Domnul Suditu, pe Stancu l-a întrebat mirat:
-Cine ți-a scris tema? – Eu, domn învățător,
Din care cauză bietul Stancu clasa a repetat.
Și, atunci a răs clasa, nu știa ce-i ăla ajutor.

Și de mine se lua Guran, avea ceva cu mine,
Că-mi curgea nasul des și-mi foloseam mâna,
Mucea Saclana îmi zicea, așa se amuza bine,
Mucea eram, dar nu știam ce e aia Saclana.

Florica mică era și ea demnă de a fi văzută,
Că era curățică, inteligentă și foarte jucăușă,
Avea pentru baltage o dexteritate deosebită,
Dar războiul i-a adus o suferință, ascunsă.

Că tatăl i-a plecat pe front și, era tare mică,
Și a dispărut pe un front departe, în mereu,

La așteptat să vină înapoi, în dor și în frică,
Zadarnic, că a dispărut, deși n-a fost ateu.

La sfârșiturile claselor, erau serbări ca atare
Și cântam, și recitam poezii, și premii luam
Și, am fost binecuvântat cu premiul cel mare,
Poezii frumoase spuneam, și chiar gesticulam.

În vacanțe, treburi multe făceam, ne distrăm,
Cu vaca, și cu grebla, și la batoză mergeam,
Pază la pepeni, la vie și la porumb, făceam
Și de la gărlă, caloian, paparudă, nu lipseam,

De paști, atât de frumos, se cânta prohodul,
Noi copiii din bacon, iar dascălii de la strană
Și, se băteau la gura noastră oul și cozonacul,
Iar iarna, urătura la case ne era foarte dragă.

Ce frumos era neațalașul, cu traista de pled,
Primeam câte o nucă, sau măr sau un covrig,
Grupuri gălăgioase, de copii, pe la case acced,
Fără să le mai pese de câini, de viscol, de frig.

La un adio de școala generală, îi mulțumesc,
Și-i doresc să prospere, dar nu prea-s șanse.
O, școala mea, oare de ce necazurile îți cresc,
Oare când învățământul va ieși din transe?!

Aș vrea ca demnitarii, să facă legi mai bune,
Să nu-și dea pentru ei favoruri nesimțite!
Să le pese de țară, că-s puși pe furăciune,
Să le pese de școală, nu de vorbe nebune!

Oare când satul va fi repopulat, și organizat?
Oare de ce lumea pleacă tot mai des din sat?
Te rog satul meu drag să fii mult mai angajat,
Nu-ți pierde ce-n zestre, străbunii ți-au lăsat!

De foștii colegi mi-e foarte greu să vorbesc,
Unii au murit, alții se trec, că îmbătrânesc.

Domnul să-i aibă-n pace, aceasta le nutresc,
Iar celor în viață sănătate multă le doresc!

Unde sunteți voi dragi colegi,
De la școala mea primară?
Unii plecat-ați pentru veci,
Și alți-n bătrânețea amară?!

Spuneți de vă mai amintiți,
De-al nostru bun învățător,
De domn Suditu, ce mai știți?
Ori cum era, de el mi-e dor.

Mulți ați uitat c-am fost colegi,
Cu voi, astăzi și băncile mor,
Dar să-l slăvim în veci de veci
Pe domnul nostru învățător!

Din cei care azi mai trăim,
Bolnavi și triști - octogenari,
Pe Dumnezeu, mult să-l slăvim,
Pentru toate împlinirile mari!

„Despre Dumnezeu și despre puterea întunericului nu știa mai nimic, ca un școlar cinstit care nu are curiozitatea în clasa a patra să citească o carte de clasa a cincea.” Petru Popescu

„Școala însemnează ordine și chibzuință de fiecare clipă.” Simion Mehedinți

„Școala trebuie să te învețe a fi propriul tău dascăl, cel mai bun și cel mai aspru.” Nicolae Iorga

„Nu spun că școala nu e bună. E foarte bună. Cât timp te duci la școală ca să înveți ceva ce îți place și să folosești aceste lucruri în viață ca să obții ce vrei.” Pera Novacovici

„O școală bună rumegă gândirea altora, nu o memorează.” Vasile Ghica

„O școală care să corespundă perfect ținutei sale e o adevărată instituție pentru cultivarea omului.” John Amos Comenius

„Acolo unde școlile prosperă, totul prosperă.” Martin Luther

4.- GIMNAZIUL

Eu la 15 ani

Școala Generală din Scurtești

Gimnaziul a fost ca și o adiere proaspătă,
Cu altă lume, alte orizonturi necunoscute.
Intrai pe un tărâm în care mă putu coptă
Noii colegi, profesorii și alte necunoscute.

Școala din Scurtești se bucura de respect,
Se află la cca cinci kilometri de Dâmbroca,
Nu avea gard, amplasamentul era perfect,
Și avea internat, unde ne puteam astruca.

Și erau școlarizați copiii satelor apropiate,
Dâmbroca, Stăncești, Scurtești, Ciocârlia,
Profesorii, toți, consider că erau de calitate,
Dar manuale nu aveam, ne mânca penuria.

PROFESORII

Mult l-am admirat pe domnul Nicu Coman,
Ca profesor de Limba Română și ca ținută,
Cât de frumos povestea, chipu-i sorbeam,
Era tânăr și chipeș, cu, comportare plăcută!

Ne era bun director și am fost foarte triști
Când a fost concentrat, și ne-a mai lipsit,
Că nu aveam cine să ne mai spună povești.
A revenit, ne-am bucurat, mult l-am iubit.

O dată, povestind, învârtea în mână o cretă,
Și de la catedră în fundul clasei, a aruncat,
În fruntea elevului Grigore, cu adresă certă,
Cu „Porungheii Grigore!”, ne-a impresionat.

Eram în clasa a cincea și s-a ținut concurs,
De dictare, unde au participat toate clasele,
Semnele de punctuație erau greu de pus,
Și am ieșit primul pe școală, printre altele.

Pe doamna Rodica Ionescu, la matematică
O vedeam ca pe o mamă, ne era dirigintă,
Cred că predă bine, dar o priveam cu frică,
Nu m-am simțit în larg, parcă aveam otită.

Doamna avea și harul pentru teatru și cor,
Pentru serbări școlare și teatru cu tineretul,
Îmi era tare dragă, n-am s-o uit până mor,
Mi-a dat multă carte, și mi-a întărit sufletul.

Mai am amintiri și despre domnul Burlacu,
Care povestea frumos toată Istoria noastră,
Și cu creionul chimic umpleam maculatoru'
Dar ce păcat că citirea scrisului era anostă.

Doamna Iulia Coman, soția lui Nicu Coman,
Ne predă limba Rusă și era o dulce doamnă,
Mi-a plăcut rusa și cu ostașii ruși conversam,
Când făceau manevre pe la noi în o toamnă.

Domnul Pocrișer, parcă era un extraterestru,
Mâna stângă-i atârna ca după o poliomieliță,
Într-o zi ațipisem în bancă, visam ca la teatru:
„Ae, bre moș Iordache, ia ieși d-ta la tablă!”

Așa s-a făcut că am primit doar o notă mică,
Apoi domnul a plecat de la școală, transferat,
Și înlocuitorul a repetat acea notă chimică,
Era secretarul școlii și nu ne-a mai ascultat.

Colegii

Mă bucur că am avut colegi de certă valoare,
Conștiincioși și harnici, și respectau școala,
Pe ici pe colo mai erau cazuri de nonvaloare,
Că pe chipul lor, muncit, se instala oboseala.

Eu și cu sor-mea Olica, preocupați de carte,
Aveam mulți colegi valoroși care mai de care:
Alexandra, Aurel, Mitică erau valori aparte,
Eram și eu pe-acolo cu o inteligență oarecare.

Harnici mai erau și: Vasile Dedu, Manole Maria,
Radu Constanța, Gherase Ștefan, cu rezultate,
Dar erau unii care trăgeau mâța, de se speria,
Și să ne gândim că școala avea dotări „toante”.

Internatul școlii

Se afla undeva, cam la cealaltă margine de sat,
Într-o fostă clădire boierească cu două corpuri,
Pentru băieți și pentru fete, echipate improvizat,
La fete se afla cantina, sala de mese, și ..lipsuri

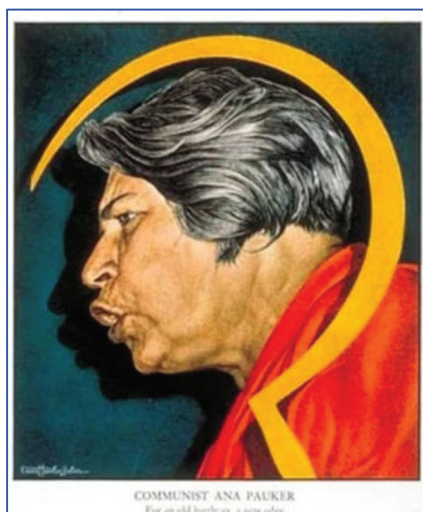
Fiecare corp de clădire avea și câte un dormitor,
Cu paturi multe câte să ajungă la toți căminiștii,
Și câte o sală de meditație, cu câte un bec chior,
Încălzirea o aveam cu godin, și între noi colegii.

Curtea era mare, și-adesea în ea făceam gălăgie
Și tocmai în colț lângă drum era latrina din lemn,
Iar între pavilioane lângă gardul opus, o magazie,
Și jucam oină o cu minge de cauciuc, ca un ghem.

Spre vară, seara, băieți și fete, ne ascundeam,
Să vezi câte chicoteli și râsete dădeau hormonii,
Prin clase, sub bănci ne căutam și ne „ciupeam”
Venea și Mariana, fiica dirigintei, și toți demonii.

La cantină și la servitul mesei cu frumos profil
Numai o singură slujitoare, o adevărată doamnă,

Doamna Radu. Era soția unui învățător pedofil,
Și fiica dumneaei, îmi era colegă, o fată faină.

Pedagogă aveam o domnișoară bătrână și rea,
Avea figură milităroasă, și-am aflat că luptase
Și-n Munții Tatra. Războiul i-a dat carmă grea.
Cam după Ana Pauker, ținuta și moda-și luase.

Îmbrăcată cazon, cu părul scurt și la fel mintea,
De auzea pe cineva că vorbea cu „Fă”, tresărea
Și cu răutate spunea: „Făxina să-ți coacă inima!”
Ne venea greu să învățăm, că tot timpul se foia.

În pauzele de meditație, iarna, abordam gheața.
Într-o zi elevul Mirea, din neatenție s-a răsturnat,
Dărâmând un coleg, zdrobindu-i un dinte și fața,
„Eu mă dădeam pă biață”. Se credea „emancipat”

Îngrijitor la dormitor era nea Mihai din Stăncești,
Uneori iarna rămânea și dormea cu noi, protector,
Și avea nenea Mihai ăsta o traistă plină cu povești,
Unele cam deocheate, dar, era plăcut povestitor.

Când ploua, vara, se făcea o baltă mare în curte,
Se întâmpla că ne vizita Petrea lui Drăgănică,

Un sărman boschetar, care avea mințile pierdute,
Și azi simt un gust amar că noi i-am căutat răcă.

Unii colegi stăteau pe scările palierului de la fete,
Ceilalți pe palierul băieților și, balta era-n mijloc,
Pe un palier mai mulți copii bocăneau din pietre,
Și Petrea, ca turbat, mergea să-i oprească din joc,

Apoi, intrau în acel joc macabru copiii de dincolo,
Și Petrea se întorcea înnebunit, grăbit, spre aceia,
Și, așa, se bocănea din pietre când colo, când colo,
Până ce bietul Petrea lui Drăgănică în baltă cădea.

În Scurtești era un fost oficianț sanitar, care aiura.
Fusese un om de treabă, dar ce făcu din el beția?
Umbla prin sat și deodată precum reactorul zbura,
Ne era și cam rudă și se numea Gheorghe Țârdea.

Altă dată își vedea umbra pe garduri și se minuna:
„Ha, tot eu, tot eu, tot eu!” Era haios și ne-ntrista,
Că aflasem ce fel de om a fost și ne durea „gluma”
Era numit Reactorul, și „zbura” doar de se îmbăta.

Căminiștii, la o săptămână, două, mergeau acasă,
Pentru baie și schimburi, cât și pentru unele plăceri,
Aveam întâlniri plăcute cu părinții și hrană gustoasă,
Cu brânzoaice făcute de mămica și multele alintări.

Aveam să le povestim cum ne mersese la școală,
Iar mămica îmi spunea de toate păsurile cu vecinii.
Cu prietenii, amintirile veneau cu multă năvală,
În jocuri de copii ne prindeam și făceam „nebunii”.

Drumul înapoi la școală, prin aburii de primăvară,
Era minunat, pământul proaspăt arat, aburii vibrau,
Se urcau până la cer, așa e-n timpul când se ară,
Cu luminile diafane și, păsărelele primăverii cântau.

Vacanțele de vară le petreceam în tabere și acasă,
Erau splendide taberele, ne dădeau orizonturi noi,

Imaginația mea de copil devenea și mai frumoasă,
Dar mai aveam și greutate, ghiorăia foamea din noi.

În vacanțele de acasă eram prinși în treburile multe,
Pe lângă casă curățam prin curte cu mare drag,
Și scoteam găleți multe să ud legumele din curte,
Mă suiam pe tubul puțului, nu știam că pot să cad.

La câmp mergeam pentru a păzi pepenii și via,
Mă urcam în prepeleac și supravegheam câmpul
Cântam de răsună câmpul, și priveam ciocârlia,
Mai coboram și-n paie la colibă-mi ațipea gândul.

Mai făceam de pază și la porumb, la lotul Pădure,
Mergeam cu vaca și-l întâlneam pe vărul Milică,
Și coceam mulți știuleți, n-aveam altă mâncare,
Când soarele ardea, ne udam cu apă, la o adică.

Am participat și la treierat și, uneori, la scăldat,
Apa Buzăului era limpede și caldă, n-o pot uita,
Mergeam unde era un șuvoi și un mal mai înalt,
De-acolo săream și chicoteam și înotam ca rața.

„Există o singură școală a literaturii – cea a talentului.” Vladimir Nabokov

„Cusururile necombătute în timpul școlii devin vicii în viața omului.” Honoré de Balzac

„Școala este locul unde copilăria se termină în fiecare zi.” Costel Zăgan

„Fără școală să nu aștepte nimeni nici părinți buni, nici fii buni, și prin urmare nici stat bine organizat și bine cârmuit și păstorit.” Ion Heliade Rădulescu

„Școala nu poate avea decât două scopuri. Primul e să dăm copilului cunoștințele generale de care, bineînțeles, va avea nevoie să se servească: aceasta este instrucția. Cealaltă e să pregătim copilul de azi pentru omul de mâine, și aceasta este educația.” Gaston Berger

„O școală bună te învață să studiezi cu răbdare, să-ți însușești cunoștințe și deprinderi, să colaborezi cu alții.” H. H. Stern

5.- SCOALA TEHNICĂ SANITARĂ

CADRUL ȘCOLII

Prin august 1953, am fost de părinți plasat
La Școala Medie Tehnică Sanitară București.
Îmi ziceam: „Gigi, să nu te faci de râs în sat,
De nu te emoționezi, să fii sigur că reușești!”

Școala Tehnică Medico-Farmaceutică îi zicea,
Aflată în apropierea Cinematografului Patria
Pe strada Pitar Moșu, și o curte mare avea,
Acolo fost-am adunați. Zarva aia mă speria.

Examenul nu mi s-a părut greu, eram fericit,
Eram sigur de reușită, dar nu-mi știam nota.
Fratele Oani a mers să vadă și nu m-a mințit,
Reușisem cu notă mare, și-l voi urma pe tata.

Trebuie să spun că tăticu era oficiant sanitar
Și se bucura de mult respect pentru valoare,
Surioara Olica avea ca și mine același „radar”,
Eram mândri în sat că nu eram ca oarecare.

În anul întâi, mă uimeam ca șef de clasă pus,
Eram un năpârstoc, nu știu ce merite aveam,

Nu știam ce aveam de făcut, ce am de spus
Dar la sfârșitul anului de șefie mă foloseam.

Voi explica în ce fel am ajuns în acea situație:
De scarlatină, în semestrul II, m-am îmbolnăvit
Am fost spitalizat, lipsind cam mult de la școală,
Dar ca șef de clasă, la examene trebuia să asist.

Treaba aia mi-a ajutat să-nvăț ce n-am învățat,
Și să pot lua examenele cu oarecare siguranță,
Dar acele rezultate, șeful de clasă l-a schimbat,
Și-n anul următor, rubeola mi-a luat din torță.

PROFESORII

Profesorii mi-au fost foarte dragi, îmi erau zei.
Mihail Gregorian, poreclit Gogoloi, era special,
Ca profesor de Română, avea ale predării chei,
Îi sorbeam tot ce spunea cu interes fenomenal.

Domnul David Kobb, preda cu har Matematica
Îmi apărea divin, și mă considera bun gânditor,
Încât pe la lucrările scrise, mă separa cu banca,
Și la un concurs inter-clase am ieșit câștigător.

Domnul Aurelian Rizescu, un irezistibil portret,
Era cam ciudat în fapte și scabros ne vorbea,
„Faci, din c.c.t bici, vrei să faci poc, ești fleț!”
„Tu te speli pe chicioare și apoi la c.r?”, zicea

Domnul doctor George Ioanițescu, ne-a predat,
Anatomia, o materie care ne cerea multă tociță.
Și când clădirea școlii ni s-a surpat, am învățat
În Sala de Disecție de la Facultatea de Medicină.

Eram acolo printre cadavre, plini de curiozitate,
Iar domnul doctor, țigară de la țigară aprindea,
Și mulți colegi, pe ascuns, fumau din credulitate,
Și fumul produs ne cuprinde și ce mult se tușea!

Doamna dirigintă Elena Pena, ne era ca mamă,
Ne preda Limba Rusă și, părintește ne ocrotea,
În clasă eram cu fiul ei, și am băgat de seamă,
Că era reținut, și sufletul lui ceva ne ascundea.

Am aflat mai târziu că familia nu-i era fericită,
Tatăl, fost ofițer pe front, muncea ca necalificat,
Și marginalizat, nu mai avea o frumoasă ursită,
Mama, mai târziu, cămașa delirului a îmbrăcat.

Azi colegul Viorel are, cam dusă cu pluta, o fată,
Ce nimic nu poate profesa, e fără discernământ,
De aia colegul meu, astăzi, evită lumea toată.
S-a retras ca ursul în bârlog, de neazuri înfrânt.

Domnul doctor Mihai Ionescu, ne preda Chirurgia.
Doamne, tare frumos preda și ce frumoasă carte!
Era director la Spitalul Brâncovenesc și conducea
Secția de ortopedie și era de o bonomie aparte.

Într-o zi la practică, am încercat să văd operația,
Pentru care m-am urcat pe un taburet cu șurub,
Și, am căzut de pe el, stârnind toată dizgrația,
Speriat, trist, am părăsit sala cu o emoție la cub.

Domnul doctor Ion Negreanu, de boli contagioase,
Venea de la Spitalul Colentina, ca profesor cu har,
Și când am efectuat o practică acolo avui șanse
La o notă mare, însă am gafat, am greșit acel zar.

Domnul doctor Alexandru Vonica ne preda Igiena,
Și funcționa ca director la Sanepidul 23 August,
Ne preda frumos și ne era apropiat, ne angrena,
Și cândva ne-a luat la Semagra, avea bun gust.

Și ne-a plimbat prin secțiile cu feluritele dulciuri,
Noi, elevii, eram hămesiți, ca hăplea am înfulecat,
Am mâncat halva de ni s-a aplecat, puteam muri,
Apoi la fondante, rahat cu nucă, doar el a mâncat.

Domnul doctor Petrescu ne predă Parazitologia,
Și era directorul Școlii, și m-a testat dacă-s serios,
M-a ascultat trei săptămâni la rând, poate bănuia,
Că mă prinde nepregătit, dar eu gândeam pe dos.

Așa s-a făcut că după trei note maxime a încetat,
Nu m-a mai examinat în tot restul semestrului.
Un pic s-a cam înșelat, că în timp m-am delăsat,
Și putea să aibă dezamăgire de moralul elevului.

Domnul doctor Kessim, ne predă Igiena Muncii,
Nu se dezlipea de catedră, și că ne vede ne zicea:
„Te văd, te văd!” dar după bănci, erau barbugii,
Și, câte un coleg, se asigura și pe fereastră sărea.

Domnișoara doctoriță Nacu era la Fiziopatologie,
Era tânără și frumoasă și predă cu repeziciune.
Ora de după predare, cu extemporal urma să vie,
Și o dată, fugi clasa toată, minus cozile de câine.

Ne-am urcat pe terasa clădirii, și ne jucam miuța.
Ne-am trezit cu d-na pedagogă Duma, care tuna:
„Coborâți derbedeilor!”, ne „mângâia” cu mânuța,
Pe scările înguste nu puteam să-i evităm palma.

Apoi a venit domnul director Petrescu, în clasă
Și mare tam-tam a făcut, vizând exmatricularea,
Dar s-a prefăcut în râs înfundat că o voce joasă
A lui Scundu Vasile, multe vrute mari promitea.

Cred că a plâns domnișoara Nacu, dar a cedat,
N-a mai fost așa de severă, și ni s-a apropiat,
Și, la un examen, la o masă lungă ne-a așezat,
Din bilete, unii nu știau, și fără bilet m-a notat.

Domnul doctor Schwartz, la Medicină Internă,
Preda bine dar nouă ne părea, oarecum, anost,
Practica la Spitalul Bucur am simțit-o modernă,
Studentii, față de noi se descurcau mai modest.

Domnul Dinu Zăvoianu era valoros, dar haios,
În timpul anului, foarte sever, aveam frisoane,

Dar pe la sfârșitul anului întorcea totul pe dos,
Erau modificate notele, deveneau mai umane.

Apoi, ca băiat de comitet, puneă o pază la ușă
Și ne dicta marșul căcănarilor, și ni-l cânta.
Nu trebuia mult, prostia intră iute ca o mănușă,
Și, culmea se păstrează-n amintire toată viața.

Doamna doctoriță Florea, era fercheșă, cu coc,
Și ne predă Obstetrica, dar nu pricepeam deloc.
Mă fascina ținuta-i, dar nu îmi cădea cu tronc,
O asemui azi cu Draga Olteanu, și c-un busuioc.

COLEGII

Îmi amintesc de colegi ca de niște copii frumoși,
De pe vremea când mai era respect și bun simț,
Când se învăța din conștiință venită din strămoși,
Cu respectul profesorilor, care astăzi este înfrânt.

Colegi mai de vază, care au știut să se exprime:
Ion Bâlcă, Edmond Petrescu, Nicolae Iordache,
Gheorghe Diaconescu, Petre Ioniță, și alte nume.
Se învăța după notițe și cam numai după ureche.

Cel mai apropiat coleg mi-a fost Petrică Ioniță,
Colegul cu o statură ca mine și, coleg de bancă,
Și era poreclit Găman, că avea bulimie de spiță,
Îl ajutam cu notițe și, pluteam în aceeași barcă.

După absolvire l-am mai întâlnit, dar prea puțin,
S-a realizat, că a intrat la Facultatea de Medicină,
Și, ca medic în București, și-a întemeiat și cămin,
M-a rugat să-l nășesc, dar am avut mare pricină.

De-atunci s-a încheiat comunicarea pe totdeauna,
Poate s-a supărat, poate s-a înfumurat prea tare,
L-am căutat și voi suferi, nu-i mai pot găsi urma,
L-au întâlnit unii colegi, cu o indiferență, se pare.

Petrică Achimoiu, fost coleg doar un an de școală,
L-am regăsit, ca pe-un bariton de înaltă valoare,
Și am împărțit cu el frumoase clipe de stimă loială,
L-am vizitat acasă, impresionându-mă foarte tare.

Este un gospodar deosebit undeva-n Corbii Mari,
Cu o soție tânără care i-a fost elevă și-n viață,
Știe Petrică să-și trăiască viața, cu țoiuri mari,
Dar despre dezamăgiri se plânge cu prestanță.

Fostul coleg Ion Bâlcan, mi-a fost special în viață,
Deși, când eram colegi, aveam anturaje diferite,
Abia pe la vreo 70 de ani, ne-am mai văzut la față,
Dar după aceea am împărtășit situații deosebite.

Ne-am vizitat și-am mers în excursii foarte plăcute,
El, împreună cu soția lui, m-au încântat cu cântece,
Ne-am împărtășit impresii despre timpurile trecute,
Savurând împreună multe, amuzându-ne din orice.

Dar, de Ion, Ionică, alintat Nicușor, nu pot crede,
Eu am trecut prin spitalizări grele, și m-a încurajat,
Eu credeam în el, și nu credeam că am să-l pierd,
Voiam să plângă după mine, dar, el m-a îndurerat.

Am aflat de la doamna lui, îndurerată, că a plecat,
Moartea grăbindu-se să-l ia, îngrozindu-i plecarea,
Nu-și mai găsește Daniela, rostu-i în casă și-n pat,
Și niciunde pe astă lume, nu-și poate găsi alinarea.

Simt că m-a cuprins noaptea minții cu a lui plecare,
Goluri dureroase lăsat-a în sufletele tuturor alor săi,
Fostele lor plăceri ale vieții devenit-au acre - amare,
La mormântu-i, Daniela, plânge, nu mai poate grăi.

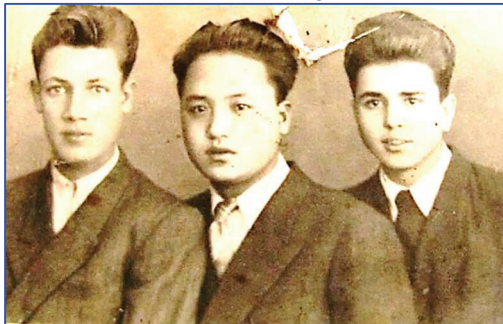
Dacă-i dau telefon, zice: „Nicușor al meu nu mai este”
Cu un tremur în glas, care mă îndurerează mai tare,
Dar sperăm că Dumnezeu, sufletu-i în rai îl primește,
Că L-a slujit din suflet, și-i va netezi a raiului cărare.

Despre acel coleg Nicolae Iordache, din orașul Buzău,
L-am regăsit pe când aveam 68 de ani, l-am prețuit,
Fusese un coleg solid, știa să înfrunte orice lucru rău,
Dar zelul muncii i-a fost prea mare și mult a greșit.

Că diabetul i-a adus suferințe mari și multă insulină,
Și cu un picior amputat viața i-a devenit foarte grea,
Și mai putea trăi, însă viața i-a rămas fără de lumină.
Doamne, odihnește-l în pace, bună îi mai era firea!

Dar și despre alți colegi am unele cuvinte frumoase,
Am împărțit, împreună patru ani de furtună școlară,
Hărnicia și comportarea colegială și fără de angoase,
Participau la dese acțiuni frumoase, fie iarnă, fie vară.

UNII DINRE COLEGII DE ȘCOALĂ SANITARĂ

Florea Dumitru, Chim Goang He și Mătușoiu Gheorghe.

Drăgălașii: Gigi Mătușoiu și Nicu
Bâlcă - 1955

1955- la Spitalul Brâncovenesc,
în practică

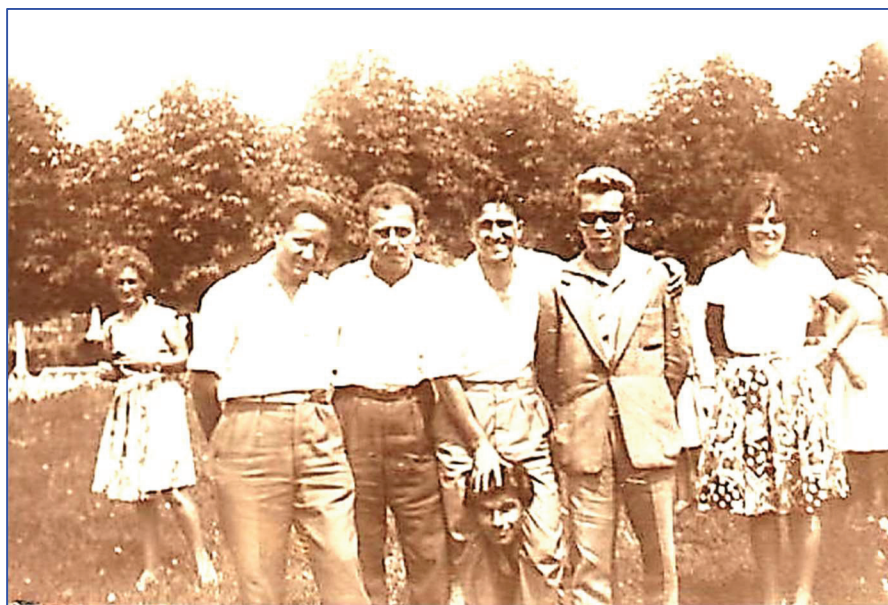
Solistul popular Petrică Achimoiu- la sărbătorile din Corbi – decembrie 2008

Frumosul Petrică Achimoiu -1957

Petrică la nunta unui vecin -1972

Pahonțu Virgil, Pană....., Bîlcan Ioan, Stoenescu....., propagandiști la Târgoviște

Frumoasă aducere aminte de grupul vesel, cu Edmond, Nicu Bîlcan, Ioniță Petre, Mitică Dumitrașcu, Udrescu și Viorel Pena, din ziua de 10 iunie 1957,

Excursie la Dâmbovicioara – Grupul de felceri igienişti din Bucureşti şi felcere medicale din Craiova, la Mănăstirea din Vârful Mateiaşului.

În excursie la Peștera Dâmbovicioara – iulie 1956,- în timpul practicii de vară la Câmpulung Muscel cu, Nicu Bâlcă, și Stroe,

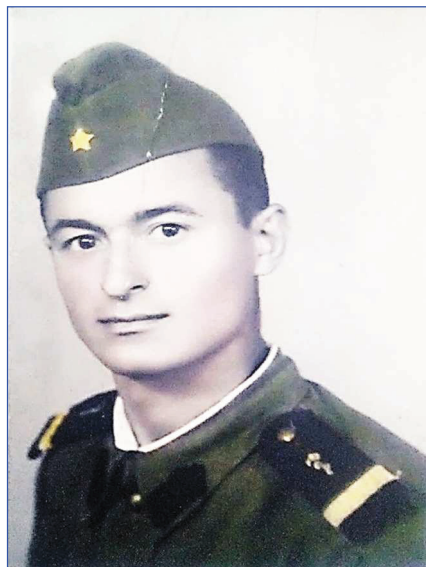

Prietenul Scunu V. – 03.01. 1956
Pomul de iarnă din Piața Națiunii

Scundu V. cu soția – 1961 – Eforie Sud

B.- SERVICIUL MILITAR

ÎNROLAREA

Prin 1958, armata era ca datorie de onoare.
Pentru tineri se considera că devin bărbați,
Că trecând prin ea, caracterul devine tare,
Cu mai multă înțelepciune, cu ochii formați.

Triajul l-am simțit ca o golire de intimitate,
În fața unui juriu medical de triere-plasare
Pentru arma potrivită, și mersul la unitate,
Unde militarii trebuiau să plece-n deplasare.

Ajunși dimineața în zori, cu ochi păienjeniți,
Eram băgați ca oile la tuns, și eram umiliți,
Printr-un duș, care ne lăsa cu ochii săpuniți,
Dar cu fiecare umilire ne simțeam mai căliți.

Acolo la Cocargeaua, din Fetești – Ialomița,
Unitatea Militară ne-a oferit găzduire dură,
Dormitorul mare, întunecos, ne era sentința,
Cu peste cinci zeci de paturi, ne inspira ură.

VIAȚA DE RECRUT

Viața de recrut a început cu pasul de front,
Apoi, cunoștință cu armamentul din dotare,
Prin patriotism și politică, deveneam idiot,
Echiparea rapidă era prinsă ca o înviorare.

Aveam un sergent Sabău, un ideal terorist,
Care ne dădea echipări și dezechipări triste,
Un coleg l-a poreclit Reactorul, cu stil nazist,
Și-apoi țin-te Pârleo la noi, lacrimi, batiste!

Vrând să descopere vinovatul, să-l aresteze,
A ordonat echipări și dezechipări mai rapide,
Pe sub paturi, târâșuri, ca să se distreze,
Și neechipați, pe zăpadă cu comenzi perfide.

Era de râsul-plânsul, ca un film de „paradă”,
Când colegii erau doar cu o cizmă încălțați,
Și băteau pas de front, plici-poc pe zăpadă,
Unii colegi plâneau, fiind foarte revoltați.

Îl revăd pe soldatul Bătrâna, pus pe plâns,
Cum a înlemnit și de ordine nu mai asculta,
Se jelea că e orfan cu tatăl pe front răpus,
De jalea lui, inima plutonului furios palpita.

Iar un coleg, membru de partid, s-a revoltat,
Ne-a spus a doua zi că va merge la raport,
Și, s-a ținut de cuvânt, reactorul fu revocat,
Și, de atunci, nu ne-a mai creat disconfort.

Ca fel de înviorare înainte de micul dejun,
Aveam sectoare de curățat, foarte murdare,
Eu răspundeam de blocul ofițerilor și, spun,
Că la grupurile sanitare mizeria era mare.

Suflecam mânecile până la cot, să desfund,
Oala de closet era plină, înfundată cu fecale,
În urina, peste glezne, trebuia să mă afund,
Desfundam oale și, strângeam urina în oale.

Apoi adunarea și cu cântec, înainte – marș,
Cu „Zorile ne bat în geamuri” vizam cantina,
Și, deși mirosul mâinilor, mă făcea să vărs,
Mâncam în mare grabă, fără să-mi văd vina.

Se făcea de planton în dormitor, după grafic,
Și dormeam de adormea și patul de sub noi,
Și, militarul Buta, un buzoian ce-mi era amic,
Umbla cu suptul pe la militarii cei mai de soi.

Soldații trăgeau la greu într-un somn profund,
Dar unul s-a trezit și a alarmat toți camarazii,
Și de atunci Buta, și-a găsit prestigiul în fund,
Și n-a mai avut nicicând acele murdare ocazii.

LA SUBUNITATEA CĂRUNTA

La terminarea stagiului instrucției fost-am dat
La o subunitate Cărunta din județul Constanța,
Ca instructor sanitar, dar tot ca un biet soldat,
Spre a gestiona sănătatea, cu toată prestața.

A fost zbatere, am trecut de la chin la respect,
Aveam infirmerie, cabinet, se trăgea de mine,
Țineam pavilionul de comandă, curat, cu aspect,
Și-n infirmerie vindecam colegi tratându-i bine.

Invidia se afla în barca plutonului administrativ,
Pizmuindu-mă, neștiind tot ce am de executat,
Am fost pus de santinelă noaptea în mod abuziv,
Și permanența la infirmerie nu mi-au suportat.

Dar când s-au îmbolnăvit și ca lumea i-am tratat,
Și-au schimbat impresia, acordându-mi respect.
I-am tratat de gripă, de pneumonie, i-am viat,
Unuia din ei i-am reparat buza, ruptă în accident.

"Nu uniforma face o persoană demnă, dar o persoană
trebuie să fie demnă de uniformă ". P.I. Mesmestev. (1873-
1925g.).

COMANDANTUL ANTON

Căpitanul avea doar șapte clase, nu știu cum,
Râvnea să-i dau lecții, dar a rămas că a spus,
Dar n-a fost să fie, că nu putu, avea alt drum,
A ajuns, totuși, maior, că la ordine era supus,

Părea om sever, dar era plin de sensibilitate,
L-am prețuit și mă prețuia, îl purtam în inimă,
De pe funcția mea îi raportam cu fermitate,
Înainte de careu, de unele probleme de igienă.

Raportam, așa, din vârful buzelor, copilărește,
Că mă miram și eu de ce-mi vine așa, să recit,
Apoi ziceam ce-i de făcut și salutam militărește,
După care făceam sânge-mprejur, ca un rit,

SUBUNITATEA S-A MUTAT LA KOGĂLNICEANU

Am rămas la Cărunta, alături de alți trei colegi,
Să asigurăm paza unității puse în conservare,
Au rămas și câțiva porci, cât și doi cai măreți.
La Cărunta și o turmă de oi avea bună cazare.

Pot spune că duceam viață intensă, în feerie,
Călăream, des, pe acel câmp, fără de sfârșit,
Am aranjat și relație cu un paznic de la o vie,
Am dat examene, pentru un rost mai împlinit.

Au fost și unele aventuri, arătate-n altă carte,
Nu pot uita vara aceea frumoasă, a anului 60',
De un imens spațiu verde am putut avea parte,
Făceam plajă, mâncam lapte de oi, eram regi.

Aveam bilete de voie, să mergem la Mamaia,
Pluteam cu fața-n sus, pe unduirile albastre,
Iar soarele, mângâindu-ne, binecuvânta baia,
Peste toate triumfau, anii tinereților noastre.

„Micimanului” Mihalcea și Căpitanului Anton,
Într-un fel, de unele mai ascunse, le asiguram,

Porumb de pe la CAP, și alte produse de sezon,
Le creștem porcii, și brânză de oi le procuram.

Bătrânul paznic de la via CAP-ului de lângă noi,
Ne dădea struguri contra hrana ce-i asiguram,
Mâncam, erau dulci și parfumați, că erau de soi,
Făceam must, și pe colegii vizitatori îi serveam.

M-AM MUTAT LA KOGĂLNICEANU

Subunitatea avea o singură baracă, apreciabilă,
Cu câteva dormitoare, cu biroul comandantului,
Față de regimentul de aviație era cam marginală,
Ofițerii erau cazați într-un bloc în largul câmpului.

Mai întâi am fost numit furier al comandantului,
Cu rolul de redactare a planului de instrucție,
Lucram mult, chiar și în detrimentul somnului,
Căci mă simțeam îndatorat pentru mărinimie.

Prin ordin, am fost dat la Garnizoana de Aviație,
Unde subunitatea noastră dirija traficul aerian,
Și, trecut la dispensarul garnizoanei, ca o grație,
Pentru buna comportare, cu aprecieri la „divan”.

Funcția de plutonier major, mă făcea responsabil
De munca grupei sanitare de militari la termen,
Suplineam chiar pe șefi, mă descurcam onorabil,
Dar nu pot spune că mă situam, virtual, în eden.

Mi s-a întâmplat o curentare de la un fierbător,
Și, chiar un arest pentru un coleg iresponsabil,
Iar căpitanul Anton, m-a retras, fiind neiertător,
Că am fost arestat, pentru gestul lor execrabil.

REVENIREA LA TRUPA DE RADIOLOCAȚIE

Retras la subunitatea de radiolocație, ca furier,
Am fost mâna dreaptă a comandantului Anton,
La examenul de caporal, cu domnul maior Maior,
Fost-am asemuit cu Cian Kai Shek, pentru blazon,

Băteam pasul de front cu acea amplitudine înaltă
Și fiind mic de statură, compensam prin ambiție,
Căci mai păstram copilăria de trupă, de altădată,
Și dorința de a fi considerat ca apt pentru soldăție.

Eu, pe o bancă în fața unității noastre de radiolocație - 1961

Într-o noapte de vară fusei la dispensar rechemat
Cadrele sanitare de bază erau ieșite din program,
Trei sergenți au plecat fără voie la o vie din sat,
Și la înapoiere soarta le-a fost schimbată spontan.

Seara, o motocicletă pe Dovlete l-a accidentat rău,
A amețit, dar și-a revenit, mergând la dispensar,
Și, fiind trimis la unitate, nu i-a ajutat Dumnezeu,
A intrat în comă, l-am dus la spital, dar în zadar.

Burada și Ceaureanu, care fusese părtași la necaz,
Au fost aspru sancționați, fiind degradați și arestați,
Dar cea mai gravă pedeapsă a fost al morții macaz.
Dovlete spera să se însoare când vom fi eliberați.

În fața localului Unității de Radiolcație de la Mihail Kogălniceanu, cu puțin înainte de a ne libera. Sus în stânga, soldatul Ceaureanu (fost sergent). Locotenentul major din rândul de sus era locțiitor politic. În rândul din mijloc apar și eu, alături de căpitanul Nenciu. În rândul de jos, stânga, apare soldatul Burada (fost sergent).

"Toți cei mari comandanți erau marii cunoscători ai sufletului uman".P.I. Mesmestev.

C.- FACULTATEA

Sanctuarul universitar, inaccesibil îmi părea,
Totuși, am încercat și am reușit să pătrund.
Universitatea Alexandru Ioan Cuza, îmi crea
O imensă atracție spre ce voi putea s-ajung.

Universitatea „Al. Ioan Cuza” – Iași

Am mers la corpul B, pentru acea înscriere,
Inițial greșisem adresa, chestie emoțională,
Parcă pluteam pe cer și, ca într-o fierbere,
Stoluri de gânduri mă frigeau cu-a lor fală.

PANOUL CU PROFESORII NOȘTRI

Profesorii, pot spune au fost profesioniști,
 Prea puțini au fost care nu-și sfințeau locul,
 Mulți ca dâșii astăzi n-ai să mai găsești,
 Lecțiile erau lecții, ca lumea, nu era chiul.

Trebuie să-i slăvesc pe cei ce s-au distins:
 Arsenie Oprea, Farcaș, Ailincăi, nea Matei,

Bercovici, Mangeron: Oare unde au ajuns?
Belousov. Rener, fost-au adevărați corifei.

Am urcat la Alma Mater cu emoție sublimă,
Idealul era martor, speranța era divină.
Planul, bun, de perspectivă, mediul universitar
L-am parcurs fără derivă, într-un cadru demnitar.

Eram tineri și dorința ne prindea de subsuori
Și ne înălța credința, fără' a fi cu capu-n nori.
Într-o aulă cerească profesorii se adun
Și ca sfinții pe o frescă ne dau sfaturi și acum.

Primim aură savantă cu parfum de Mangeron,
Cu lumina-i relevantă și cu suflu de bon-ton.
Pe o tablă, domnul Oprea, cu stânga în buzunar,
Să analizăm ar vrea, plus și minus – statuar.

Domnul Farcaș parcă spune ca oțelul să fim tari,
Țagle prelucrate bine pot aduce rosturi mari.
Doamna Bercovici arată, în mod diferențial,
Conoide, sfere...artă, cu-al lor scop fenomenal.

Și cu spatele la lume, moșul King, ca un mister,
E sistem de mecanisme, insistent, bun și sever.
Vedem cum materialul, după domnul Ailincăi,
Cu atomul și cristalul inventează multe căi.

Iar moș Kaț se străduiește, în amfiteatrul golit,
Că lumina ne-încălzește, sintetizată finit.
Și ne spune domnul Rener că mașinile unelte
Creează vieții reper, că sunt frumoase și zvelte.

Inventator, dascăl mare și specialist în scule,
Domnul Belous apare ca profet de sfaturi bune.
Din dileme-n toleranțe, iată, domnul Mosorel
Acoperă cu speranțe calitatea-n chip și fel.

Printr-o dreaptă oarecare, din desen și descriptivă,
Nea Matei ascultă tare, cu privirea-n perspectivă.
Domnul Cuțu mai scanează un ansamblu desenat.
Parcă și acum clonează releveul vreunui sfat .

Peste Hidrotehnică, curge de la domn Ciobanu,
Delta T, ca o furnică, ceasul, ziua, luna, anul.
Ca un sens de flux magnetic, domnul Bărbulescu cere,
Cu DE CE-ul lui poetic, Alma Mater sa prospere.

Câtă slavă radiază nea Popinceanu Mitică!
Organele le veghează, că nicicând nu se mai strică.
Iar din jilțu-i, printre stele, radios și dezinvolt,
Pune-o grindă cu zăbrele domnul Baușic, ca un soft.

Domnul Picoș ne arată că nu-i fum moldovenesc,
TCM-ul este artă cu limbaj ingineresc.
Trage tare-n entalpie domn Bendescu, as de pică,
Caloria este vie, tare-n termotehnică.

Mașini Termice – D’Albon, simbioză de putere,
Cu ștacheta pe plafon și examene „durere”
Cu combustia internă mai vrea domnul Zugrăvel
O zugrăveală modernă pentru-un motorist model.

La cazanele cu aburi domnul Ivanov, cu rost
Dă studenților lui sfaturi că fierberea are cost.
Iată, domn Ursescu Dan ia din aburi forța vie
S-o transforme tam – niam în sindrom de energie!

Domn Gaiginski are-n schemă teoria încercării
Pentru arderea internă și soarta examinării.
La Mașini de Ridicat domnul Linde era cui,
Dar ne-a fost și pod rulant și slăvim onoarea lui.

Domnul Cașler face linii de mașini automate
Și indică studențimii multe sesiuni ratate.
Domnul Zetu e Abate, luminând totul în jur,
Cu mașini automate și lecții fără cusur.

AEMU și CAMU, tare strălucește domnul Burghard,
Aura lui parcă are o prezență de stindard.
Domnul Gafițeanu-i vector, propulsat an după an,
La decanat ca un rector și la rectorat, decan.

Cu chipul proeminent, din tractoare și din gură,
Domnul Crudu, permanent a făcut agricultură.
Prin tractoare, domnul Rohr îi învață pe studenți,
Să fie doctori de vor, tractoarele - pacienți

Domnul Coman se dedică pradă cursului citit,
TCM-ul îl ridică din iluzia de mit.
Și pe masa unor prese cu-apăsare de mulți bari
Domul Nicolescu trece un șarpe cu ochelari.

Frau Horbaniuc se menține tare întru Deutsche Sprache.
Ca o urare de bine, ca zorii de „Guten Tag” e.
Domnul Marica mai știe multe sporturi elevate,
Dar fotbalu-i forță vie, este rege peste toate.

La practica de-nceput, cu domn Gheorghiu Bogdan,
Doar un ciocan am făcut, mai stângaci ca un puștan.
Într-o lojă demnitară stau măreții asistenți,
Care-n fapte își măsoară timpii lor proeminenți.

Ciobanu converge bine cu D'Alambert și Cauchy,
Spatii euclidiene cu Ojoi ar putea fi.
Acker îndreaptă un versor să se scarpine-n ureche,
Giurcă face un decor integral, fără pereche.

Zamfir trece o cometă prin studiu metalografic,
Duca pune pe planșetă mecanisme-n mers dinamic.
Mălureanu le dă ortul turnărilor cu bavuri
Și Uncheșel vede totul: toleranțe și măsuri.

Biliuță stăpânește presiunea din conducte,
Haba face și sfințește între electroni o punte.
Miroș verifică noduri la o grindă cu zăbrele,
Gireadă caută moduri de-ncastrări cu sarcini grele.

Plăhteanu indică încă parametrii unui strung
Și pentru scule, Cozmâncă, forțele ce îl constrâng.
Iar în băncile din față stau colegii noștri ageri
Care-au format pentru viață serii mari de ingineri:

Leon cel deștept și harnic, Crețu Spiridon – perfectul,
Cefranov, isteț și falnic, Ștefănescu, competentul,
Palade cel mic, dar mare, cât și alți dascăli părtași,
Luminează încă tare generații de urmași.

Iară noi, animatorii, lucrători de glorie,
Din eșecuri și victorii am făcut istorie.
Azi cinstim: „Să ne trăiască Nostra ACADEMIA!”,
Cu o cupă de fetească și cu imnul pentru EA.

Dar să nu uităm de-acei care-au plecat dintre noi,
Și să ne rugăm la Zei să-i aducă înapoi!
Azi, în gând, să îi cinstim plecându-ne înțelepți
Și un minut să-i slăvim în poziție de drepți!

Multe și frumoase bucurii avut-am în școală,
Toți colegii îmi erau prieteni, cu mult respect,

Cursurile, examenele, ne luau atenția totală,
Ne simțeam bine împreună, la orice proiect.

Cinste colegilor mei, c-au ținut ștacheta sus,
În facultate și în activitatea de performanță,
Leon Dorel, ca șef de promoție, avea în plus,
Ceva din Mangeron, avea caracter de esență.

În Copou pe o bancă. În picioare sunt: Lupchian Toma (+) și Niculiță Gavril (+).
Pe bancă: Țârcomnicu Alexandru (+), eu și Selami Geait

În cartea de suflet „Viața mea ca o fantomă”
Am cuprins întâmplări, mai bune sau mai rele,
De la griji, la distracții și la sămânță de vorbă,
Până la sporturi și excursii, cât și multe altele.

„Amintirea este adevărul lumii care ne arată
Că lumea reală nu avea trecutul încremenit,
Ci, către viitorul oportunităților se deșartă,
Revelația sinelui constă în ce este de amintit.

Amintirea este unicul adevăr al visului vieții,
E sensul tuturor sensurilor existenței aflate,
Ea este esența romantismului și al pasiunii,
E oceanul ale cărui valuri produc eternitate.”

La banchetul de absolvire. În rândul de jos: Condrea, Zetu, Nicolaescu, eu și Zăgreanu. Dintre colegii de grupă apar: Ganea, Bandrabur, Butyurka, Niculiță, Târcomnicu, Leon, Șerban și Lupchian. Din grupa 277, apar în rândul din mijloc: Marinoiu, Margine, Bedo, Lucan, Tlcu, Ghineț, Dima, Dumitru, Ivanovici, Timofte, Mihăilescu, Focșa, iar în rândul de sus, între Niculiță și Târcomnicu este Oprică..

Promoția mea – 1968 - Revederea după 40 de ani

III – SERVICIILE MELE

A.- SERVICIUL SANITAR

1.- LA DISPENSARUL OJASCA

Aveam doar 18 ani și deja am devenit felcer,
Dar și de la tăticu învățasem această meserie.
Repartizat la mina Ojasca, mă simțeam în aer,
Că, deși eram igienist, am intrat pe altă felie.

Am fost încadrat ca medical, la acel dispensar,
Și am reușit să conving că mă descurc frumos,
Cazat într-o colonie, cum se-ntâlnește cam rar,
Și am locuit împreună cu un funcționar omenos.

Localitatea era minunată, cu un deal, cu pomăt,
De la fereastra mea se vedea apa râului Buzău,
Iar pe malul râului o pădurice, de verde-vânat,
Și apa râului curgea, cu valuri de la Dumnezeu.

Doctorul Rafa, tânăr, prezentabil, cam franțuzit,
Avea ținută demnă, era bonom, îl aveam ca idol
Și, avea mut succes la frumos și mai ales la iubit,
Nu-l dezamăgeam și pentru mine era ca ideal.

Erau și: un sanitar și o soră, cu ani buni la activ:
Sora Marin, la o vârstă mijlocie, friza perfecțiune,
Iar sanitarul Costel, un holtei solitar și foarte naiv,
Cânta în italiană, dar pocea cuvintele foarte bine.

Clădirea dispensarului din Ojasca

Gică (pocăitul), eu și Costel

Și, acolo-n valea Buzăului, o dată am avut un fior,
Privind de la fereastră imensul peisaj Dumnezeiesc,
Și m-a învăluit așa, ca un vis, de speranță, de dor,
De farmec, vibrație, și cred c-am început să iubesc.

2.- LA CIRCA MEDICALĂ COJANU

Dar, mina s-a desființat și, la Cojanu, m-au mutat.
Comuna era pe o suprafață cu raza de 8 kilometri,
Peisajele erau foarte frumoase, toate m-au fascinat,
Oamenii erau foarte omenoși și, toți erau pedestri!

Domnul Costică Dumitrescu, un boier dezmoștenit,
Avea o cultură frumoasă, avea o bibliotecă bogată,
Parcă-l văd în fața casei vorbind, cu șarm deosebit,
Parcă-l văd arestat, după o percheziție înscenată.

La acea percheziție urâtă am fost luat ca martor,
Și i-a fost scotocită casa, găsindu-i-se și un pistol,
Și niște cocoșei. O fi fost victimă a unui turnător?
N-am fost eu acela, domnul Costică mi-a fost idol.

Clădirea dispensarului era „foarte” cu scări înalte,
Cu un salon mare la intrare, ca sală de așteptare,
În curte era o dependință, un nuc și... multe altele,
Mă răscolesc în suflet multe amintiri dulci-amare.

Clădirea în care a funcționat Dispensarul Medical Cojanu.
Poza este făcută în septembrie 2007.

Medicul circumscripției era doctorul Ursu din Buzău,
Cu aspectul unui urs, dar era un om de omenie,
Stătea puțin la dispensar și-l suplineam mai mereu,
Cel mult două zile stătea, în rest,... cam în excursie.

Colegii de serviciu erau sanitarii Dinulescu și Iancu,
Și o moașă comunală, fată bătrână, uitată de lume.
Erau profesioniști, dar Dinulescu, strângea cu sacu',
Bani iliciți pe fiole „străine”, căroră le da alt nume.

Iancu era un om gospodar și era bun profesionist,
Avea o ținută demnă și, mult respectat în comună,
Iar moașa, ca bună moașă, nu prea știu s-o atest,
Dar avea un amarez contabil, domnișoara bătrână.

Pe atunci erau la modă: penicilina și streptomicina,
Oleul camforat, pneumoseptul, și mai puțin chinina,
Penicilina se făcea din 3 în 3 ore, nu era ca acum,
Totuși, sănătatea era bună, și nu bântuia „porcina”.

Doctorul Ursu avea consultații ciudate și cu sfaturi,
Tinerii care veneau pentru certificatul de căsătorie,
Erau introduși pe rând la consult, voind a-i lămuri:
„Mă să fii catâr!” „Fă, să fii cratiță!”, voia să se știe.

Apoi le cerea pentru Crucea Roșie, unele cotizații,
Și le semna Certificatul de Căsătorie, cu aprecieri,
După plecarea tinerilor, mereu îmi dădea explicații,
Despre tâlcul vorbelor savante spuse acelor tineri,

Am mers o dată, într-un control în satul Țâțârligu.
Urca greoi drumurile și-l mai trăda eșapamentul,
Mergând în urma lui vânturile spre mine se abătu,
Îi atrăgeam atenția, dar, abil își schimba cuvântul.

„Du-te măi copchile la facultate, să te faci doctor!”,
Iar eu îi motivam că nu am timp să mă pregătesc.
Îmi povestea ceva cu tâlc despre unul strângător
Care ținea o găleată la streășină, un gest prostesc.

„Mă, tu nu vezi că e soare, de ce te-ații la ploaie!”
Îl întreabă un trecător, uimit, cu desconsiderare.
„Ce te interesează, omul încearcă!”, a fost de oaie,
Așa era și cu acea admitere a mea, prin comparare.

Am avut prieteni frumoși, am avut peisaje de vis,
Am făcut și un pic de fotbal, dar nu la mod serios,
Am participat la corul comunal, multe-ar fi de zis,
Dar, serviciul era serviciu, lui mă dedicam zelos.

Voi, prietenii mei: Vasile Dinu, Asanache, Nicu Ene
Chiriac, Zaharia, Nela Luntraru și Grădinaru Nuța,
Unde mai sunteți acum?, vă întrevăd printre gene.
Unde mai e tinerețea noastră care se dădea huța?

La Cojanu mi-a mai plăcut de: Nenea Gică Mircea,
Pasionat de sport, la echipa de fotbal a comunei,
Milițianul Ivașcu, un etnic țigan, care îmi plăcea,
Căci într-o comună atât de mare siguranță aveai.

2007 - Râdem, căci nea Gică Mircea a vorbit de Jan Niculescu, spunând că a murit și i-a tras o înjurătură, dar despre morți,....numai de bine.

3.- LA STAȚIA DE SALVARE DIN BUZĂU

În acele vremuri, se efectua practică, de reciclare,
Mi-au fost avenite practicile, făcute prin detașare,
La mai multe secții spitalicești, cu etape lunare,
Dar cel mai mult am efectuat la stația de salvare.

Pe timpul acela intervenția salvării făcea figurație,
Căci nu avea dotări și instruire specifică salvării,
Totul era la mila lui Dumnezeu, și prin inspirație,
Totuși am avut de făcut intervenții ale disperării.

Am asistat la o naștere, pentru mine în premieră,
Am asistat la contracțiile nașterii, strâns de mână,
Am trăit durerea unor bătrâni, cu o gripă severă,
Care erau însingurați. Au murit la spital împreună.

Ca șoferi pe salvare lucrau doi oameni interesanți,
Nea Tache – șoferul cântăreț și, unul isteț, Oancea.
Erau harnici, omenoși, participativi, foarte pedanți,
Orice deplasare la pacienți, mai ușoară-mi părea.

4.- SERVICIUL SANITAR DUPĂ MILITĂRIE

După liberarea din armată am stat un timp acasă,
Și am fost încadrat în anul 1962 ca soră medicală
La Școala Profesională de Fete, un fel de grimasă,
Sora medicală se afla într-o refacere postnatală.

Acolo era iritată o domnișoară profesoară bătrână
Care era deranjată de încadrarea primită la școală,
Bănuia că mă voi încurca cu vreo fătuță orfelină,
Și a insistat să conteste o așa încadrare anormală.

Poate că avea dreptate, dar eu eram foarte timid,
Și cred că fetele erau mult mai îndrăznețe ca mine,
Nici prin cap nu-mi trecea așa ceva, și eram lucid,
Să-mi creez un viitor mai bun pentru ziua care vine.

Am lucrat un timp și la Policlinică, la secții diferite,
Și-am întâlnit unii doctori cu caractere de nota zece,
Doctorii Zah, Cernevschi, Diaconescu, aveau merite,
Erau profesioniști, suflete mari care știau să vindece.

Am fost și la Brigada Artistică a Sindicatului Sanitar,
Și, m-am descurcat de minune, cu bună memorare,
Încât suplineam mai multe roluri, ca lipsuri să repar,
Dar mi-a rămas la suflet un monolog despre tratare.

Între timp am finalizat diferențele de liceu și bacul,
Apoi am fost ca încadrat la Fabrica de Mase Plastice,
Ca asistent medical, și acolo mi-am găsit norocul,
Programul îmi oferea abordarea ingineriei mecanice.

Și mi-am zis „Adio sănătate, voi intra la facultate!”
O țigancă mi-a ghicit de drumul lung și că voi reuși,
Așa s-a petrecut, viața mi-am schimbat în totalitate.
Mulțumesc Domnului pentru destinul de a nu greși!

“De fiecare dată când zâmbești cuiva, îți manifesti
dragostea, oferi un dar acelei persoane – iar acesta este un lucru
frumos.” – Maica Tereza

B.- INGINERATUL

Numele: Iordache Mircea,
Vârsta la admitere: 24 de ani,
Vârsta la absolvire: 29 de ani
Universitatea Gheorghe Asachi
Facultatea de Mecanică,
Secția: Proiectarea Mașinilor Unelte
și a Sculelor Așchietoare,
Grupa: 276
Perioada: oct. 1963 – iulie 1968,
Promoția: 1968,
Unde am avut studiile: la
Universitatea Alexandru Ioan Cuza,
Corpurile A și B

Până-n 1963 nu avut-am iubiri și idealuri,
Ci mai mult iubirea de părinți și de frați,
Visele ce le-aveam mă purtau ca pe valuri,
Mă bucurasem de colegi, de profesori titrați.

De atunci am călcat pe un drum interesant,
Fiind fascinat de un film despre un inginer,
Doream să fiu inginer ca acel actor elegant,
Care avea un robot, pentru mine, un mister.

Când inginerul intra-n casă, deodată auzea
Papagalul, care-i spunea „Mă cheamă Mitică,
Pălăria și paltonul dumneavoastră!”, uimea
Și așa m-am văzut ca specialist în robotică.

În 1968, am finalizat, cu succes, absolvirea,
Fiind repartizat la Suceava, și așa am dorit,
Poate că-mi vedeam în el visul și fericirea.
Că era oraș istoric, curat, și proaspăt uzinat

Și am ajuns la Suceava, ca un novice inginer,
Dar, vai, nu știam în ce mocirlă am să intru!
Socoteala de acasă nu-s-a potrivit ca reper,
Minciuna, hoția, beția și planul erau în centru.

Cine punea totul, cu cinste, pentru producție,
Era tratat drept slab și considerat mocofan.
Bisericuțe, aranjamente, și oricare disfuncție,
Ajungeau să ducă la o realizare falsă de plan.

Nu-mi place să văd totul în negru și să critic,
Comportările urâte, le văd ca lipsă de iubire,
Și cu toate că nu urăsc pe cei cu suflet peltic,
Nu pot să-i uit îmi stau în gât și-n amintire.

Am fost plasat întâi să urmăresc constructorul
Și, vedeam cum fundațiile mașinilor, erau rele,
Atunci am spus executantului, cum e cu lucrul,
Și-am fost umilit, și astfel mi-am creat belele.

Întâlnindu-mă cu inginerul șef, acel Nemțișor,
M-a bruftuluit de nu m-am văzut, cu răutate,
Și-atunci am plâns, și nu mi-a fost deloc ușor,
Voisem fundații de calitate, și aveam dreptate.

Constantin Florea (tehnician normator), Bozovici(șef organizare), Stănășel (tehn. BDS), Nicolae Avram (în spate, tehn. Dispecer), Partenie Căproiu (director tehnic), Mircea Iordache(șef CTC), Vasile Alexandru (CTC)

„În orice formulă, mărimile constante (mai ales cele luate din manuale ingineresti) trebuie considerate variabile.”
murphologie

Am fost dat ca neisprăvit la CTC¹², ca muncitor,
Și m-am străduit să mă integrez ca profesionist,
Am greșit mult că la rebuturi, m-am lăsat ușor,
Și, culmea, mă trezii promovată ca șef CT- cist.

O oază a prieteniei în acel deșert de răutate,
Mi-a fost relația cu inginerul Pisoschi Viorel,
Un tovarăș plin de bunătate și de demnitate,
Mi-am împărțit păreri, în același birou cu el.

Ce păcat, că a plecat, la Comitetul Municipal,
La Comisia Economică, și astăzi, încă îl socot.
Ca un fost prieten adevărat, dar i-a fost fatal,
Vru să-și ajute un prieten și, a plecat de tot.

Am luptat ca pentru produse de bună calitate,
Dar avui conflicte mari cu șefii cei mai mari,
Produsele tot mai proaste, se cereau livrate,
Sau erau stocate, dar erau cuprinse-n planuri.

Într-o zi am atras atenția celui de la desfaceri,
Să nu trimită o țagă¹³ neprelucrată semifabricat,
Și, deși-i stimez pe evrei, și-i consider „teferi”,
Pe directorul Lucaci și pe Gotlieb, nu i-am agreat.

Acea țagă au trimis-o, dar, necorespunzătoare,
A fost returnată în uzină, și eu eram vinovatul (!)
Mergând la director să-i dau motivul de refuzare,
M-a bruftuluit că nu reprezintă uzina ci adresantul.

Am dat să ies, supărat și, cu asprime m-a jignit:
„Măi boue, ți-am permis eu să pleci acum afară?”
Din nou dă-i pe bruftuluiala, și țandăra mi-a sărit,
Și-apoi m-a adus în stare ca să devin foc și pară.

M-am apropiat de birou și bătui cu pumnul tare:
„De-i vorba așa va ști și Ceaușescu, de ce-s jignit!”

¹² Controlul Tehnic de Calitate

¹³ Arbore din oțel, forjat, adus prin strunjire la eliminarea unui strat de material

S-a făcut verde la față, și, ca un rottweiler mare:
„Câinele care latră, trebuie îndepărtat!” și, am ieșit.

A doua zi m-am pricopsit, am fost trecut subaltern,
Chiar lui Gotlieb, să mă poată umili cât mai mult,
Am devenit dispecer de scule, și mă trezii în infern,
Nu mă putea suporta, mă pâra, des, că nu-l ascult.

Apoi veni un noroc, Gotlieb s-a mutat în țara lui,
Ce folos că după el, un Marcel Rusu m-a preluat,
Care, văzându-se pe cai mari, luă hățul șefului,
Ca inginer, un ratat, ca pe hoții de cai m-a tratat.

Și s-a tot plâns la director, că nu-s bun de nimic,
Cu toate că eram alfa și omega, tehnolog și sculer,
Atunci am cerut să fiu la serviciul tehnolog, ucenic,
Și acolo am găsit un climat bun, simțindu-mă lejer.

După un timp, fui cerut iar la secția de prelucrări,
Le trebuiau un fraier care să tacă și să se supună,
Și am dat și de un Chisăliță, ca nume și ca prestări,
Și de-l întrebam de tehnologie nu știa ce să spună.

De-l întrebam de problemele pe linie de tehnologie,
Începea să-mi depene doar poveștile lui pescărești,
Dar mă critica la operativă, cu ce-i cădea pe chelie,
Doar era politruc și știa bine a se sprijini pe povești.

Cei amintiți au plecat la dispecerat, cu afaceri urâte,
Și fost-am numit șef de atelier la Mecanică Ușoară,
Fiind supus la multe lipsuri, cu aranjamente multe,
Cu semifabricate rebut, cu produse lucrate pe-afară.

Cred că am început să fiu apreciat pentru ardoare,
Și, într-o zi m-am trezit numit șef la Secția Confecții,
Zgomotul, curentul de aer, operativele fumătoare,
Mi-au dăunat plămânilor, avut-am necazuri cu dinții.

Ajuns director Nemțisor, trecut prin Ștefan Gheorghiu,
Se prefăcea că știe tot, că fără el fabrica ar fi pustie,
Și-i stima ceva mai bine pe cei cu pokerul și cu rachiu'
Fiind dur cu umilii, ca mine și reținut cu cei cu gălăgie.

Colaboratorii de la secții, unii devotați, alții cam ratați,
Alții cu fitilisme, cu aranjamente, comportări imorale.
Era fum de ulei, șpan¹⁴, și pantofii prea iute stricați,
Noptile albe de asistență, și toate-mi veneau în rafale.

Au fost și oameni ai uzinei care merită multe admirații,
La serviciul tehnolog: cel mai sus ar fi Pănculescu Radu,
Cefranov, Ana Coca, Tică Dumitrașcu, Andreana, și alții,
De la Plan, Aga; de la Metalurg, Joldea și Necunosutu.

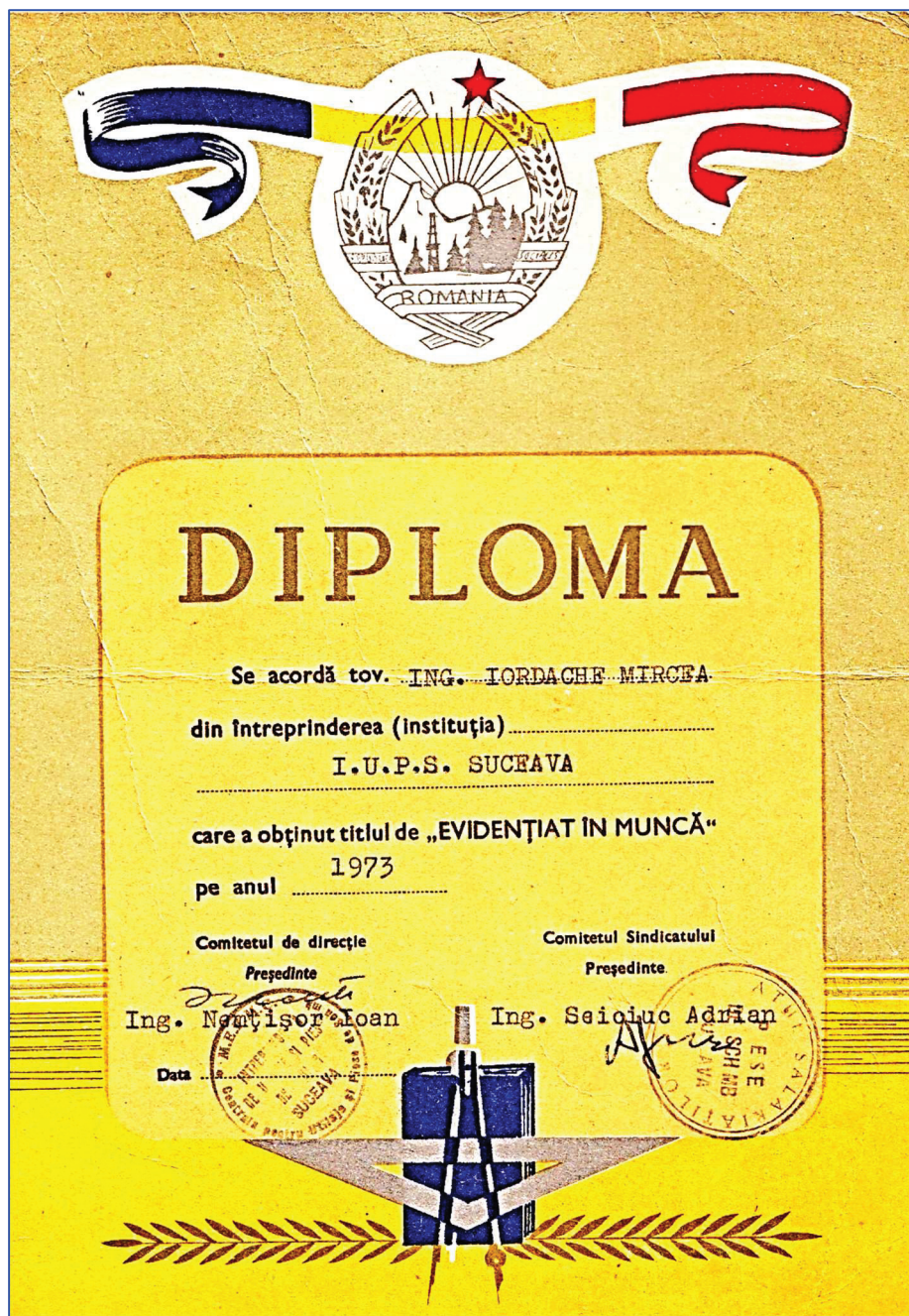
De la secții: Nicu Vasile, Heroiu, Pisoschi, Harabagiu,
Victor Reuț, Vasile Babiuc, Olaru, Anatolie Paustovanu
Cârjan, Petrache, Ciutac, Sochireac, Bunduc, Sumănaru
Vasile Alexandru, C. Ailincăi, Baran, Avram, Verinceanu.

Pot vorbi și de unii, căroră nu am să le atribui răutatea,
Ci lipsa de iubire, și uitarea credinței întru Dumnezeu,
Însă despre morți zic numai de bine, vezi-i Divinitatea,
Recunosc că ingineratul a fost un mare eșec al meu.

leșirea la pensie a lui nenea Tică Dumitrașcu.
Duțu, d-na Dumitrașcu, domnul Dumitrașcu, o nepoată și Andy

¹⁴ Așchii de la prelucrările prin așchiere

„Ordinul Muncii” clasa a III-a,
Organizației județene de partid
Suceava, pe anul 1973

ÎNALTA PREȚUIRE
DEOSEBITĂ ONOARE
PUTERNIC ÎMBOLD

Tov. **ING. IORDACHE MIRCEA**
CONFECȚII METALICE.

EȘECUL

Eșecul înseamnă insucces, neizbândă, nereușită,
Înfrângere suferită în luptă, în sport, în acțiune,
Eșecul reprezintă planul naturii pentru o iscusită,
Pregătire în responsabilitățile asumate în lume.

Că ai căzut nu prezintă importanțe deosebite,
Deoarece doar modul în care te ridici contează,
Este mai bine să eșuezi în condiții onorante,
Decât prin fraude murdare, care dezonorează.

Eșecul este pur și simplu ocazia de a reîncepe,
Dar, de data aceasta, cu mai multă inteligență,
Astfel el va deveni folositor celui care-l pricepe,
Totuși, e bine să luăm de la alții din experiență.

Eșecul ar trebui să ne fie profesor și nu gropar,
El înseamnă o întârziere, nu o tristă înfrângere,
Este un ocol temporar, nu o limită, nu un hotar,
Chiar de ești pe locul doi, ești primul în pierdere.

C.- ACTIVITATEA ÎN ÎNVĂȚĂMÂNT

Când din inginer am devenit profesor, credeam
Că am dat minciuna pe pasiune, și voi fi fericit,
Că am intrat printre intelectuali, și că deveneam,
Credeam că tot ce voi face, va fi cu gust, cinstit.

Lăsam în urmă terorismul, umilința și lacrimile,
Luând-o pe drumul demnității umane, și respect,
Voiam să arăt acelor directori că-mi știu valorile,
Și chiar de la început, școala m-a tratat perfect.

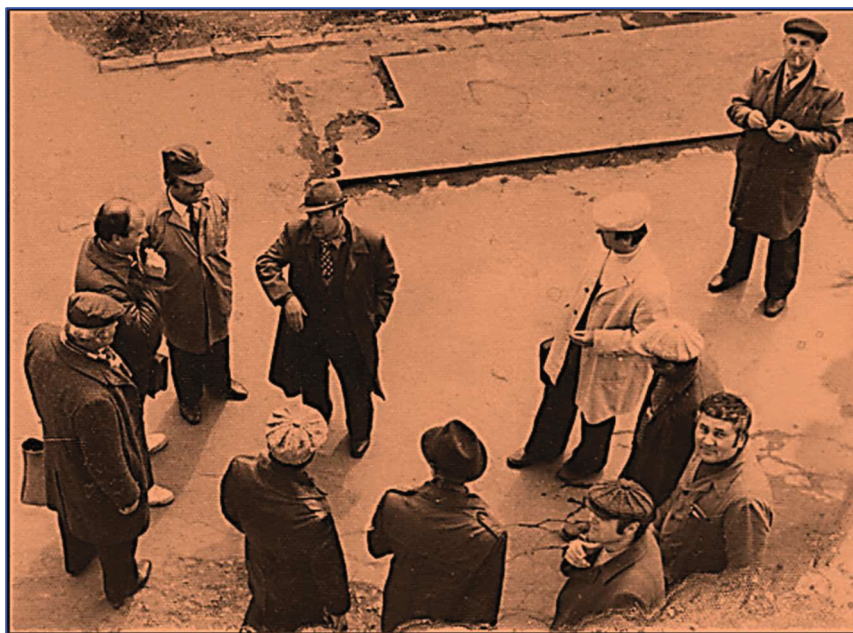
În același an școlar am devenit director adjunct,
Și, desigur responsabilitățile veneau tot mai mari,
Am fost numit, chiar și secretar la partidul corupt,
Dar am refuzat, fiindcă nu eram membru de 3 ani.

Pe acea vreme, învățământul tehnic era important,
Avea destul de multe protecții, coordonări și dotări,
Construcțiile înfloreau și cu sânge le-am coordonat,
Primele generații de elevi, aveau merituose valori.

În 3-4 ani au fost construite: școală nouă, ateliere,
Laboratoare și cabinete școlare, cantină, internat.
Amenajările exterioare și dotările ne-au fost repere,
Și tot ce s-a făcut a fost bine primit și bine apreciat.

Holul de intrare în școala nouă

O ședință de lucru, cu unii dintre maiștrii instructori în curtea școlii.
În centru, subsemnatul,. În cerc: Coșman, un musafir, Curalet, Dobroghiu,
Grigoriuc, Danciu, Atănăsoaie, Sochiriac, iar mai la distanță Ciobâcă Ioan

Nici aici n-a fost prea ușor, mai ales cu cadrele,
Majoritatea lor aveau nivel ridicat de conștiință,
Și, ca peste tot, erau uscături, cu moravuri rele,
Care puneau des directorii într-o continuă harță.

Aveam o problemă, că totu-n cap mi se spargea,
Sarcinile de prin ședințe, îmi veneau cu nemiluita,
Între directorul prim și personal, inima mă durea,
Aveam unii maiștri buni, dar și unii duși cu pluta.

Nu pot spune că nu am avut și frumoase satisfacții,
Cu mulți colegi m-am împăcat chiar foarte bine,
Am avut rezultate frumoase, festivități și distracții,
Concursuri pe meserii, olimpiade, și zile senine.

Mi s-au tot mișcat gândurile și le-am pus pe rime,
În ascuns compus-am pentru comunism pamflete,
Și plugușorul, și epigrame, și pentru școală satire,
Mai jos voi prezenta două eseuri, cu săgeți directe.

Curtea școlii

Curtea școlii este mare, cu grilaje de oțel ,
Cu profesori, profesoare și directori mici, de fel.
Peste tot plutește-n aer stresul de dizgrație,
Un elev, ceva mai fraier, are-o ocupație.

Dar acum a mers la dânsul un arab de baștină,
L-a taxat de bani și, plânsul a produs o mlaștină.
Dintre doamne profesoare sunt mai multe Carmene,
Mono, bi și tri și, oare cine să le scarmene?

A trecut pe-aici o boare, ca brigadă de control
Și-a cules, fără valoare, imagini de protocol.
În clădiri, pe culoare, mare agitație,
Ora, deseori, apare ca o recreație.

Toată sâmbăta dezbate Consiliul Executiv,
Cu programe și rapoarte, Procesul Educativ.
Listele de sarcini, toate, se redau intempestiv,
Directorul și le scoate din carnetu-i depresiv,

Și mi le plasează mie, ca o ostentație,
Apoi, plin de armonie, face respirație.
La catedra de Română, nu e nici-o șotie,
În Cabinet se adună doar să se împrăștie.

Silea, Bicsi și Romarta, profesoare – top – model,
Stăpânesc, prea bine, arta, fiecare în alt fel.
Elevii sunt cum canarii, cu..... reverberație,
Teza lor, cu multe carii, e doar observație.

Matematica-n derivă, e predată derivat,
Zero e în ofensivă, plusul e privatizat.
Câte-un profesor se zbate și e nominalizat,
Cu un aer cumsecade, altu-n șpagă-i diplomat.

La un bacalaureat, multă erudiție,
Elevii s-au descurcat cu pile și-ambiție.
Fizica e de sorginte, se bârfește cumpătat,
Un profesor diriginte, într-o zi, s-a îmbătat.

Pe la colțuri infiltrații și procesu-i întinat
Din pereți privesc savanții către planul înclinat,
Laboranta se întreabă, de are prestație,
Dă la profesori de treabă, ca o compensație.

La chimie se insistă pe domnul Mendeleev,
Tabla lui rămâne tristă în fiecare elev,
Profesoarele au raze și se zbat cu interes,
Pentru mulți acizi și baze și protecție cu stres

Și, iubirea le fu mare, ca o reclamație,
Căci la inspecții sumare li s-a dat somație.
Chiar și la Biologie, un mulaj cam inuman,
Stă prezent la lecție, statuie cu paravan.

Georgescu are o lege, mult blamată de elevi,
Iar umilele-i colege dau adeseori în bobi.

Cu atâta redundanță¹⁵, elevii se clatină,
De teamă că din restanță, se creează datină.

Alături de geografie nu prea-i agitație,
Hârțile sunt.. doar să fie, prinse în dotație.
Cadrele sunt cumincioare și semnează statele,
E un semn de întrebare: care-s rezultatele?

De-atâta cartografie și de evoluție,
Un elev ar vrea să știe ce-i aia poluție.
La științe sociale, minciunile vin de sus,
Romică se umflă-n foale, cu rachiul filorus.

Iar doamnele profesoare o țin într-o frecție,
Despre clasa muncitoare intrată-n erecție.
Costică se cam răsfăță într-o fabulație,
Dându-și arama pe față, fără explicație.

Pe la limbile moderne se dispută-n mod sublim,
Cabinetul să îl fărme, cine are drept deplin.
Două Carmene, de pică și simandicoase – foc,
Pentru ele ora-i mică și-ar fi și mai și, deloc.

Saveta-n antifonare, are audiție,
Pesclevei lucrează tare, ca o opoziție.
Pentru sport, asfaltu-i gata și în gropi se pică des,
Investiția și fapta, lipsite-s de interes.

Epure, mai mult pe tușă, cu oraru-i pregătit,
Iacoban, fără mănășă, are un impuls răstit,
Dar deodată o elevă a produs senzație,
Că a dat, fără rezervă, vânt de echitație.

Ora de dirigenție, pe elevi îi mânie,
Într-o zi, o dăscăliță a-nghițit o pâlnie,
Altă doamnă, strigă tare să se facă liniște
Și, cu ton de dictatoare, o luă pe miriște,

¹⁵ Exces de semnale față de strictul necesar pentru transmiterea unei anumite cantități de informație.

De-așa replici te amuzi și încerci să te distrezi,
Când din gura ei auzi: "-Ce faci mă, mai discutezi?"
Baza școlii stă pe multe discipline tehnice,
Cine stă să mai asculte leacuri ortopedice?

Că economia-i dură, la uzină-i mafie,
Cadrelor, fără măsură, li se rupe-n praștie.
Cabinetele sunt, toate, pline de rotație,
Se citește după carte, cu mare prestație!

Peste tot se prea consumă, cu antreuri, orele,
Fumuri și cafea cu spumă și, se-așează notele,
Tot mai tare se aclamă pauzele unse des,
Cu rachie și cu slană, ca un mare interes.

Cu atâtea multe rosturi, fără competiție,
Absolvenții găsesc posturi, mai mult la miliție.
La ateliere-ntr-una, maiștrii se caină
Că resurse n-au niciuna, pentru-o viață faină

Și, s-au adunat în curte, se aprind ca paiele,
Insistând să se consulte, care-s fâșăraiele.
Un elev, să se scutească, face licitație,
Maistrul să-și păcălească, cu o distilație.

La cămin, ca de streche, ascunși în camere
Pedagogi de școală veche, își dau multe aere
Și, de-aceea, sus și tare, elevii se scarpină,
De igienă și mâncare și tot ce întâmpină.

O elevă silitoare, are-o deviație,
Cu un pedagog cu care, căzu în tentație.
Cantina-i pe săturate treabă de familie,
Se livrează și prin spate, s-a creat o linie,

Don Pedro și-a lui nevastă țin în mâini o rație,
Parc-ar fi privatizată foamea de relație.
Profesori-au masă mare, mâncare de grație,
Elevii înghit, ca atare, numai admirație.

La școală-n bibliotecă, parcă-i anticariat,
Se tot speră, poate că... trece timpul variat.
Mutată în școala veche, cu programul derutant,
Lectura-i după ureche un izvor cam meandrat.

Bibliotecara-i dulce, ca o meditație,
Timpu-n școală i se duce, fără destinație,
Secretariatul are treburi de familie,
Orele suplimentare, scapă peste linie.

O mămică și o fiică în secrete se susțin,
Telefonul se ridică, cu un ton cam necreștin.
Aici, elevul când vine, intră în vibrație,
Și fiindcă-i tratat „prea bine”, face constipație.

Iar la contabilitate, se agită fesele,
Cafeaua-i de calitate, motivând succesele,
Ca-n familie se spală și ies socotelile,
Iulian are o boală, să încurce evele,

Uneori se-adună lume și e conversație,
Consumație de glume, fără moderație.
Poarta școlii se deschide și poate să lunece,
A trece de ea depinde cine vrea s-o-nduplece,

Se mai trece câteodată cu legitimație,
Trec țigarii laolaltă, pentru cotizație.
Dacă Pânteia e de pază, noaptea e dihonie,
La furat se ia drept bază, cât de tare sforăie.

Peste toate se așterne praful timpului cernut
Vin vremuri moderne. Ce-am avam pierdut?
Așa, din întâmplare, întâlnesc vreun șef de post,
Care, din multă grandoare, uită că elev mi-a fost.

Vai de ea, economia, are inaniție
Și de-aceea România e tare-n tranziție

Deschiderea festivă (în curtea școlii), a anului școlar 1977-1978)

Revoluția la școală

Amurg de `89, tot cu laude supreme.
Elevii se fac că plouă, părinții se tem de vreme,
Iar partidu-ntinde coarda cu noul Plan Cincinal,
Școala se poate farda cu Raportul Anual.

Și cum nu era de-ajuns doar raportul cel fetid,
S-au gândit mai marii țării la alegeri de partid.
Lecția era-învățată, cine merită „cinstit”,
„Iadeș” - Ibiș se răsfată cu-al său tată securist.

Din pereți țâșnesc sloganuri, amfiteatrul e tixit,
Iar perdelele lăsate, parcă-s zoi de sictis-plictis.
În această ambianță s-a rescris spre seară carta,
Ca o umbră de faianță, cu nuanțe de „Ro – Marta”.

Măi, să vezi ce tevatură, ne-am jucat de-a baba – oarba!
Și se prinse pe măsură: „-Poate baba, poate baba!”
Ce-a urmat, „pușchia pe limbă!” Un proverb spune așa:
„Lupul blana și-o mai schimbă, dar năravul ba”

Prima grilă se aplică într-un birou pe măsură,
Îmbrăcat în roșu, cică, e treabă de anvergură.
Trebuie încuietori, steaguri și-un tablou drapat,
Covor roșu și „comori” cu politica de stat.

Iar pe hol, lângă birou, trebuie oglindă mare,
Să se vadă ceva nou, să se vadă o schimbare.
Pentru-așa realizare, o femeie de servici,
E-atenționată tare:- Nu știi cine-i șef aici?

Du-te iute, ia oglinda de la cancelarie,
Vorba să nu ți se-ntindă, sau te doare-o carie?!
- Tovarășa, știu prea bine și, vă dau și ascultare,
Însă tare se opune tovarășa directoare.

- Ce spui dumneata acolo? Ia auzi ce poate zice!
Nu știi că de-acum încolo, aici, partidul conduce?
Și femeia s-a supus, a adus oglinda-n hol
Și nimic nu a mai spus unui așa mare „rol”.

- Tu oglindă, oglinjoară, sunt frumoasă și de treabă?
Iar oglinda se-nfioară:-Dă-te la o parte, babă!
Nu pricepu secretara, n-avea minte să priceapă,
A crezut că e gargară, făcută cu suc de ceapă.

Și să vezi ce tevatură, ce de ifose, strănături,
Uneltiri și multă gură, că îți vine să te scuturi!
Cu perucile-i diurne și alte metamorfoze,
A crezut c-a sale urme, au miresme de mimoze.

Plictisit de-atâta scârbă, directorul a grăit:
- Mergi tovarășa la treabă, nu mai sta pe cicălit!
Știu, orele dumitale, cam de mult nu se mai țin,
Din politică, se pare, ne creezi un mare chin.

Și o ură ne-nfrânată s-a născut în secretara,
Și și-a spus atunci în barbă, să pună la cale țara,
Că directorul e șui, dă politica la spate
Și-i dușmanul țării lui, fiindcă ei nu-i dă dreptate.

La-ncheiere de trimestru cu o tentă cam tenace
Hotărâ tov-ul menestru în vacanță să ne bage.
S-a ținut, iar, o ședință, raportul trimestrial,
Ca un fel de dependință, comunismului loial.

Și puțin durat-a totul, totul fu precipitat,
Se simțea în aer ortul, ca pentru partidul - stat.
Profesorii merg acasă, să se bucure de timp,
Secretara nu se lasă, insistând cu aer tâmp.

În birou-i „permanent”, invitata – activistă,
E rugată insistent, secretara tot insistă:
-Tovarășa activistă, eu vă rog să-l dăm afară
Și să-l ștergem de pe listă, face țara de ocară!

Așa spuse mititica, pieptănându-și iar peruca:
- Directoru-i un nimica. Nu ne mai putem juca!
Activista și ea mică și cam presimțind sfârșitul,
S-a retras, parcă, cu frică, fără a-și rosti cuvântul.
*

Nu am stat acasă bine, cât să mă alin cu somnul,
Vreme de vreo trei zile. Iaca, sună telefonul!
Și insistă directoarea, cu toată vibrația
Și, a susținut chemarea, ce viza democrația.

La birou, câțiva colegi, vorbesc despre starea țării,
Că partidu-adoptă legi în contra dezintegrării.
Și în încordarea mare, cum stăteam noi, pregătiți
Pentru arma la spinare, pentru luptă instruiți,

O întreb pe directoare:-De ce trebuie să mergem
Să umblăm pe strada mare? Ce dușmani vrem să învingem?
Și deodată, de o dată, se aude-n difuzor:
„ Țara e eliberată, am scăpat de dictator!”

M-am mirat și-am întrebat: -Cine, mă, vorbește, cine?
Ați umblat la aparat și ați dat la voci străine?
Măi, și sare directoarea, parcă lovită de streche:
„Iu hu hu, dracul să-l ia!”, ca un gest fără pereche.

Și apoi ce-a mai urmat, nu-i greu de întruchipat:
Pe pereți s-a cățărat și, pe dictator l-a spart.
Doamne, ce mică e lumea și, ce mulți nebuni în ea!
Ce spunea, ea, directoarea și, acuma ce mai vrea?

După cam vreo două zile, timp în care-am păzit școala,
Contra minților debile, iaca sună secretara:
-Spuneți-i la tov. Iordache, să-l dea jos pe odiosul,
Să-l dea jos pe dilimache, să-l dea jos pe ticălosul!

Mai apoi veni la școală și, maltratându-și carnetul
De partid, pe mâini se spală, etalându-și iar talentul.
Atunci, mâinile acelea, intrară-n închinăciune.
Nu ți se-încrețește pielea, când vezi dracu-n rugăciune?

Si a susținut perdanta c-a schimbat felul ardent
Și a-nceput a cânta, cu tonul de dizident.
S-a trezit, chiar, peste noapte, cu har bioenergetic
Și specialistă-n șoapte, ca un stimul cinegetic.

Vâna lei, fără odihnă, folosindu-se de trucuri,
De la oameni fără tihnă, care credeau în nimicuri.
Ce-a urmat, durere-n cot, s-a ales un FSN
Președinte fiind Ott, SOS, fără însemne.

Am fost prins și eu în schemă, însă Ott se opintește:
-Trebuie să ținem seamă, că nu este omenește!
Revoluția înseamnă să alungăm comuniștii,
De ei să ne fie teamă, că au fost ca securiștii.

Îl privesc, cu multă vrere și-l revăd când, știu eu cine,
Pentru-ntârzieri la ore, îi dădea verdictul bine.
M-am opus atunci, temeinic și am preluat măsura,
Că nu este un netrebnic, pentru a-i închide gura.

Iar directorul dispuse să-i fac eu aprecierea,
Pentru meritele spuse și, s-a așternut tăcerea.
Am făcut și pot a spune, că, pentru valoarea lui,
A meritat foarte bine și, de aia o făcui.

Acum, când primeam botezul pentru noul meu destin,
Se învârtea titirezul și am fost tratat cretin.
Dar m-au apărat colegii, că știu ei cine sunt eu,
Că am fost în umbra legii și-i păcat de Dumnezeu.

Domnul Ott s-a supărat și, a zis: - Ori eu, ori el!
S-a sculat și a plecat și,... nu s-a scuzat de fel.

Mai apoi, iar o ședință și iar Ott s-a așezat,
Toți l-au uns cu preferință ca lider de sindicat.

Iar în ziua următoare, s-a ales conducerea
Și, a aflat cu stupeoare că nu poate candida.
Și-avea Ott o vorbă grea:- Mi-a fătat o mătă-n gură!
Și atunci așa era, supărat peste măsură.

Nu pot spune că mă bucur, pentru răul altuia,
Însă vreau doar să îmi scutur vina ce-mi atribuia.
A reînceput și școala, Ibiș face valuri multe,
Că așa avea el boala, viața nouă s-o înfrunte.

A agitat toată școala, să îl schimbe pe director
Să-și poată el etala, stilul său dezbinător.
Într-o zi, în curtea școlii, cine „lobi” îmi făcea?
Ibiș, ce călca în dodii, că de mine se temea.

Că am fost informator, chiar foarte periculos,
De-aia, el, cam temător, îmi era prietenos.
L-am privit cu multă milă, amintind ce-nseamnă tracul,
Care l-am trăit cu silă, de a fi frate cu dracul.

Și i-am recitat poezia, ce-o scrisesem la necaz
Când domina erezia și doream un alt macaz.
A rămas cam complexat și își înghiți amarul
Că eram prea relaxat și i-am recitat „Măgarul”.

A făcut ochii cam mari, dar i se închise gura.
Eu i-am spus: „Degeaba ari, nu cunoști agricultura!”
A plecat, dar pila-i mare, la CCD l-a plasat
Și de-acolo, iarăși, sare, într-un post și mai înalt.

„Fără școală să nu aștepte nimeni nici părinți buni, nici fii
buni, și prin urmare nici stat bine organizat și bine cârmuit și
păstorit.” Ion Heliade Rădulescu

„Un bun profesor este un maestru al simplificării și un
dușman al simplismului.” Louis A. Berman

„Toată viața este școală.” Comenius

„Ceea ce scrie un profesor pe tablă vieții nu poate fi
niciodată șters.” Anonim

Fațada școlii noi

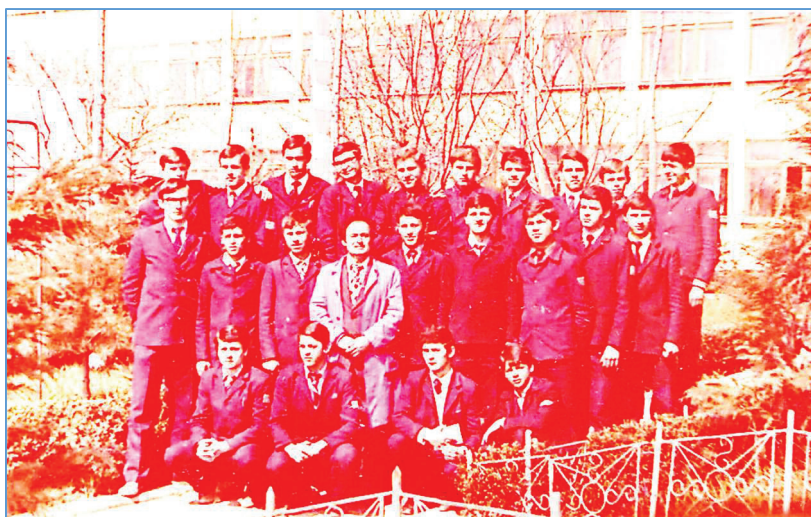
Împreună cu câțiva maiștri, la Corul Sindicatului de Învățământ Suceava

La o festivitate școlară

Festivitate de deschidere a anului școlar

Clasă de elevi, împreună cu directorul adjunct – Mircea Iordache

„Timpul este cel mai bun profesor. Din păcate, el își omoară toți elevii”. Hector Berlioz

„Experiența e cel mai bun profesor, întrucât îți dă mai întâi testul și apoi îți spune care era lecția.” Vernon Sanders Law

„Profesorul mediu explică complexitatea. Profesorul dăruit relevă simplitatea.” Robert Brault

„Dacă un copil nu se poate adapta metodelor noastre de predare, poate ar trebui să ne adaptăm noi cerințelor lui.” Ignacio Estrada

INSTITUTUL POLITEHNIC BUCUREȘTI

RECTORAT

Spl. Independenței 313
București 77 206
Telefon: (400) 31 36 98
Telefax: (400) 41 59 85
Telex: 10 252 ipolhr

Nr. 13646/22 iul.1991

C E R T I F I C A T

Domnul IONDACHE MIRCEA avînd funcția de
profesor, specialitatea Mașini Unelte și Scule
la Liceul Industrial nr.1 din Suceava
Scoala
în urma promovării probelor de examen din sesiunea 1990-1991, la
specialitatea Mașini Unelte și Scule media 10 (Zece) 88
i s-a acordat gradul didactic I în învățămînt din Ordinul ministrului
învățămîntului și științei nr. 6874 din 17 iulie 1991, începînd cu data
de 1 iulie 1991.

R E C T O R ,

Prof.dr.doc.V.N.Constantinescu
Membru corespondent al Academiei
Române

SECRETAR ȘEF INSTITUT,

Conf.dr.ing.Dumitru Catrina

PARTIDUL COMUNIST ROMÂN
Comitetul județean SUCEAVA
Universitatea politică și de conducere

D I P L O M Ă

Dom. IONDACHE MIRCEA a absolvit
Universitatea politică și de conducere, pe care a urmat-o în anii
19 82 / 19 86, obținînd calificativul 10 (Zece)

Seria 4

nr.

Președintele comisiei,

Data

20 Iunie 1986

D.- INSPECTOR ȘCOLAR

Și pentru această funcție voi reda esențializat, capitolului cu această perioadă a vieții mele, cuprinsă în cartea „Viața mea ca o fantomă” și voi completa cu unele aspecte, scăpate din vedere. În plus voi accentua pe iubirea pentru Inspectoratul Școlar și pentru personalul cu care am conlucrat.

A FOST SĂ MI SE-NTÂMPLE MIE

(Prima impresie la încadrarea pe funcție)

A fost să mi se-ntâmples mie, ceva, cumva, neprevăzut,
Un pas în prag de nebunie, care mă rupse de trecut.
Timid, cu capul ros de ani, pășind pe treptele speranței,
Cum glumele de patru bani se pierd în templul rezonanței.

În citadela de credințe, totul pornește cu un rit
În sala mare de ședințe, unde instrucția e mit.
Și cum pădurea este verde în peisajul ei de vis,
Pe ici pe colo se mai vede ce nu se vrea cu dinadins.

Spectacolul nu e chiar pur, ci ca un voal pe conștiință,
Într-un decor semiobscur, pe un tablou pentru știință.
Precum cafeaua este tare dacă-i lipsită de năut,
Instrucția e-nfloritoare dacă-i plivită de trecut.

O glumă-n gând atunci îmi vine, însă, tăcut este tăcutul
Și-n gura mare nu pot spune că este cam tăcut Tăutu.
Rămân cu semne de-ntrebare disfuncțiile ce rămân,
Cu neajunsuri între bare- modul, elevului român.

Dar ce se vede-n depărtare? Ce e acela, nor de fum?
E visul cu programul Phare și, ca de Waldorf, un parfum!
Moralul însă-i după gratii, căci hoții sunt privatizați,
Piața e plină de relații, noi, bugetari sintetizați.

Ne bucurăm de-o deplasare, vai, ce rușine pe destin,
Armata noastră de picioare să caute un ban festin!
Totuși, furați de pasiune, formăm o oaste de mistrali,
Condusă, pare-se, chiar bine, de către doi domni generali.

Dorim să zugrăvim mai bine
Tablou cu fapte ce rămân,
Ca viitorul să se-incline
În fața neamului român!

LA O ȘEDINȚĂ METODICĂ

Lumină și verde și ochii, și mese, pantaloni și rochii,
Materie, conștiință, mi-ating un cap de pleșuv marketing.
Cercetare, floare neilustrată, pe-o stradă atare și cam nepavată.
Răspunderi, soluții model, eforturi, reduceri, c-un gram de oțel.
Se trage de-o sfoară pe-o coală și sforăie lumea din sală!

DEMAGOGIE

Mai ieri o seară „literară” cu oratori frumos titrați,
Urzeau la planuri pentru școală, pentru elevi supradotați.
Se trag concluzii uimitoare că țara-i plină de valori,
Și este prima țară în a inventicii comori.

Că poate fi supradotare în fiecare repetent,
Iar premianții, de ce oare au caracter impertinent?
Să-i mai lăsăm pe cei olimpici, ei, cum se știe-s prea dopați
Și dacă teste le aplici obții o ceată de ratați!

În pauza pentr-o țigară, pe care, încă, o detest,
Am abordat o „generală”, cu o nuanță de protest.
Spuneam : „Olimpicii au haruri, memorii mari și pasiune,
Că Dumnezeu le-a făcut daruri, iar noi le ungem cu tăciune.

Și că memoria e baza, restul e muncă, rațiune,
Creația le este raza, să ne mândrim ca națiune!”
Dar ce îmi este dat să văd: în sus, prea sus, un nas întors
Și mă cuprinse un prăpăd, de parc-aș fi vorbit c-un dos!

Ședința-ncepe iar, dezbate, cu întrebări și sfaturi, replici,
E ca o leapșă pe ouate sau ca un box între pisici.
„Ia mai lăsați-mă în pace”, îmi vine chiar să mă răstesc,
Ce nebunie, m-ar preface din cine sunt în fapt grotesc!

Și-atunci mă cam ascund în mine
Voind să par că n-am gândit.
Să se alunece pe sine,
Că eu de foame sunt Sfârșit!

PLUGUȘORUL INSPECTORATULUI ȘCOLAR JUDEȚEAN SUCEAVA - 1999

Aha, aha,
Am pornit cu colindatul să trezim inspectoratul,
De la bine, la mai bine, spre reforma care vine.
Trăiască tot personalul și să dea Domnul semnalul
Pentr-un trai mai sănătos, fără muncă de prisos!
Hai să tragem plugușorul, să incităm „Monitorul”!

Aha, aha,
Să trăiți domn general, să fiți tot mai colosal
Și, să nu-l aveți ca naș pe „Înaltul” Marchitaș!
Dea Domnul ca Prefectura să-înceteze tevatura,
Domnii care v-au săpat să termine de „mâncat”
Hai să tragem plugușorul, să incităm „Monitorul”!

Aha, aha,
Domnii generali mai mici, vă dorim cu toți aici,
Sănătate și succese și curricule alese,
Aveți cadre, aveți vectori, o fabrică de directori,

Salon pentru reclamații și ghișeu de informații.
Domnului adjunct Costan îi urăm ca-n noul an
Să dezvolte și mai tare stoicismele liberale.
Domnului adjunct Ciocan îi dorim ca-n noul an
Să nu mai slăvească-n van Partidul daco-roman.
Ne ajute Dumnezeu, să ținem minte mereu,
Că „C.C-ul” ne susține și la greu, dar și la bine!
Hai să tragem plugușorul, să incităm „Monitorul”!

Aha, aha,
Într-un birou la parter e un zgomot ca de gater,
Patru domni și un jurist, într-un cadru deloc trist.
Badea Ghiță-i minte trează, totul perfecționează,
Toți profesori-s gradați chiar de-s necalificați.
Lord Filuță tot încearcă să-și țină sabia-n teacă,
Că-n sector ceva nu-i bine, ar lupta, dar se abține.
Domnul Simi are spor ca un mare senior,
Alergând cu pas...domol la audiențe-n hol.
Domnul Liviu, barbă deasă, demi-inspector de clasă,
Cearcă pe calculator să scaneze solo-cor.
Stând cu capul între coate, Boțic sforăie cât poate,
Visând, cum că a purces, să mai piardă un proces.
Le dorim tuturor bine pentru anul care vine,
Să prindă multe succese pentru proprii interese.
Hai să tragem plugușorul, să incităm „Monitorul”!

Aha, aha,
Telefon 110, Timpul prea ușor îți trece,
Ai în jur atâtea dame deștepte și diafane
Și un doctor pentru hărți și-un Fanfan ce calcă-n bălți,
Oltenaș frumos și demn, președinte de harem,
Care râde foarte tare de sarmale integrale
Și salamuri derivate, specialist în papă șoapte.
O doamnă și-o domnișoară de limbă universală,
Sunt frumoase, ca figură, de se limbă plimba-n gură.
Iar o doamnă-n regidivă, de muncă educativă,
De-i tratată ca un sol, se preface-n turnesol.
O domniță se-ntreține cu formulele divine,
De e iritată bine, cam ionică devine.
E și-o doamnă care poate, zâmbind mai mult decât toate,
Să sară calu-așa bine, că se sare chiar pe sine.
S-a creat și-un post de preț pentru vântură județ,

O creanță de expert, codul – „vulpea în deșert”.
În sfârșit, dar nu la urmă, scoatem și un as din urnă,
Un doctor de hartă tristă cu o voce de altistă.
Le urăm și dumnealor, tot binele care-l vor,
Și să aibă mereu haz, chiar și când mănâncă praz.
Hai să tragem plugușorul, să incităm „Monitorul”!

Aha, aha,
Pe un holișor îngust, într-un cadru cam injust,
Sunt două birouri mici unde să tot faci servicii.
În unul cântă spre zori inspectorii învățători,
Păsărele de grădină: Puiul, Puica și-o Găină.
În curricule se-ntrec, difuzate-n orice cerc
Și, de au sau n-au idei, clocesc tot ce au sub ei.
Puiu-i inspector distins, în politică, cam prins,
Dacă i te bagi în borș, cârâie ca un cocoș.
Puica-i tare zâmbitoare, curriculumă îmbietoare,
Se ține că ar fi fată, însă e des-măritată.
Madam Onofrei se ține ca, curriculumă de bine,
Pentru foarte bine-asudă, pentru cum arată, nu dă.
Îi iubim, nu facem caz, chiar dacă-i privim cu haz.
Le dorim să aibă parte de boabe pe săturate!
Hai să mânăm plugușorul, să audă „Monitorul”!

Aha, aha,
Birouașul de alături, neîntrecut în conforturi,
Are doctori de cuvinte și-o consultantă de minte,
De-i cauți pe la servicii, o găsești numai pe Bicsi,
Și, cu ea te lămurești, ceilalți unde-i găsești:
Domnul Titi-Câmpulung, cuvintele nu-i ajung,
Că pe drepti i-a mâncat strâmbii, uneori, cam, bate câmpii,
Orice vorbă-o pritocește, sensul i-l răstălmăcește
O aruncă-n vârful limbii, ca să strâmbe, strâmba strâmbii.
În substanța eticii, umblă moașa predicii,
Cu o limbă ascuțită și adeseori evită,
Dar aduce sens normal pentru tot ce-i imoral,
Construiește, din nimica, statuia lui Mega-Gica.
Cu o voce feminină și cu zâmbet de felină,
Nici nu știi ce să mai zici să o gratulezi pe Bicsi!
I-așezată ca o floare, însă-i așezată tare
La calculator și, știm, face din nimic Maxim!

Să le dai Doamne de toate, idealuri conjugate,
Costume modernizate și plăceri nemăsurate!
Hai să mânăm plugușorul, să râdă și „Monitorul”!

Aha, aha,
Trecem la etajul doi, fără plug și fără boi,
Numai inspectori de soi, c-așa-i datina la noi,
Inspectorii de salon, dintre care un baron,
Înălțimi minoritare și două seducătoare.
Scoate basme din nimic, Sebi Preda- nou bunic
Și joacă de-a baba oarba cu istoria și barba.
Aura e o comoară de limbă minoritară,
Prietenă c-o directoare de cadre alimentare.
Madam Sofian răsare ca veche seducătoare,
Preșcolari-n mână ține ca pe iubirea de sine.
Madam Ududec e mare, sită nouă, inspectoare,
Dar, zâmbește cu-nțeles, ce-a dorit și ce-a cules.
Dă-le Doamne numai bine, să nu le fie rușine,
Pentru toate câte dau și salariul care-l iau.
Trageți mîța măi flăcăi, plugușorul nu-i cu noi
Și, călcați-i și piciorul să zgârie Monitorul.

Aha, aha,
Biroul nostru-i model, e biroul cel mai cel,
Aici tot omul, când vine, râde fără de rușine.
Vreo cinci domni au mult habar, intelectuali cu har,
Un inginer, loc nu are și de-aceea stă-n picioare.
Badea Colea, cu el țân, ca, c-un creator divin,
Ca inspector l-aș opta până pe la vârsta opta..
Vali-i biolog cinstit și inspector erudit,
Râde și-i sentimental ca vulpea la cașcaval.
Pan Halip a reclamat timpul, că-i handicapat,
Maxim e ca un amnar, de toate are habar:
Și de curriculum-vitae în cazuri deosebite,
E băiat de comitet cu shut down pe internet
Și înșiră, ca în salbe, bani negri și zile albe.
Binecuvântat, cuminte, Prea Cucernicul Părinte
Își dă duhul din plămâni, ca sluga la doi stăpâni.
Ne e de el așa milă că are mașini și vilă
Și suge lapte de soi ca mielul la două oi.
Iar cu mine e mai greu, n-are rost să stați mereu
Să-mi găsiți vreun atribut, nu am minte și...atât!

Aha, aha,
Multă amabilitate e la contabilitate,
Se fac cărțile de zor, numai pe calculator,
Rezultate, cât se poate, conturi soluționate,
Cu pila și cu bufetul, ca să salveze bugetul.
Domn Vasile-i înțelept, se-nclină ca omul drept,
Afacerea să îi meargă și, când șefii îl aleargă.
Domnul Sandu are spor ca valoros croitor,
Ca un căluț în acvariu, ca dragostea de salariu.
Trei doamne se tot consumă între un produs și-o sumă,
Verificând cheltuiala, să le intre socoteala.
Să trăiască, să-nflorească viața asta românească,
Să trăiască și dreptatea, dar și contabilitatea.

Aha, aha,
Vai, vai, vai, câtă derută, uimirea ne este mută,
Sirene-n salarizare, tei mai mici și una mare.
Hai să le stimăm intens, căci sunt dulci ca un consens,
Ca iubirea în detaliu, ca creșterea de salariu.
Le urăm numai de bine, iar la anul care vine
Să se bucure mai tare când ne dau salariul mare.
Să trăiți, să fiți iubiți, viața să v-o împliniți,
Doar cu bancuri și cu glume, nu știu cine vi le-o spune!

Aha, aha,
Azi la secretariat nu mai e secret de stat,
Doamna Nuța, cu bontonul, uimește doar telefonul.
Cu doruri nemăsurate și-mpliniri neterminate,
Două Carmene tastează și din când în când oftează.
Una, cui să dea nu știe, alta mămic-o să fie,
Viața-i plină de ardoare, iar ele sunt doritoare.

Aha, aha,
La Xerox e un băiat, foarte tare căutat,
Că, pentru copii le are a la doctor în clonare.
E și o săliță care miroase-a calculatoare,
Cu fete de cabinet pierdute pe internet.
Să trăiți, să fiți iubiți, să fiți continuu fierbinți,
S-aveți parte de lumină și de câte-o limuzină,
Să uimim cu plugușorul, ca să crape „Monitorul”!

Aha, aha,
Domnul Fanu dă ecouri că are vreo trei birouri
Și se întreabă: „-De ce,... nu e capac la WC,
Iar la femei de servicii, salariile sunt cam mici,
Încât scutură perdaful ca să se aleagă praful!”
Portari-s atenți de zor, numai la televizor,
De-aia intră Monitorul și hoțul și cerșetorul.
Să trăiți buni gospodari, să aveți salarii mari,
Sănătoși mereu să fiți, Respectul să vi-l găsiți!

Trageți măi cu plugușorul să răsună Monitorul!
Hăăăăăi, hăi!

ASPECTELE ȘI CADRELE DRAGI SUFLETULUI MEU

a. Clădirea inspectoratului:

Mi-a plăcut construcția, distribuția birourilor, sala mare de ședințe, amplasarea ei. M-am convins că fostul regim avea gusturi frumoase pentru activiștii lui de partid. Clădirea a servit înainte de 1990, ca sediu al Cabinetului de Partid, iar după 1990 a fost destinată Casei Corpului Didactic. A fost mult râvnită de Consiliul Județean și, până la urmă a fost adjudecată de județ și i s-a dat unele administrări, care au dus-o într-un stadiu de paragină.

Amintiri plăcute am de: fațada clădirii; holul de intrare, larg, din care se putea trece și într-o curte interioară – frumos amenajată, care servea de loc de fumat, dar și pentru relaxarea Personalului.

La intrarea în inspectorat, imediat, pe dreapta, se afla cabina paznicului, iar pe stânga se afla Biroul de Personal Didactic și de Perfecționare, un birou mare și luminos, în care intrau patru inspectori, juristul și o secretară dactilografă.

După biroul menționat mai sus, se intra într-un hol oarecum îngust, în care se aflau două birouri de inspectori și 2 camere pentru administrație.

Cea mai impunătoare sală era Sala Mare de Ședințe, construită ca un amfiteatru, în care intrau peste 100 persoane și care avea, în față o masă lungă, pentru prezidarea ședințelor.

O ședință cu cadrele educative din județ, în Sala Mare de Ședințe.
Subsemnatul (în picioare) prezentăm unele puncte de vedere

Se mai aflau două birouri de inspectori: unul era improvizat sub scară, pentru inspectorii de Limba Română și altul se afla pe un hol, fiind pentru inspectorii învățători.

La etajul I se aflau: biroul Inspectorului General, biroul Inspectorului General Adjunct, biroul secretariatului, biroul de calculatoare. În continuare, după Biroul Inspectorului General Adjunct, pe dreapta se aflau: o cameră pentru Xerox, o casierie și Biroul de Plan și Organizare, iar pe stânga, Biroul Contabilitate.

La mansardă se aflau: o sală mare în care erau plasate inspectoarele educatoare, și alți câțiva inspectori, care nu-ș găseau loc în birouri separate. În acea sală se țineau uneori ședințe cu inspectorii și alteori unele aniversări cu festin bogat.

Din sala mare o ușă era a Biroului „Vesel”, iar alta într-un pod în care se păstra o parte din arhivă pentru inspectori.

b. Inspectorii care mi-au rămas la suflet:

Nu le pot aprecia calitățile profesionale, iar pe cele morale, le apreciez cu subiectivism, chiar dacă or fi mai greșit puțin, dar cu mine au fost de păstrat în suflet:

- Domnul Dan Popescu, Inspector General, și profesor de

Matematică, pentru: bonomie, claritatea mesajelor, tonul folosit în discuțiile cu inspectorii și cu personalul TESA; felul în care știa să-mi stimuleze activitatea și să mă aprecieze;

- Doamna Rodica Titu, Inspector General Adjunct, profesor de Limba Română, pentru: calitățile de bună conducătoare, patima pusă în conducerea procesului instructiv-educativ la nivel județean; comportarea colegială; mi-a acordat încredere, responsabilizându-mă de multe ori cu conducerea brigăzilor de control și cu redactarea rapoartelor (de control, pentru ședințele cu directorii și rapoarte semestriale)

- Domnul Nicolae Ciocan, Inspector General Adjunct, profesor de Istorie, pentru: participarea colegială cu inspectorii la toate acțiunile, pentru calitățile oratorice și pentru relația colegială cu mine;

- Constantin Blănaru – Limba Română
- Aurelia Bicsi – Limba Română
- Ilie Bălășan - Matematică
- Dana Capbun – Chimie
- Ion Cernat – Istorie,
- Franceza,
- Barbălată – Educație Fizică
- Elena Chideșa – Educativ,
- Gheorghe Cojocaru – personal,
- Filaret Vizitiu - Personal
- Gheorghe Hostiuc – Religie,
- Nicolae Hapenciuc – Desen,
- Valentin Butnaru – Biologie,
- Carmencita Obreja – Biologie,
- Ioan Puiu – Învățători,
- Eusebio Preda – Istorie
- Ion Maxim, - Educație Tehnologică, Informatică
- Dumitru Domnea – Fizică
- Laurenția Ulici – Învățământ Special,
- Ioan Halip – Învățământ Special
- Mihai Melinte – Muzica
- Iuliana Hapenciuc – Minorități
- Tatiana Vântur – Management Școlar

c. Salariați TESA

- Vasile Strugaru – contabil Șef
- Sandu Croitoru Contabil și casier
- Nina Croitoru – Organizare,

- Fanu Dedeagă – Administrator,
- Nuța Burlacu - Secretară

Pe cei menționați îi consider că au fost foarte buni pe linie profesională, managerială și morală, iar pe cei nementionați, fie că nu i-am cunoscut destul fie că nu mi-am format o impresie bună, mai ales d.p.d.v. moral

DE-ALE BIROULUI VESEL

Cred că biroul vesel s-a constituit odată cu intrarea mea în el, și s-a desăvârșit după examenul de numire pe posturi de la începutul anului 1998. Poate că a condus la veselia lui, omenia, șarmul fiecărui membru al lui.

Când am fost numit inspector suplinitor, în locul domnului inginer Costică Rusu, Dumnezeu să-l odihnească în pace, am mers pe scaunul deținut până atunci de dumnealui, într-un birou la mansarda clădirii, care avea ferestre largi, îndreptate spre o curte interioară vecină. Mi-a plăcut mult acel birou.

Colegele de birou la începutul activității mele ca inspector

Am găsit acolo trei doamne cu experiență și volubile (Carmencita Obreja – inspectoare la Biologie; Elena Chideșa – inspectoare cu problemele Educative și Laurenția Ulici – inspectoare pentru învățământul special). Am conlucrat frumos, atât în birou cât și pe teren. Voia bună era prezentă permanent între noi și ne sprijineam, cu experiența acumulată din sistem și din viață.

După examenul de titularizare, componența grupului de inspector de la biroul vesel s-a modificat:

- Doamna Laurenția Ulici a plecat la consiliul județean pe problema coordonării școlilor speciale;
- Domnișoara Carmencita Obreja a trecut pe post de profesor la Colegiul de Industrie Alimentară;
- Doamna Elena Chideșa s-a mutat într-un birou cu doamne elevate, la parterul clădirii.

Reprezentanții Biroului „vesel”

În locul doamnelor, în birou au venit numai domni:

- Domnul Nicolae (Colea) Hapenciuc, pentru Desen,
- Domnul Ioan Halip, la Învățământul Special,

- Pr. Gheorghe Hostiuc, la disciplina Religie
- Domnul Valentin Butnaru, la Biologie,
- Domnul Ioan Maxim la Educație Tehnologică și Informatică,
- Mircea Iordache – la Discipline Tehnice.

Prezentarea colegilor din Birou „vesel”

Toți membrii biroului nostru cred că se situau printre cele mai mari valori ale Inspectoratului Școlar, atât ca profesionalism și experiență didactică, cât și ca omenie și șarm.

Calitatea prestațiilor și voia bună ne însoțeau la tot pasul.

- Cel mai în vârstă era Colea Hapenciuc, un ucrainian cu oarecare patimă pentru etnia lui, și putea fi considerat ca specialist de mare valoare.

- Vali Butnaru, era de asemenea un valoros profesionist, care avea meritul de a fi pregătit mulți absolvenți de liceu pentru accederea la medicină. Mulți medici îi sunt recunoscători pentru pregătirea ce le-a oferit-o în vederea admiterii la Facultatea de Medicină.; După ce a ieșit la pensie, l-am perceput ca mare sufletist, cu el putând discuta orice problemă, mai ceva decât cu un frate. Dintre foștii colegi de la Inspectoratul Școlar, el mi-a rămas cel mai apropiat.

- Ioan Halip, a fost un inspector mai special, creat parcă pentru învățământul special. Era băiat de comitet, un pic cam orgolios și prins de relații de „întrajutorare” cu diverse cadre care apelau la câte o pilă.

- Părintele Gheorghe Hostiuc, era de o bunătate ieșită din Comun, probabil că așa simțea el să-și sfințească locul, în cadrul Inspectoratului Școlar și nu numai. Era foarte conștiincios în tot ceea ce făcea și peste tot unde am mers împreună cu el, am simțit că este primit cu dragoste și cu credința că este trimisul lui Dumnezeu. Mă respecta și-l respectam cu mare dragoste.

- Ioan Maxim, un coleg deosebit de simpatic și pus pe șotii. A avut și unele cam nesărate, dar nu cu rea intenție.

Fiind inspector de informatică, era printre puținii din inspectorat, privind operarea pe calculator. Pot spune că el m-a inițiat în operarea pe calculator. Era și foarte pragmatic în ticluirea rapoartelor de inspecții (anuale, semestriale, generale la nivelul școlilor și speciale). Lua rapoartele ticluite de mine cu trudă, își crea, pe calculator, șabloane, astfel încât să le completeze la nevoie, rapid, cu datele concrete din sectoarele lui.

Multe bucurii am petrecut împreună: - l-am vizitat acasă; l-am vizitat la casa de la Pocoleni (i-am cunoscut părinții bătrâni și neputincioși); la iazul de la Pocoleni. Am petrecut în 2-3 rânduri, câte 3-4 zile la Niculițel, la rudele lui și am participat la culesul viei și la tăiatul porcului.

Am mers împreună la diverse inspecții și la ședințe cu nciuc

GLUMELE BUNE ȘI...MAI PUȚIN BUNE FĂCUTE LA BIROUL VESEL,

1.- Tampaxul lui Colea,

Scumpul nostru coleg de birou, Colea Hapenciuc, tot cam , o fermă i-au făcut un cadou în care i-au introdus și un tampax¹⁶.

Sărmanul Colea a fost tare indignat, mai ales pe Brândușa, pentru un așa gest necugetat, mai ales că acel cadou a fost deschis de soția lui. Maxim, a făcut în așa fel, să-l facă pre Colea să nu fie supărat pe el și mai mult ci, dimpotrivă s-au împrietenit foarte mult, încât Hapenciuc i-a dăruit câțiva stupi. Cu 2 săptămâni înainte de moarte, noi cei din Biroul „Vesel”, am fost „convocați” la ferma lui din satul Pocoleni, comuna Rădășeni, o fermă piscicolă, într-un peisaj mirific.

La acea fantastică revedere au participat numai 4 din cei 6 membri ai Biroului „Vesel”: eu, Nicolae (Colea) Hapenciuc, Ioan Halip și.. bineînțeles, gazda, Ioan Maxim.

Ne-a pregătit soția lui, Valerica, un festin astronomic, încât simțeam că crap de atâta crap, cât și de băuturile din producția lor proprie.

Ce păcat că bietul Colea a plecat la Domnul, cam după 2 săptămâni după acea revedere. Atunci Maxim a plâns ca un copil care-și pierduse tatăl. Am mers la înmormântare și m-am simțit foarte trist și foarte bătrân.

Și, durerea a fost și mai mare că, după un timp, a plecat la Domnul și Valerica lui Maxim, în condiții groaznice, într-un accident (!) misterios. Am mers și la înmormântarea ei și m-am simțit înfiorat de groază. În anul următor nenorocirea a căzut și pe mine, că m-a prins un cancer la colon, operat pe 9 martie 2020, chiar în perioada în care covidul a avut punct de plecare în

¹⁶ tampon vaginal.

Suceava, creând focarul principal la nivelul țării și s-a dovedit tenace în a ucide și cine știe cât va dura!?

2.- Palma lui Iordache,

Într-o zi mă aflu în Biroul Vesel împreună cu Ioan Halip, inspectorul de la Învățământul Special. Domnul Halip tot încerca contactul telefonic cu o școală din Rădăuți și deodată dezmeticit de greșeala prefixului (accesând pe prefixul vechi care fusese schimbat în zilele precedente), mi se adresează: - Domnul Iordache dă-mi o palmă! Nu mi-a trebuit mult să mă gândesc, căci relațiile noastre ale biroului erau puse mereu pe șotii și-i zic: - Da, cu plăcere. Într-o fracțiune de secundă i-am aplicat o palmă pe obraz, pe care a simțit-o din plin și, uimit, îmi spune: - Ăăăă, domnu Iordache, chiar așa? - Domnule Halip, M-ați rugat ceva și eu v-am servit, nu trebuie decât să-mi mulțumiți!

3.- Glumele de la Crai Nou,

Am crezut că a rămas așa ca o glumă între mine și Halip, și, chiar ca glumă a povestit-o și dumnealui la unii dintre inspectori : Ioan Maxim, Ilie Bălășanu, Costică Blănaru. „Banditul” de Maxim, că altfel nu pot să-i spun, a orhistrat un scenariu, pentru care merita o bătaie pe de-a adevăratele. A întocmit o reclamație la inspectorul general Vlad Ciubotaiu, în numele lui Ioan Halip, prin care menționa că a fost lovit de Iordache și, nu este pentru prima dată, când Iordache își lovește colegii. Inspectorul general a pus botul la glumă și, cum întâmplător în biroul lui se afla fostul coleg de liceu și ziarist la ziarul local Crai Nou, Dumitru Brădățan, i-a arătat poanta. Ziaristul, și el pontos, a inclus un articol în ziarul Crai Nou, intitulat: **„Profesorii sunt în grevă, iar inspectorii se iau la palme.”** – dramatizând situația, că Iordache are niște comportări foarte urâte față de colegii de birou, mergând până acolo încât îi lovește, pentru care inspectorul Ioan Halip, a depus plângere la inspectorul general.

„Un inspector școlar îmi spunea că elementul său esențial în aprecierea unui profesor era părerea elevilor despre acel profesor.” Ileana Vulpescu

„Educația este ceea ce supraviețuiește după ce tot ce a fost învățat a fost uitat.” Burrhus Frederic Skinner

Domnule Inspector General,

Subsemnatul, Halip Ioan, inspector școlar de specialitate la Inspectoratul Școlar al județului Suceava, învățământ special, cu respect vă aduc la cunoștință următoarele:

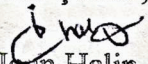
- în ziua de 8 februarie 2000, orele 8⁰⁰, încercând să contactez unitățile școlare din municipiul Rădăuți, am format la telefon, de câteva ori consecutiv, numărul unităților din zonă;
- colegul nostru de birou, d-l prof. ing. Mircea Iordache, inspector școlar de specialitate, discipline tehnice, etc., supărat de insistențele mele, s-a repezit la mine și mi-a aplicat o palmă peste față strigând: "Nu știi că telefoanele de Rădăuți încep cu 5?"

Agresiunea colegului nostru m-a marcat profund, făcându-mă să nu-mi mai pot exercita atribuțiunile de serviciu pentru durată întregii zile.

Menționez că ieșirea d-lui Iordache nu este singulară, dar ceilalți colegi agresați nu au îndrăznit (probabil de frică), să facă publică comportarea colegului nostru. Pun acest incident pe seama faptului că d-l Iordache consumă frecvent băuturi, care nu sunt întotdeauna răcoritoare.

În ideea că veți lua măsurile care se impun, vă mulțumesc anticipat.

8.02.2000

Inspector Școlar,

Prof. Ioan Halip

Inspectorul Halip, văzând că gluma se îngroașă, i-a cam reproșat lui Maxim că a dus gluma prea departe, făcând din ea „ciumă”, denigrantă și la adresa Inspectoratului, nu numai la adresa lui Iordache.

**ÎN PLINĂ
GREVĂ**

INSPECTORII SE IAU LA PALME !

Redăm, cu totală fidelitate, depeșa pe care generalul de la Învățământ a primit-o, alaltăieri, de la un subordonat: „Subsemnatul Halip Ioan, inspector școlar de specialitate la Inspectoratul Școlar al Județului Suceava, învățământ special, cu respect vă aduc la cunoștință următoarele: În ziua de 8 februarie 2000, ora 8, încercând să contactez unitățile școlare din municipiul Rădăuți, am format la telefon, de câteva ori consecutiv, numărul unităților din zonă. Colegul nostru de birou, dl prof. ing. Mircea Lordache, inspector școlar de specialitate, discipline tehnice, supărat de insistențele mele, s-a repezit la mine și mi-a aplicat o palmă peste față strigând: «Nu știi că tele-

foanele de Rădăuți încep cu 5?». Agresiunea colegului nostru m-a marcat profund, făcându-mă să nu-mi mai pot exercita atribuțiunile de serviciu pentru durata întregii zile. Menționez că ieșirea dlui Lordache nu este singulară, dar ceilalți colegi agresati nu au îndrăznit (probabil de frică) să facă publică comportarea colegului nostru. Pun acest incident pe seama faptului că dl Lordache consumă frecvent băuturi, care nu sunt întotdeauna răcoritoare. În ideea că veți lua măsurile care se impun, vă mulțumesc anticipat”. Semnează prof. Ioan Halip, inspector școlar, la 8.02.2000. Noi zicem una și bună-străbună: mare – Ți-e grădina Ta... (D.B.)

Aflându-mă într-o zi în biroul domnului inspector general adjunct Nicolae Ciocan, căci promisem misiunea să redactez un Raport Semestrial pentru ședința cu directorii, am fost sunat de la Biroul Intrigos, de Ilie Bălășanu, și m-a întrebat cum de am făcut așa ceva în cadrul Inspectoratului Școlar. Am crezut că e doar o glumă, care nici măcar nu trebuia luată în seamă.

PE MARGINEA UNEI FARSE

Ieri, în paginile noastre a apărut o știre de se chema „Inspectorii se iau la palme”. Facem, din capul locului, precizarea că, în ce ne privește, totul a mers... uns. Noi deținem o depeșă, cu iscălitura aferentă, îndreptată spre staff-ul IȘJ. Cine are curiozitatea... Ca să rezum, zic: totul, dar absolut totul, a fost o farsă jucată de niște colegi de birou care, pesemne, în răstimpuri de plictis, își mai fac asemenea „nasoale”:

■ **Prof. Vlad Ciobotariu-Boer, inspector general:** „Nu este genul de știri la care mă așteptam. Îmi pare că avem de-a face cu o... naivitate!” ■ **Prof. Ioan Halip** (omul... imaginar palmuit de confrate): „Totul a fost, în fapt, o farsă făptuită cu... amicalitate! Totul a plecat

de la o glumă, care nu are nici un suport real”. ■ **Prof. Ioan Maxim, inspector școlar** (moderator, oarecum, al diferendului amabil): „A fost, totul, o... farsă pe care ades se-ntâmplă să o facem între noi. Depeșa invocată este o găselniță, iar cu colegii mei, se cunoaște, mă aflu în relații absolut amabile...”. ■ **Prof. Mircea Iordache, inspector școlar** (nevinovat... agresor): „Am rămas absolut surprinși de ce s-a vorbit despre noi. Dintr-o bagatelă s-a ajuns la ditamai problema. Relațiile noastre colegiale și de birou sunt absolut sub semnul amicalității. Ce-a fost – a fost doar fapta unui coleg cu suficient umor... (D.B.)

În dimineața următoare când ajung la birou, Maxim îmi oferă un ziar Crai Nou și-mi zice: „- Domnu Iordache, uite domnule nemernicii ăștia de la Crai Nou, au scris un articol că l-ai bătut pe domnul Halip, nu le-ar fi rușine, eu în locul matale...”. Chipurile lui îi părea rău că am pățit așa ceva, dar fața lui îmi dovedea o satisfacție, care mă lumina că de fapt el este autorul glumei deplasate. Am aflat că doamnele de la Contabilitate se minunau: „Vai, domnul Iordache a făcut așa ceva?”

L-am întrebat pe Maxim: „ – Măi, Max, dacă eu ți-aș fi făcut ție așa ceva, cum ai fi reacționat?” Am mers la inspectorul general Vlad Ciubotariu și i-am spus că „jucăușii” de Maxim și Bălășan, împreună cu amicul lui Dumitru Bălășan, au făcut o glumă foarte proastă. L-am rugat pe domnul Ciubotariu să-i transmită lui Brădățan că trebuie îndreptată greșeala comisă.

Inspectorul general și-a chemat amicul și i-a cerut să dea o dezmințire și, la câteva zile apare la Crai Nou, un articol semnat de același Dumitru Brădățan, în care se arăta că inspectorii nu s-au luat la palme, ci a fost o glumă între ei. De fapt și așa gluma era neserioasă și ce impresie puteau avea cadrele didactice din județ, observând că cei care trebuiau să privească, cu seriozitate problemele din învățământ se țineau de glume proaste

4.- Vulpea la Cașcaval

Pe la începutul perioadei de funcționare la Inspectoratul Școlar, lucrând în acel birou, de la etajul II al clădirii, am obținut de la Grupul Școlar de Industrializarea Lemnului, un dulăpior în care puteam să ne ținem cafeaua, ceaiuri, căni pentru ceai și cafea, păhăruțe și pahare, știam noi pentru ce.

Într-o zi ajungând la Inspectorat și fiind singur în birou, când am vrut să-mi pun de o cafea, dau acolo de 2 rondele de cașcaval, și nu-mi dădeam seama cine le-a pus acolo. Îi dau telefon lui Vali Butnaru și-l întreb dacă le-a pus el acolo și-mi răspunde că nu. Eu, l-am ademenit să vină la Inspectorat să le vadă și, dacă erau pentru mine le vom împărți, dacă sunt pentru el, tot le vom împărți. Zis și făcut. Privește Vali la ele și a căzut în ispită asumându-și dreptul asupra lor. Mi-a dat și mie un rondel și afacerea era finalizată. Peste vreo două zile, apare părintele Hostiuc pe la Inspectorat și-l întreabă pe Vali, dacă n-a văzut în dulăpior două rondele de cașcaval. Vali s-a făcut verde-albastru și a bâiguit ceva de neînțeles.

De atunci ne tot tachimăm, pe seama „hoțul la cașcavali”

5.- Pantoful lui Vali,

La ziua de naștere a domnului inspector Valentin Butnaru, colegul de birou Ioan Maxim, cred că, împreună cu o colegă de la parter, Brândușa Mihai, în loc de cadou s-au gândit să-i facă o farsă pentru o întâmplare din vremea când Valentin era profesor la Salcea. După spusele lor, într-o zi ploioasă, a rămas, după ore, în școală și ca tot omul au servit ceva băutură. După ploaie când să plece acasă, a trebuit să sară peste un șanț care era plin cu

apă și noroi. Un pantof i-a rămas în mâl și, negăsindu-l a plecat fără el.

Autorul farsei, i-a oferit drept cadou o cutie, în care a pus un jaf de pantof de mărimea 45 și o scrisoare ca din partea Întreprinderii de Drumuri Șanțuri Șosele, Recuperări - Salcea, în care a introdus și o adresă de trimitere, care suna, printre alte precizări, cam așa: IDSRSS, vă trimite pantoful pierdut de dumneavoastră în șanț, recuperat de întreprinderea noastră.

După părerea mea, s-au amuzat doar autorii farsei, ceilalți colegi au dezavuat o asemenea farsă, pentru un așa cadou în ziua aniversării zilei de naștere. Am constatat că, Vali nu l-a iertat pe Maxim nici până în ziua de azi, la circa 20 de ani de la farsa respectivă.

6.- Convocarea mea la Ministerul Învățământului

Într-o zi, cam prin 1998, Maxim se ține iar de o farsă, de data asta, din nou privindu-mă pe mine, obiectivul lui preferat.

Aranjează cu inspectorul general, Vlad Ciubotaru să facă o chemare a mea la minister și-mi comunică despre chemare, că urma să fac deplasarea peste 2 zile.

Eu, cam speriat de asemenea deplasare, îi zic lui Max: - măi Ionică ăștia-s nebuni, păi eu în duminica asta trebuie să merg la nunta unui nepot!

El, „milos”, mânca-l-ar raiul - îmi răspunde: - A, domnu' Iordache, lasă bre că nu te las eu la. Am să vorbesc la minister cu Mirescu și mă duc eu. Ca și cum ar fi spus: -nu pot să te las eu pe matale la necaz!, dar probabil că a gândit „lasă că ți-o trag eu, vreau să te pun, un pic, pe jar, ca să-ți dovedesc cine-i șmecherul în Biroul „Vesel”!

Apoi continuă: -Mă duc la contabilul șef, Buhateret, îmi fac formele de deplasare și mâine plec la Minister.

În ziua următoare, ajung la birou și dau de Maxim.

- A, domnu' Iordache, ha, ha, ha, a fost o glumă bre!

Nu puteam să mă supăr pe el că-l știam pus mai tot timpul pe șotii. Are un suflet de copil și eu cam tot așa. Ce pot face două suflete de copii decât să se joace.

Cred că eu nu am dezamăgit în activitatea de inspector școlar, iar Max se descurca foarte bine, dar știa să și braveze.

7.- Stau la margine de drum

La inspecțiile generale mergeam cu un grup de inspectori la o anumită școală din județ, folosind microbuzul Inspectoratului Școlar. Într-o bună zi de primăvară, prin anul 1999 am avut inspecție la unele școli de prin Vatra Dornei. Pornirea s-a făcut de la Inspectoratul Școlar, la ora 7,00. Doi inspectori l-au rugat pe șofer să-i ia din apropierea de PECO. Aceștia erau: Barbălată, (inspector pentru activitatea sportivă) și Capbun (inspectoare de chimie). Nu știam de aranjamentul ăsta cu preluarea lor de pe traseu și, am fost surprins când i-am văzut așteptând pe trotuar vis a vis de PECO. Uimirea am tradus-o în câteva versuri: „Stau la margine de drum / Barbălată și Capbun / inspecția e cuplată / cu Capbun și Barbălată / rapoartele vor fi drepte / și-aduc creșteri de bugete. / tratația e taman / sățioasă ca un hram / notele vor reflecta / iote nota, nu e nota / rezultatele contează / cât de mult ne furajează.

Colegii aflați în microbuz, s-au amuzat mult de versurile „Stau la margine de drum / Barbălată și Capbun”

8.- Copita doi

Tot la o reclamație, făcută de un părinte de elev, în legătură cu prestațiile unui preot din Stulpicani, s-a constituit o mini-brigadă de control, la care au participat preotul inspector, Gheorghe Hostiuc, Ioan maxim și subsemnatul. Am constatat că elevii erau lăsați în stare de așteptare pentru „degeaba”, profesori, maiștri nu erau de găsit. Preotul, profesor de religie, inculpatul principal, nu mai fusese pe la ore, cine știe de când.

În raportul de control, au fost arătate unele aspecte negative, dar nu s-a insistat deloc pe principala problemă, aceea a lisei sistematice, de la ore, a preotului. Părintele inspector Gheorghe Hostiuc, acționând, probabil, prudent în relatarea aspectelor negative, pe considerentul că profesorul preot, trebuie îndrumat mai întâi și rugat să respecte programul orar și programa școlară, pentru a nu se crea o imagine negativă asupra Disciplinei Religie.

Trebuie să recunoaștem că inspectorii erau și ei „români”, și nu ne mai era secret că acceptau unele „sponsorizări”, privind cu ochii întredeschiși greșelile unor cadre. Părintele inspector nu era lipsit de acest „har” și, mai primea câte un dar (ouă încondeiate, cașcaval, miel, ... etc).

După acel control, conform spuselor colegului Ion Maxim, (care, fie vorba-ntre noi, și el cam abuza de oferte tentante, dar știa să se păzească), într-o următoare zi, ieșind în fața

Inspectoratului, îl vede pe Părintele Hostiuc, umblând la portbagajul mașinii și a mai observat un sac parcă năștea un vițel, că i se vedea copita ieșită din acel sac. Maxim s-a amuzat numind-o „copita doi”. Cred că în amintirea lui existase și „copita unu”, prin mașina părintelui sau a altui coleg.

9.- Aventura de la Stulpicani

Nu mai am în minte clar, acea aventură, dar câteva aspecte rețin. Era vorba despre o reclamație, cu repetiție, a unei profesoare de la Școala Generală din Stulpicani, împotriva directorului, în care era implicat și un maestru instructor, sau unii.

Problemele astea de reclamații intrau în responsabilitatea domnului Insp. Gen. Adjunct Nicolae Ciocan, care m-a delegat și pe mine pentru o verificare a reclamației. Îmi amintesc doar că nu s-a dovedit veridică reclamația, dar și tendința conducerii de a aplană conflictul. Mergând spre atelierul școală, însoțit de administratorul școlii, un bărbat bine făcut, căruia nu-i prea înțelegeam umilinta, că mă tot întreba cu ce să mă servească. Cu toate că era tentantă oferta pentru un miel și pentru caș, aveam suficientă conștiință să-l refuz, comunicându-i că nu am venit să fac rău cuiva ci să respect adevărul, în măsura în care voi putea.

10.-Cârdul de porci și furajarea de la Bogdănești

Aveam o inspecție generală în comuna Bogdănești. Cred că la nivelul conducerii școlii s-a aflat de intenția de control din partea Inspectoratului Școlar, dar majoritatea inspectorilor nu știau, până în dimineața zilei respective, unde vor fi duși și, pe vremea aceea, chiar dacă vreunul dintre noi ar fi dorit să avertizeze cadrele didactice de la specialitatea lui, nu prea se putea, că nu existau telefoane mobile.

Am ajuns la Bogdănești înainte de ora 8,00, am coborât din microbuz și, ne-am deplasat la cancelarie, dar masa pentru „furajare” era deja pregătită, ceea ce presupunea că pentru conducerea școlii nu a fost chiar secretă, altfel nu avea cum să pregătească un așa festin.

Înainte de a ajunge la cancelarie, am trecut prin curtea școlii și am întâlnit-o pe inginera Alupei. Văzând-o cam pesimistă am întrebat-o: - Spuneți-mi doamnă, ce ați visat azi noapte?

- Sincer, dar nu vă supărați? Am visat un cârd de porci!

- Vai, noi suntem ăia! i-am răspuns

Când am ajuns în cancelarie și am văzut masa pusă, mi-am zis că nu vreau să mă amestec în acel cârd de porci, visat de inginera Alupei. Am părăsit școala pentru vreo oră, preferând să mă plimb pe ulițele satului, să nu particip la acel festin.

Înainte de ora 9,00, am revenit la școală și inspectorii erau plecați pe specialități la orele de predare ale cadrelor didactice, chiar înainte de a se termina pauza. Aflându-mă în cancelarie în așteptarea prezentării la mine a vreunui cadru de specialitate (inginer sau maestru instructor, deodată un profesor de sport bagă capul pe ușă și fără să observe că mai era un inspector în cancelarie și, acela eram eu, a pus o întrebare pentru colegii lui: „- **I-ați furajat?**” și s-a retras. Mi-a fost un pic de silă pentru obișnuința inspectorilor de a se lansa în chiolhanuri de genul acela, mai ales că se desfășura înaintea controalelor propriu zise, ceea ce influența, oarecum aprecierile făcute de Brigada de Control. Nu neg, am participat și eu la unele mese, dar la sfârșitul programelor de lucru, după ce făceam constatările corespunzătoare. Și astăzi mi-e rușine de acele catalogări:

„- Am visat un cârd de porci!” și „- I-ați furajat?”

11.- Un maestru instructor la o inspecție de gradul II,

De obicei inspecțiile de grad la maiștri instructori, le repartizam la unii membri ai Comisiei Metodice de Specialitate, dar fiind curios, privitor la comuna Sasca, am mers personal la acea inspecție.

Am dat de un maestru instructor care făcea impresie bună la prima vedere, dar ascultându-l la lecție mi-am dat seama că nu are nimic comun cu activitatea de maestru instructor. A încercat să prezinte o lecție teoretică, că, de fapt dotarea tehnică pentru pregătirea în meserie, lipsea cu desăvârșire.

Lecția a început cam așa: „Dragi copii, astăzi asistă la lecția noastră domnul inspector Iordache. Trebuie să știți că eu n-am putut dormi azi noapte de grija pentru voi, că vreau să vă învăț, că eu m-am pregătit și m-am descurcat în viață. Părinții voștri muncesc pentru voi și își pun speranțe că o să fiți buni meseriași, că,la la la, la la la A strecurat vreo două-trei întrebări, la care-și dădea răspunsuri singur, crezându-se că-i înaintașul care el pasează, el dă cu capul. Mai bine ar fi fost să dea cu capul în zid, că răspunsurile erau total eronate și la ele mai adăuga câte un la, la, la. Și, în aceeași notă s-a terminat ora. La o așa lecție de proastă n-am asistat în toată activitatea mea didactică.

L-am lămurit pe maestrul respectiv (!), că nu pot să-i acord dreptul de participare la examenul de gradul II și în gând îmi ziceam: „Ce i-o fi trebuit acestui maestru pârât să se înscrie la gradul II, când mai are numai vreo doi ani până la pensie? Se crede deștept, sau vrea să apară valoros în fața colectivului didactic al școlii. Mi-am întărit convingerea cât de valabilă este vorba din popor – prostul dacă nu-i fudul, crede că nu-i prost destul. Mare-i lumea proștilor, dar ăsta cred că e împăratul lor.

Cum să-i dau eu o notă de 9 sau 10, să poată merge la un examen teoretic de grad? Oare ce-ar zice examinatorii de un așa tăntălău care slujește în învățământ și nu știe nici cele mai simple noțiuni teoretice (cred că nici practice, dar nu mi-a dat ocazia de a-l asista la așa ceva)? Păi nici eu nu aș fi putut să dorm., cu sufletul împăcat, dacă i-aș fi da notă de trecere, când el era de nota 3,00. Or mai fi asemenea specimene în sistem, dar nici chiar așa. Poate, dacă eu îi dădeam notă favorabilă, ar fi făcut ceva aranjamente și ar fi obținut gradul II, așa cum se cam întâmplă după așa zisa revoluție din 1989.

12.- Cărăbușii din grădina părintească a doamnei Insp. General Titu

Am mers cu brigada de control la Horodniceni și, generăleasa noastră, doamna Titu, având casa părintească pe un drumeag în pantă, cu un cadru pitoresc, ne-a invitat să facem un popas la acea locuință. Era o zi de primăvară, cam prin luna mai și pomii erau în floare. Anul acela era al cărăbușilor. Era o forfotă a cărăbușilor, de nedescris. Pomii înfloriți erau supraîncărcați cu cărăbuși, unii dintre ei făcând demersuri pentru perpetuare.

Colegii noștri, Carmencita Obreja și Cocerhan, doi inspectori cam de vârstă a doua, neatinși de palma căsătoriei, lipseau de la acea brigadă. Despre el cred că o avea la suflet pe Carmencita, dar aceasta se abținea să-l apropie pe considerentul că se cam aghesmuia și era prea melancolic (pardon – melancolic am vrut să spun). Totuși se simpatizau și ce știe ce gânduri sexy aveau.

Acolo, în grădina aceea mirifică, în fața unui pom supraplin de cărăbuși, care „luptau” pentru perpetuare, am început să gândesc, cu voce tare: - Vai, sunt de admirat acești cărăbuși, cum știu ei să-și petreacă viața lor atât de efemeră și cât de mult se preocupă pentru perpetuarea speciei!

Un coleg inspector, se miră de ce Cocerhan și Carmencita, nu au venit cu brigada.

„Deștept”, cum sunt, am dat un răspuns spontan:

- A, sărmanii au niște probleme hormonale și, cred că se „căărăbușesc” și ei. S-a răs în „cor”, pentru integrarea în peisajul nostru din acel loc, cu posibilitatea trăirii unei asemenea plăceri a colegilor noștri.

13.- Miracolul de la Dolhasca

La unele sesizări, privind acordarea frauduloasă a unor diplome de bacalaureat, în județ, au fost organizate controale pe la licee și grupuri școlare.

Am primit misiunea controlului la Grupul Școlar din Dolhasca. Ce-am putut observa acolo, m-a dezorientat total și am început să fac „săpături mai adânci”.

Am descoperit că directorul acelei perioade, Străpuc, comisese infracțiuni demne de sancțiuni penale.

Multe diplome de absolvire ale liceului, nu aveau acoperire: Foști elevi care erau trecuți repetenți la Fălticeni, mai ales seraliștii, au fost trecuți promovați în clasa terminală și au absolvit, fără a fi trecuți, cu prezență, în cataloage, și alte multe nereguli.

Am întocmit un raport prezentând respectivele nereguli, dar situația s-a aplanat, că nu numai la Dolhasca s-au constatat asemenea catastrofe și, apoi, situația era complexă. Cred că avea vechime mare, iar unii inspectori erau indulgenți, nu le convenea să-i înfunde pe directori, că și aceia aveau unele relații, cu care făceau presiuni. Inspectoratului Școlar, nu-i convenea să raporteze la Minister, asemenea probleme că se discredita pentru neevitarea unor asemenea infracțiuni, unele dintre ele petrecându-se chiar sub umbrela perioadei lui de funcționare. Nici Ministerului, cred că nu-i convenea, raportarea situației, prezentând doar situații izolate.

Și, așa s-a făcut, după anul 1990, extinzându-se ca o epidemie în toată România.

Așa s-a ajuns la generalizarea falsurilor profesionale și azi, la nivelul țării a devenit ca un cancer „în c.r abil”.

Licențe, masterate, doctorate obținute cu copy-paste și alte acte (diplome de bacalaureat, diplomă de școală profesională, diplome de absolvire a școlilor postliceale, diplome de ingineri de scurtă durată pentru mulți foști maiștri, diplome de efectuarea unor cursuri de excelență în management, carnete

auto, și câte altele). Să mai vorbim și de note, care sunt date fără acoperire, întrucât, evoluția vremurilor acestea au condus la stabilirea elevului ca patron al profesorului, ar fi de prisos rău a intra cu tot ce-i bun în Europa și suntem entuziaști că Europa intră cu tot ce-i rău în țara noastră. Identitatea noastră este desființată.

În țară se aduc reziduurile Europei, și Europa ne „tapează” de tot ce avem valoros (păduri, terenuri agricole, valori culturale, valori profesionale..., suveranitate națională). Ni se impun reguli care ne îndepărtează de tradițiile noastre străbune, de credința noastră creștin-ortodoxă, de educație.... Europa, în demersurile ei contra bunului mers al țării noastre și pentru subordonarea tuturor sectoarelor de activitate se folosește de cozile de topor, de trădători de țară ajunși la cârma țării de peste 30 de ani.

Oare mai avem țară? O, Doamne, știu că ne merităm soarta, dar te rog nu ne lăsa pradă manipulărilor, deșteaptă-i pe români, așa după cum și-au propus prin imnul țării „Deșteaptă-te române”

Nu simpatizez cu autoapreciata sunătoare Șoșoacă, pentru bâlciul pe care-l face. Se vede de la o „poștă” că-i din aceeași speță a senatorilor, fără valoare morală. Cu gura-i mare, parcă-i orăcăitoare.

14.- Examenul de la Școala Particulară Postliceală de Asistenți Medicali „Carol Davila” din Suceava,

Prin anul 2000, la examenele de absolvire la școlile postliceale și de maiștri. Împreună cu domnul Nicolae Ciocan, Inspector General Adjunct la Școala Postliceală Sanitară „Carol Davila” cu sediul în una din clădirile Colegiului Național Nr. 2 – Industria Lemnului, clădire care inițial a funcționat ca internat al școlii.

Ajuns în sala de examen, care era foarte mică, am observat un ambient total neadecvat pentru o așa importantă finalizare, concretizată într-un examen de diplomă. O masă lungă, veche, uzată, era flancată de două bănci simple, din lemn, încât produceau greață vederii. Pe bancheta din stânga se aflau vreo 4-5 absolvente, care nu prea erau intimidare de importanța evenimentului, iar pe bancheta din dreapta, se aflau 3 persoane: o tânără reprezentantă a Școlii Postliceale „Carol Davila” din București; patroana Școlii Postliceale din Suceava și, culmea

culmilor, o profesoară de la Colegiul Economic din Suceava, care avea, probabil, o pilă la examen.

Am rugat să mi se prezinte decizia de constituire a comisiei, care trebuia să cuprindă cel puțin 5 persoane cu legitimitatea examinărilor, fiind exclusă participarea unor persoane, străine de cauză. Trebuia respectată structura comisiei, așa cum era prevăzută în Instrucțiunile Ministerului Învățământului, dar nici măcar nu exista o decizie ci examinarea se desfășura total ilegal.

Am făcut câteva obiecții, și am întocmit un raport, arătând incorectitudinile constatate.

Am ajuns la Inspectoratul școlar și n-am avut timpul să mă liniștesc cu starea sufletească creată de acel control, că vine la mine și mă roagă să renunț la înaintarea raportului că de la Ministerul Învățământului un director „renumit”, i-a spus: „Cine-i mă ăla care se amestecă în examenul Școlii Postliceale? Ia dă-l afară!” Am înțeles că mafia e ajunsă la nivel de Minister și puteam avea repercusiuni grave. Dezamăgirea mi-a fost fără margini, mi-a creat o mare scârbă.

IMAGINI DE LA O EXCURSIE ÎN GRECIA

(excursia colegială din Lamia)

Cu Vali Butnaru, în drum spre Meteora

Cu domnul inspector general adjunct Nicolae Ciocan

Vali Butnaru, Mircea Iordache, Ion Puiu și Ioan Halip